

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ ОТПОР

Част 5 от „Лукс“

Превод от английски: Кристина Георгиева, 2014

chitanka.info

Посвещавам на всички читатели, които, след като са прочели „Обсидиан“ са си казали: „Извънземни в гимназията? Е, какво толкова? Чел съм и по-странни неща“, а накрая са заобичали Кейти, Деймън и останалите герои толкова, колкото ги обичам и аз.

Тази книга е за всички вас. Благодаря ви.

ПЪРВА ГЛАВА

КЕЙТИ

Преди време си бях наумила — в случай че съм още жива, когато настъпи краят на света — да се покатеря на покрива и да надуя до дупка „It’s the End of the World as We Know It (And I Feel Fine)“^[1] на R.E.M, но в действителност животът невинаги е толкова забавен.

Ето че краят настъпваше, краят на света, какъвто го познавахме, а това не беше нито хубаво, нито забавно.

Отворих очи и дръпнах леко тънките бели завеси. Надникнах навън край верандата и разчистения двор и отправих поглед в гъстия лес, който опасваше бунгалото — Люк го бе скътал наскрив горите край Кьор Д’Алейн, град в Айдахо, чието име нито можех да произнеса, нито да напиша правилно.

Дворът пустееше. През дърветата не просветваше ярка бяла светлина. Навън нямаше никой. Грешка. Навън нямаше нищо. Нямаше птици, които да чуруликат, да прехвърчат от клон на клон между листата. Нито едно горско животинче не притичваше забързано насам-натам. Не се чуваше жуженето на насекомите. Всичко бе притихнало, бе неподвижно, безмълвно по страховит и същевременно фантастичен начин.

Взирах се в гората там, където за последен път зърнах Деймън. Дълбоко в гърдите ми запулсира силна болка. Струваше ми се, че хиляди години са изминали от нощта, когато заспахме на дивана. Всъщност бяха минали само около четиридесет и осем часа, откакто се събудих, обзета от топлина и почти заслепена от истинския образ на Деймън. Той не съумяваше да овладее трансформацията си, но дори и да знаехме какво означава това, едва ли нещо щеше да се промени.

Стотици, ако не и хиляди луксианци се спуснаха на земята и Деймън... заедно с брат си и сестра си, тръгна с тях, а ние останахме в бунгалото.

Усетих силно напрежение в гърдите — сякаш някой бе стиснал сърцето и дробовете ми в стоманени клещи. Предупреждението на сержант Дашър не ми даваше мира. А като си помисля само, че го смяха за откачен, както впрочем и Дедал.

Само че те се оказаха *много* прави.

Както ни предупреждаваха хората от Дедал, луксианците пристигнаха подготвени, а Деймън... Болка разкъса дробовете ми, остави ме без въздух. Стиснах очи — не знаех нито защо бе тръгнал с тях, нито защо няхах вест от него, брат му или сестра му. Ужасът и объркването от изчезването му ме преследваха непрестанно, не само докато бях будна, но и в кратките минути, когато заспивах.

Чия страна ще вземе Деймън? Дашър ми зададе този въпрос, докато ме държаха в Зона 51, но едва ли сега отговорът ми щеше да е същият.

През последните два дни от небето прииждаха още луксианци. Пристигаха като безкраен поток от падащи звезди, а след това...

— Нищо.

Отворих очи. Завесата се изплъзна между пръстите ми и аз тихичко се върнах на мястото си.

— Изчезвай от главата ми!

— Не съм виновен аз — отвърна Арчър от дивана. — Излъчваш мислите си толкова силно, че ми иде да се свия в някой ъгъл и да се залюшкам напред-назад, шепнейки до безкрай името на Деймън.

Наежих се ядовито, но колкото и да се стараех да прикривам грижите и страховете си, беше безполезно, когато в бунгалото живееха две основи. Умението им да четат мисли ми лазеше по нервите.

Отново повдигнах завесите и се загледах в гората.

— Още ли няма следа от луксианците?

— Не. През последните пет часа нито една светлинна не се е спуснала от небето. — Долових в гласа на Арчър умората, която изпитвах и аз. И той като мен не беше мигнал — аз гледах навън, той не отделяше очи от телевизора. Навсякъде по света новинарските емисии съобщаваха за „явлението“.

— Някои от каналите се опитват да убедят хората, че става дума за силен метеоритен дъжд.

Изпъшках.

— Всеки опит да прикрият каквото и да било, вече е безсмислен — въздъхна Арчър и имаше право.

Случката в Лас Вегас, всичко, което направихме там, беше заснето и само след няколко часа се въртеше в интернет. По някое време през деня, след като Лас Вегас бе напълно заличен от лицето на

земята, всички записи бяха спрени, но бедата вече бе сторена. От кадрите, които заснеха камерите на хеликоптера, преди силите на Дедал да го свалят, до сцените, записани от очевидци с мобилни телефони — истината не можеше да бъде скрита. Интернет е странно място — докато едни вещаеха края на света в блоговете си, други подхождаха по-творчески към събитията и вече бяха направили гротескна снимка на невероятно фотогеничния светец извънземен.

С други думи. Деймън — уловен, докато преминава в истинския си образ. Човешкото му лице се бе размило до неузнаваемост, но аз знаех, че това е той. Ако беше тук сега, би се позабавлявал доста, но аз...

— Престани — внимателно рече Арчър. — В момента не знаем какво прави Деймън, нито пък другите луксианци, но те ще се върнат.

Най-сетне се обърнах с гръб към прозореца и погледнах Арчър. Русолявата му коса бе подстригана късо, по войнишки. Беше висок, с широки рамене и имаше вид на човек, който, наложи ли се, би се впуснал в бой, и бях сигурна, че ще го стори.

Арчър можеше да убие, без да му мигне окото.

Когато го срещнах за първи път в Зона 51, си мислех, че е обикновен войник. Едва след като се появи Деймън открихме, че Люк го е внедрил в Дедал, и също като него е основа — дете на луксианец и жена хибрид.

— Ти наистина ли вярваш, че ще се върнат? — попитах. Той стрелна аметистовите си очи към мен.

— В момента няма в какво друго да вярвам. Никой от нас няма в какво друго да вярва.

Думите му не ме успокоиха.

— Съжалявам — отвърна той и ми показва, че отново е доловил мислите ми. И преди да се разгневя, кимна към телевизора. — Нещо става. Иначе защо толкова много луксианци ще слязат на Земята, а сетне ще се спотаят?

Това беше въпросът на годината.

— Струва ми се, че отговорът е ясен — чу се глас откъм коридора. Обърнах се и видях Люк да влиза в дневната. Висок, строен, с кестенява коса, вързана на къса опашка. Беше по-малък от нас, на около четиринадесет или петнадесет, но се държеше като главатар на

тийнейджърска мафия и понякога бе по-страховит и от Арчър. — И ти знаеш отлично за какво говоря — добави, поглеждайки Арчър.

Арчър и Люк си размениха войнствени погледи — нещо, което често правеха през последните два дни, а аз се настаних на облегалката на креслото до прозореца.

— Ще ми обясните ли на глас?

В красивото лице на Люк имаше нещо момчешко, още не бе изгубил детската си закръгленост, но в очите му сияеше мъдрост, неприсъща за възрастта му.

— Луксианците кроят планове, готвят се за битка. Изчакват — той се облегна на рамката на вратата и скръсти ръце.

Това не беше добре, но не се изненадах. Почувствах болка в слепоочията. Без да каже дума, Арчър се загледа отново в телевизора.

— Защо иначе да идват тук? — продължи Люк, наклони глава и се загледа в завесите на прозореца. — Главата си залагам, че не са дошли, за да се здрависат с този-онзи и да целуват бебешки бузки. За пристигането им има причина и това не е на добро.

— В Дедал винаги са смятали, че рано или късно, луксианците ще ни нападнат. — Арчър се облегна назад и кръстоса ръце на коленете си. — Цялото начинание с основите е започнало заради този страх. В края на краищата луксианската история показва, че не се отнасят мило с другите интелигентни форми на живот. Но защо сега?

Потръпнах и разтърках слепоочията си. Не повярвах на доктор Рот, който твърдеше, че всъщност луксианците са предизвикали войната с арумианците — война, която бе унищожила и двете планети. А и си мислех, че Дашър и кучката Нанси Хъшър — шефката на Дедал, са откачалки.

Бях сгрешила.

Деймън също.

— Знам ли — Люк повдигна вежди и се изсмя дрезгаво, — може да е заради зрелището, което устроихме във Вегас. Доколкото ми е известно, на Земята живеят луксианци, които не изпитват топли чувства към човешкия род. Изобщо не проумявам как са успели да се свържат с луксианците от космоса, но нима сега това е най-важното? Моментът бе идеален да излязат на сцената.

— Ти каза, че идеята е блестяща.

— Много неща според мен са страхотни. Да речем ядрените оръжия, диетичните безалкохолни, дънковите елечи — отвърна той, — но това не значи, че трябва да взривяваме хората с ядрени бомби, да пием непрекъснато диетични безалкохолни, защото са приятни на вкус или че трябва да хукнеш на момента към най-близкия Уол Март и да си купиш дънково елече. Не бива винаги да ме слушате какво говоря.

Така се ококорих, че очите ми едва не изскочиха от орбитите си.

— Е, какво друго можехме да направим? Ако Деймън и останалите не се бяха разкрили кои са, щяха да ни заловят.

И двете момчета мълчаха, но неизречените думи увиснаха помежду ни. Ако ни бяха заловили, щеше да е много зле, но пък Парис, Ашли и Андрю още щяха да са живи. А също и невинните човешки същества, които изгубиха живота си, когато настъпи бъркотията.

Но това е положението. Можеш да спреш времето за малко, но не можеш да върнеш миналото, нито пък да промениш хода на събитията. Стореното беше сторено, а Деймън бе решил да ни закриля. Проклета да съм, ако оставя някой да го изхвърли от кораба, за да спаси собствената си кожа.

— Изглеждаш капнала от умора — обади се Арчър. Отне ми секунда-две да проумея, че говори на мен.

Люк извърна пронизващите си очи към мен.

— Всъщност изглеждаш отвратително.

Божичко. Признателна съм ти.

— Трябва да се опиташ да подремнеш — рече Арчър, без да му обръща внимание. — Поне за малко. Ако нещо се случи, ние ще те събудим.

— Не — за всеки случай ако думите ми не бяха достатъчни, поклатих и глава. — Добре съм. — Но всъщност изобщо не бях добре. Малко оставаше да се втурна към най-тъмния ъгъл на стаята и да се заклатя напред-назад, но не можех да си позволя нито да се прекърша, нито да заспя. Не и докато Деймън беше някъде в гората, не и когато светът бе на прага да... да се превърне в едно от онези фантастични места, за които бях чела в книгите.

Въздъхнах. Книгите. Липсваха ми.

Арчър се навъси и красивото му лице изглеждаше страховито, но преди да успее да ме нахока, Люк се отдръпна от вратата и каза:

— Мен ако питаш, тя има нужда да поговори с Бет.

Изненадана хвърлих поглед към стълбището в коридора. Последния път, в който надникнах в стаята ѝ, тя спеше. Бет май друго и не правеше. Почти ѝ завиждах, че е способна да проспие всичко.

— Защо? Да не би да се е събудила?

— Вие двете трябва да си поговорите по женски — Люк бавно прекоси стаята. Отпуснах рамене и въздъхнах.

— Люк, моментът не е подходящ да се сближаваме с Бет.

— Нима? — той се отпусна на дивана до Арчър и вдигна крака върху масичката за кафе. — Да не би да имаш друга работа, освен да зяпаш през прозореца или да се опитваш да се промъкнеш край нас и да хукнеш в гората, за да търсиш Деймън и да станеш закуска на някой планински звяр?

Обзе ме силен гняв и аз метнах дългата си опашка през рамо.

— Първо на първо няма да стана закуска на никакъв планински звяр. И второ, поне ще се опитам да направя нещо, а не само да си седя на задника.

Арчър въздъхна. Люк ми се усмихна ведро.

— Пак ли ще се карате за същото? — Той хвърли поглед към каменното лице на Арчър. — Харесва ми, когато се карате. Все едно гледам семейна свада между майка и баща. Иде ми да се скрия в стаята си, за да е по-достоверно. Може би дори да затръшна вратата или да...

— Затваряй си устата, Люк — изръмжа Арчър и обърна гневния си поглед към мен. — Толкова пъти повтаряме едно и също, че му изгубих края. Не е разумно да хукнем след луксианците. Те многократно ни надвишават по численост, а и не знаем дали...

— Деймън не е с тях! — извиках аз и скочих, запъхтяна. — Не се е съюзил с тях. Нито Ди, нито Доусън. Не мога да си обясня какво става. — Гласът ми секна и в очите ми се появиха сълзи. — Никой от тях не би постъпил така. Деймън не би постъпил така.

— Няма как да знаеш. — Арчър се приведе напред, очите му светеха гневно. — Няма как да знаем.

— Ти току-що каза, че ще се върнат! — избухнах аз.

Той замълча, обърна очи към телевизора и аз осъзнах онова, което дълбоко в себе си вече знаех. Арчър не вярваше, че Деймън или някой от другите ще се върне. Стиснах устни и заклатих глава толкова

бясно, че опашката ме зашиба като камшик. Обърнах се и с гневни крачки напуснах стаята, преди да сме затънали отново в същия спор.

— Къде отиваш? — извика Арчър. Устоях на порива да му покажа среден пръст.

— Отивам да си поговоря с Бет по женски.

— Чудесна идея — подхвърли Люк. Без да му обръщам внимание завих към стълбите и се заизкачвах разярена. Хич не обичах да стоя със скръстени ръце. Хич не ми се нравеше, че щом отворя входната врата, я Люк, я Арчър ще дотърчи да ме спре. А най-много от всичко не ми се нравеше фактът, че са в състояние да ме спрат. Аз бях хибрид, който след мутацията притежаваше всички специални дарби на луксианците, но момчетата бяха основи и наложеше ли се, можеха да ми ритат задника оттук до Калифорния.

На горния етаж беше тъмно и тихо и малко се постреснах. Не знам защо, но всеки път, когато дойдех тук и тръгнах по дългия, тесен коридор, косъмчетата по врата ми настръхваха.

През първата нощ в бунгалото Бет и Доусън се бяха настанали в последната стая от дясната страна, но откакто той... откакто той си тръгна, тя се бе притаила в нея като в бърлога. Не я познавах добре, но знаех, че е изтърпяла много, докато е била в ръцете на Дедал. Освен това се съмнявах, че Бет е сред най-уравновесените хибриди, макар че вината не беше нейна. Никак не ми се искаше да си го призная, но понякога тя здравата ме плашеше.

Спрях пред вратата и вместо да нахлуя в стаята, почуках леко.

— Да? — чу се тънкият ѝ, писклив глас.

Отворих вратата. Гласът на Бет прозвуча ужасно и когато добре я огледах, видях, че тя също изглежда зле. Седеше в леглото, подпряна на таблата. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Чертите на бледото ѝ, изпито лице се бяха изострили, а мръсната ѝ коса бе рошава и сплъстена. Опитах се да не си поемам дълбоко дъх, защото вътре миришеше на повръщано и пот.

Спрях пред леглото, разтърсена из основи.

— Болна ли си?

Отвърна от мен премрежения си поглед и се вгледа в банята. Нищо не разбихах. Ние хибридите не боледуваме. Нито от настинка, нито и от най-смъртоносния рак. Подобно на луксианците, ние също

сме защитени от всякакви болести. Тогава какво ставаше с Бет? Да, тя не изглеждаше никак добре.

Стомахът ми се сви от безпокойство, мускулите ми се изопнаха.

— Бет?

Най-сетне ме погледна.

— Доусън върна ли се?

Сърцето ми затуптя мъчително. Двамата бяха преживели ужасни неща, много по-ужасни от мен и Деймън и това... Боже, това не беше честно.

— Не, все още не се е прибрал. Ами ти? Виждаш ми се болна.

Тя вдигна тънката си, бледа ръка към гърлото и преглътна.

— Не се чувствам много добре.

Не знаех колко зле ѝ беше и се боях да науча.

— Какво ти е?

Повдигна едва рамо и по всичко си пролича, че това ѝ коства огромни усилия.

— Не се тревожи — рече тя с тих глас, като издърпа одеялото. — Нищо страшно. Ще се оправя, веднъж Доусън да се върне. — Погледът ѝ отново се зарея настрани. Дръпна крайчето на одеялото и сложи ръка върху завития си корем. — Ще се оправим, веднъж Доусън да се върне.

— Вие...? — гласът ми замря, ококорих се. Докато гледах със зяпнала уста как описва с ръка бавни, равномерни кръгове по корема си, ужасът бавно проникна в съзнанието ми.

О, не. Дявол го взел, „не“ на десета степен.

Направих крачка напред, сетне спрях.

— Бет, ти... бременна ли си?

Тя облегна глава на стената и стисна очи.

— Трябваше да се пазим повече.

Изведнъж краката ми се подкосиха. Сънят. Изтощението. Всичко ми се изясни. Бет беше бременна, но отначало, като пълна глупачка, недоумявах как е станало това. Когато здравият ми разум си дойде на мястото, ми се прииска да изкреция: *Къде бяха презервативите?* Но въпросът беше безсмислен.

В съзнанието ми изникна образът на Мика, малкото момче, което ни помогна да избягаме от Дедал. Момчето, което чупеше вратове и унищожаваше мозъци само с мисълта си.

Свещени чуждоземни бебета, нима тя носеше едно от тях? Едно от онези ужасни, опасни и крайно зловещи деца? Вярно, някога Арчър и Люк също са били като тези дечурлига, но в това нямаше нищо успокоително, защото последната партияда основи, които Дедал сътвори, бяха много различни от Люк и Арчър.

А пък те и двамата си бяха малко зловещи.

— Взираш се в мен, сякаш си разстроена — тихичко рече Бет. Насилих се да се усмихна, давайки си сметка, че физиономията ми сигурно изглежда малко налудничава.

— Не, просто съм изненадана.

— Да, за нас също беше изненада — на устните ѝ се появи усмивка. — Лош момент избрахме, а?

Ха! Това бе нехайството на века.

Докато я наблюдавах, усмивката постепенно изчезна от лицето ѝ. Не знаех какво да ѝ кажа. Поздравления? По някаква причина това ми се струваше неуместно, но в същото време ми се виждаше жестоко да не го изрека. Дали изобщо бяха чували за основите, за всички онези деца, които Дедал притежаваха?

Ами това бебе — и то ли ще стане като Мика?

О, боже, нима си нямахме предостатъчно грижи? Гърдите ми натежаха и си казах, че май се паникьосвам.

— В кой... в кой месец си?

— В третия — Бет преглътна мъчително.

Трябваше да поседна.

По дяволите, нуждаех се от някой по-възрастен.

В главата ми затанцуваха картини на мръсни пелени и зачервени от яд личица. Колко бебета щяха да се родят — едно или три? Що се отнася до основите, по този въпрос никога не се бяхме замисляли, но луксианците се раждаха по трима.

О, драма на драмите, *три* бебета?

Бет срещна погледа ми и нещо в очите ѝ ме накара да потръпна. Тя се приведе напред, а ръката върху корема ѝ замря.

— Те няма да са същите, нали?

— Какво?

— Те — повтори тя, — Доусън, Деймън и Ди. Няма да се върнат същите, нали?

* * *

След около половин час слязох замаяна по стълбите. Момчетата седяха на дивана, където ги бях оставила, и гледаха новините. Щом влязох, Люк ми хвърли поглед, а Арчър доби вид, сякаш някой му бе натикал прът на много неудобно място.

И тогава *проумях*.

— Вие сте знаели за Бет? — Те ме гледаха равнодушно и ми се прииска да ги ударя. — И никой от двамата ви не помисли да ми каже?

— Надявахме се, че няма да има проблем.

— О, мили боже! — Няма да има проблем? Като че ли да носиш чуждоземен хибриден плод в утробата си е нищо работа и ей така просто, знам ли и аз, цялата работа ще се размине някак? Тръшнах се в креслото и зарових лице в ръцете си. Ами сега какво? Не, съвсем сериозно.

— Бет чака бебе.

— Това се случва обикновено, когато човек прави секс без предпазни средства — подметна Люк. — Но съм доволен все пак, че двете си поприказвахте, защото никак не ми се искаше аз да ти съобщавам тази новина.

— Тя ще роди едно от онези зловеци деца — продължих аз и прокарах пръсти по челото си. — Тя чака дете, а Доусън дори не е тук, светът е в хаос и предстои да се сгромоляса.

— Бет е едва в третия месец. — Арчър се прокашля. — Да не изпадаме в паника.

— Паника ли? — прошепнах аз. Главоболието ми се усилваше. — Тя се нуждае от различни неща като, не знам, лекар, които да потвърди, че бременността протича нормално. Има нужда от витамини за бременни, храна, солени бисквитки, туршия и кисели краставички...

— Ще й набавим всичко необходимо — отвърна Арчър и аз повдигнах глава. — Всичко без лекар. Ако й вземат кръвна проба, това ще ни навлече проблеми, особено на фона на случващото се.

— Почакай! — вторачих поглед в него аз. — Майка ми...

— Не! — Люк рязко изви глава към мен. — Не може да се свържеш с майка си.

Изпънах гръб.

— Тя ще ни помогне. Най-малкото ще ни посъветва как да се погрижим за Бет. — Щом веднъж идеята се вмъкна в главата ми, аз се улових здраво за нея. Бях напълно честна пред себе си. Една от причините тази мисъл да ми се стори така находчива бе, че жадувах да поговоря с майка си. *Умирах* да поговоря с нея.

— Ние вече знаем от какво се нуждае Бет и ако майка ти няма сведения как да се грижи за бременни жени хибриди, надали ще ни каже нещо повече от Гугъл. — Люк свали краката си от масичката и ги стовари на пода. — Освен това е рисковано да говориш с нея. Телефонът ѝ може би се подслушва. Твърде опасно е и за нея, и за нас.

— Ти да не си мислиш, че на онези от Дедал сега им е само до нас?

— Готова ли си да рискуваш? — попита Арчър и ме погледна право в очите. — Готова ли си да изложиш на опасност всички нас, в това число и Бет, надявайки се, че те са затънали до гуша в работа? Готова ли си да причиниш това на майка си?

Затворих уста и забих кръвнишки поглед в него, но волята изтече от жилите ми като въздуха от спукан балон. Не, не бях готова да рискувам. Не бях готова да причиня това нито на някого от нас, нито на майка си. Очите ми пареха от сълзи; опитах се да си поема дъх.

— Работя върху нещо, което се надявам, че ще реши проблема „Нанси“ — обяви Люк, но единственото нещо, което правеше, бе изящното изкуство да седи на задника си.

— Добре — рекох с дрезгав глас и с усилие на волята отпъдих главоболието и накарах горчивата паника да скрие ноктите си. Трябваше да се държа, но онзи тъмен ъгъл взе да ми се струва все по-примамлив и по-примамлив. — Трябва да набавим необходимите неща на Бет.

— Точно така — кимна Арчър.

След по-малко от половин час Люк ми връчи списък с различни неща, които беше намерил в интернет. Създалото се положение остави у мен усещането, че участвам в някакво шантаво телевизионно предаване, което има за цел да образова младото поколение как да се предпазва при секс.

Идеше ми да се разсмея, докато пъхах сгънатото листче в задния джоб на джинсите си, но започнех ли, нямаше да спра.

Люк щеше да остане с Бет в случай... ами в случай че нещо още по-лошо се случи, а аз реших да отида с Арчър. Най-вече защото си мислех, че е добре да изляза от бунгалото. Поне усещах, че не стоя със скръстени ръце и може би, може би, разходката до града щеше да ни подсказе къде са се изпарили Деймън и семейството му.

Бях прибрала косата си под бейзболна шапка, която скриваше по-голямата част от лицето ми, тъй че шансът да ме разпознаят бе нищожен, но така или иначе предпочитах да не поемам рискове.

Беше късен следобед, във въздуха навън се носеше хлад и аз изпитвах признателност, задето носех една от широките ризи с дълъг ръкав на Деймън. И дори сред дъхавия мирис на боровете беше достатъчно да си поема само по-дълбоко въздух, за да усетя неповторимия му аромат на треви и поля.

Качих се в колата и с треперещи ръце закопчах колана. Долната ми устна потрепна. Арчър ме изгледа критично и аз положих усилие да не мисля за Деймън и за онова, което не горях от желание да споделя с Арчър, а в момента то беше почти всичко.

Затова си представих лисици с поли от трева, които кършат снага.

— Много си странна — изсумтя Арчър.

— А ти си грубиян. — Потеглихме. Приведох се напред, надникнах през прозореца и се опитах да различа нещо между дърветата.

— Вече ти казах. Понякога е почти невъзможно да не четеш хорските мисли. — Той спря в края на чакълената алея, огледа се и в двете посоки и чак тогава продължи. — Повярвай ми, има дни, в които си мечтая да не мога да надзъртам в главите на хората.

— Предполагам, че последните два дни с мен са били такива.

— Истината ли да кажа? С теб беше добре. — Аз повдигнах вежди, той ми хвърли поглед. — Ти се държиш.

Всъщност не знаех как да отвърна — откакто пристигнаха луксианците, постоянно се чувствах на ръба на нервен срив. И съвсем не ми беше ясно какво ме държи. Преди година бих превъртяла от страх и онзи ъгъл щеше да се превърне в най-добрия ми приятел, но вече не бях момичето, което бе почукало на вратата на Деймън.

Допусках, че никога отново няма да бъда същата.

Преминах през много изпитания, особено когато попаднах в ръцете на хората от Дедал. Преживях неща, които не исках да си спомням, но времето с Деймън и месеците, прекарани в Зона 51 ме направиха по-силна. Или поне така предпочитах да мисля.

— Налага се да се държа — отвърнах накрая, обвих ръце около тялото си и се вгледах в бързо отминаващите борови дървета. Бодливите клони се сливаха в обща размита маса. — Защото знам, че когато аз изчезнах, Деймън... не е изпаднал в отчаяние. Затова и аз не бива да унивам.

— Но...

— Ти се тревожиш за Ди, нали? — прекъснах го аз и се обърнах към него.

Един мускул заигра по челюстта му, но той не отговори. Пристигнахме в мълчание в най-големия град в Айдахо, а аз не можех да спра да мисля, че си губя времето, вместо да запретна ръкави и да се опитам да го намеря. Както бе сторил и той за мен.

— Това беше различно — секна мислите ми Арчър и зави към най-близкия супермаркет. — Той знаеше в какво се забърква. Ти не знаеш.

— Нима? — попитах го. В това време той намери място за паркиране близо до входа. — Може и да е имал бегла представа, но мисля, че не е знаел. Въпреки това дойде, постъпи смело.

Арчър извади ключовете и ме изгледа продължително.

— Ти също си смела, но не си глупава. Поне се надявам и занапред да доказваш, че не си глупава. — Той отвори вратата. — Не се отделяй от мен.

Направих гримаса, но той слезе. Паркингът бе претъпкан с коли и аз се питах дали хората се запасяват за предстоящия апокалипсис. По новините показваха бунтове и размирици в големите градове, предизвикани от падането на „метеоритите“. Местната полиция и военните спряха излъчването на репортажа, но неслучайно съществуваше телевизионна програма, наречена „Как да оцелеем в Деня на Страшния съд“. В голяма степен Кьор Д'Алейн сякаш оставаше незасегнат от случващото се, при все че толкова много луксианци се приземиха в горите наоколо.

В магазина беше пълно с народ, а количките бяха натъпкани догоре с консерви и бутилки с вода. Арчър взе една кошница, а аз

извадих списъка, като се стараех да гледам надолу. Но все пак забелязах, че никой не се запасяваше с тоалетна хартия например.

Това щеше да бъде първото нещо, което аз бих грабнала, ако мислех, че настъпва краят на света.

Вървах плътно до Арчър. Двамата се отправихме към рафтовете с лекарства и взехме да оглеждаме безкрайните редици кафяви шишета с жълти капачки. Въздъхнах и погледнах списъка.

— Трябваше да ги наредят по азбучен ред.

— Така щеше да е твърде лесно. — Протегна ръка пред очите ми и взе едно шишенце. — Имаме препарат с желязо в списъка, нали?

— Да. — Зарях колебливо пръсти над фолиевата киселина. Взех шишето, без да знам нито какво представлява това, нито за какво служи.

— А отговорът на предишния ти въпрос е да — Арчър клекна.

— Ъ?

Погледна ме с примижали очи.

— Попита ме дали се безпокоя за Ди. Да, безпокоя се.

Стиснах силно шишенцето, а дъхът ми замря.

— Значи си падаш по нея?

— Да. — Той се вгледа в грамадните шишета с витамини за бременни. — Въпреки че Деймън ѝ е брат.

Взирах се в него, а устните ми се извиха в усмивка за първи път, откакто луксианците бяха...

Гръмовният тътнеж, предизвикан сякаш от мълния, дойде от нищото, разтърси рафтовете с лекарствата и така ме стресна, че отскочих назад.

Арчър плавно се надигна и огледа с проникателния си поглед претъпкания магазин. Хората се заковаха на място, някои стиснаха здраво количките си, други ги пуснаха и колелцата им заскърцаха, докато те се плъзгаха по пода.

— Какво беше това? — попита една жена мъжа до себе си. Обърна се назад и гушна малко момиченце, което нямаше и три години. Притисна детето към гърдите си, беше бледа като платно. — Какво беше това...?

Гръмовният тътен отново отекна в магазина. Някой изпищя. Шишенцата се изсипаха от рафтовете. По пода затропаха стъпки.

Сърцето ми подскочи и аз се извърнах към входа на магазина. Нещо на паркинга просветна — сякаш мълния удари земята.

— По дяволите! — изръмжа Арчър.

Цялата настръхнах и поех към края на пътеката, загърбила всяка преструвка, че вървя със забит надолу поглед.

Миг тишина, нов гръмовен тътен и още един, костите ми се разтракаха, светлини озаряваха паркинга, една след друга, една след друга. Стъклото на входната врата се напука, писъците... писъците се усилиха, изтъняха до ужас, прозорците се пръснаха и парчета стъкло полетяха към касите.

Ивиците ослепителна светлина на паркинга придобиха форма, издължиха се, появиха им се ръце и крака. Високите им, атлетични тела бяха обагрени в червено, като на Деймън, но по-наситено, по-тъмно.

— О, боже — пророних аз, а шишенцето с хапчетата се изплъзна от пръстите ми и падна на пода.

Те бяха навсякъде, десетки. Луксианците.

[1] „Дойде краят на света такъв, какъвто го познаваме (и аз се чувствам добре)“. — (англ.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

КЕЙТИ

Сякаш всички, в това число и аз, застинахме за миг, като че времето бе спряло, но аз знаех, че не е.

Силуетите на паркинга се извърнаха, вратовете им се удължиха, наклониха се на една страна. Придвижваха се с плавни походки, подобни на змии. Движенията им бяха неестествени и изобщо не приличаха на луксианците, които от години живееха на Земята.

Червен джип потегли с пронизителен писък на гумите, разпръсквайки във въздуха дим и миризма на изгоряла гума. Завъртя се в кръг, сякаш шофьорът смяташе да изоре с автомобила си луксианците.

— О, не — прошепнах и сърцето ми затуптя бързо. Арчър ме хвана за ръка.

— Трябва да се омитаме оттук.

Но аз стоях като закована на място и най-сетне проумях защо обикновено хората се обръщат и зяпат с любопитство злополуките. Знаех какво предстои, знаех също, че не искам да го видя, но не можех да откъсна очи от гледката.

Едно от телата излезе напред и повдигна светещата си ръка, очертанятия на тялото му пулсираха в червено.

Джипът подскочи рязко напред — мъжът зад волана и далеч по-дребничкото телце до него завинаги щяха да се запечатат в паметта ми.

От пръстите на луксианеца полетяха дребни искрици електричество, а ярката светлина, обагрена в червено, се понесе на кълба по ръката му. След миг от нея лумна мълния, запращя във въздуха и замириса на изгорял озон. Светлината — експлозия, почерпена от Извора — връхлетя автомобила.

Взривната вълна разтърси магазина, колата избухна в пламъци, полетя във въздуха, преобърна се и се разби върху близките автомобили. От счупения прозорец изригна огнен ад, а гумите продължаваха да се въртят.

Настана хаос. Хората хукнаха навън и писъците им разцепиха пространството. Като стадо овце те се блъскаха в количките и един в

друг. Мъже и жени се сриваха на колене, все по-пронизителните викове се смесваха с плача на малките деца.

За един кратък миг, преди да успея да мигна, луксианците изпълниха магазина. Арчър ме дръпна в края на лавицата и двамата се залепихме плътно в острите ръбове. Покрай нас се стрелна момче, чиято аленочервена коса ме порази, но след миг си дадох сметка, че това е кръв. Успях да стигне до рафтовете с шампоаните за тяло и тогава светлинният взрив го удари в гърба. Момчето се строполи неподвижно по очи, а от овъглената дупка в средата на гърба му се изви дим.

— Боже! — извиках аз и сърцето ми се сви. Арчър се взираше с широко отворени очи и издути ноздри.

— Нищо добро не ни чака.

Пристъпих към края на пътеката и надникнах зад ъгъла. Стомахът ми се обърна, щом видях жената, която преди минути бе стискала в прегръдките си малкото момиченце.

Тя стоеше пред един луксианец, вцепенена от страх. Притиснало гръб в рафтовете с книги, момиченцето се бе свило на топка, пицеше и се поклащаше напред-назад. След секунда осъзнах думата, която повтаряше отново и отново.

— Татко! Татко!

Мъжът лежеше в локва кръв в краката му.

По кожата ми с пукот пробяга електричество, блъсна се в Арчър. В това време луксианецът протегна ръка и докосна жената по слънчевия сплит.

— Какво, за бога...? — прошепнах аз.

Жената изпъна гръб, сякаш някой бе излял стомана в гръбнака ѝ. Очите ѝ се ококориха. От дланта на луксианеца бликна трепкаща бяла светлина и блисна върху жената като водопад. Щом достигна острите токчета на обувките ѝ, светлината се просмука в пода и угасна. Внезапно главата на жената отхвъркна назад, устата ѝ се отвори в ням вик. Вените ѝ светнаха отвътре — ярка бяла мрежа по челото, която изпълни очите ѝ и се спусна по бузите и врата ѝ.

Какво ставаше? Луксианецът се отдръпна от ужасено разтреперилата се жена и аз усетих как Арчър се притисна в мен. Светлината във вените взе да гасне, цветът на кожата ѝ избледня, докато блясъкът, който обгръщаше луксианеца запулсира ритмично. След това всичко се случи за секунди — кожата на жената се съсухри,

набръчка се, сякаш остаряваше с десетилетия, а в същото време луксианецът се сви, заогъва се. С посивяла кожа и неразпознаваеми черти, жената се нагъна като лист хартия и рухна на парчета, като че цялата ѝ жизнена сила бе изсмукана от нея.

Луксианецът изтегли обратно светлината си и разкри новия си образ, който досущ приличаше на жената — същия цвят на кожата, същия малък нос. Светло кестенявата коса се спускаше над голите рамене, но очите... очите имаха неестествен, яркосин цвят и приличаха на два шлифовани сапфира, вградени в лицето. Същите очи като на Ашли и Андрю.

Асимилират ДНК. — Гласът на Арчър се понесе сред мислите ми. — *И то бързо. Никога не съм виждал някой да прави такова нещо, дори не знаех, че е възможно.* — В тона му се долавяше смущение, но и възхищение.

Сцената приличаше на „Нашествието на похитителите на тела“, но във версията на луксианците. Краят бе смъртоносен за хората, а подобни епизоди се разиграваха из целия супермаркет. Навсякъде по пода рухваха тела.

— Трябва да си обираме крушите. — Арчър ме стисна за ръката и ме дръпна до себе си. — На минутата.

— Не! — Опитах се да забия пети в пода. — Трябва...

— Трябва да си плюем на петите и да се омитаме оттук. — Той ме повлече след себе си покрай рафта и отново ме дръпна, така че плътно се притиснах до него. Поведе ме по пътеката, но аз се съпротивлявах.

— Можем да помогнем на хората.

— Не можем — скръцна той със зъби.

— Ти си основа — сопнах му се аз. — Бебе, родено от епруветка, за да сритва задниците на извънземните, а не да...

— Бягам? Да, точно така. Все едно дали съм основа или не, тук има десетки силни, могъщи луксианци. — Той ме бутна покрай рафтовете с паста за зъби. В ръката си още носеше кошницата с лекарствата, за които аз вече бях забравила. — Нима току-що не видя какво могат да направят луксианците?

Ударих го в корема, изблъсках го назад и се отскубнах от хватката му.

— Те избиват хора! Можем да им помогнем.

Арчър пристъпи напред, а лицето му се изкриви от ярост.

— Тук не е имало нито един луксианец, който може да усвои нечия ДНК по този начин. Тези са по-силни. Трябва да се махаме оттук, да се върнем в бунгалото, а после да...

Писък ме накара да се обърна рязко назад. От края на пътеката видях, че луксианецът, който бе приел образа на жената, сега се взираше в момиченцето, извил устни в насмешлива усмивка.

Не, за нищо на света нямаше да оставя детето. Нямах представа какво се канеше да прави луксианецът, но бях сигурна, че каквото и да е не включва изпробване на майчинските му инстинкти. Хвърлих поглед на Арчър, а той изруга под нос.

— Кейти — изръмжа и пусна кошницата. — Недей.

Твърде късно. Свих в съседната пътека и размахвайки бързо ръце, хукнах колкото ме държаха краката към предната част на магазина. Тъкмо достигнах рафтовете с книги с меки корици и оглушителният тътен отново проехтя. Паркингът се озари от пристигането на нови луксианци, а гърмежите все така кънтяха, и пак, и пак, докато ми се стори, че сърцето ми ще се пръсне.

Рязко спрях и излязох на пътеката.

Луксианецът стоеше замръзнал на място пред малкото момиченце, сетне обърна глава към мен. Впи ярките си очи в моите. Разтвори алените си устни. Погледът му беше така студен, сякаш температурата бе паднала под нулата. В него нямаше човещина, нито намек за състрадание, а единствено хладна пресметливост.

В този кратък миг, в който се взирахме един в друг, аз осъзнах, че това е началото, но също и краят. Луксианците нападаха Земята.

Преглътнах вледеняващия ужас, хвърлих се напред и сграбчих момиченцето откъм гърба. Писъците й отекнаха в тялото ми. То полудя от страх, взе да ме рита по крака. Стиснах го здраво в ръцете си и заотстъпвах назад.

Луксианецът се надигна като воден стълб. По ръцете му изблигнаха малки фонтани енергия и запрацяха. Взираше се в мен, сякаш успяваше да вникне до дъното на душата ми. Всяка дума, която изричаше, се търкулваше от езика му, като че учеше английски с главоломна скорост.

— Ти какво си?

О, мътните ме взели.

Доста бързо разбрах две неща — луксианецът усети, че аз не се нося единствено по дружелюбния човешки небосвод и по начина, по който отстъпи назад и вдигна ръка, си помислих, че това не е на добре. Разбрах също, че съществото няма понятие какво е това хибрид.

Момичето в ръцете ми взе да се върти и успя да освободи едната си ръчичка. Замахна с нея, бутна шапката ми на земята и косата ми се разпиля по гърба. Луксианецът пристъпи напред оголил зъби.

Лошо.

Ръцете ми бяха заети с едно ритачо и пиццачо дете, затова трябваше да отстъпя. Обърнах се и хукнах по най-близката пътека. Щом завих зад ъгъла, миризмата на изгоряла плът и пластмаса се усили. Заритах разпилените по пода питки хляб и тогава спрях. Майчице мила.

Наоколо беше пълно с голи извънземни.

Дори да не бях хибрид и да не знаех как да проверя дали някой от зяпачите не е извънземен под прикритие, точно в този момент щеше да бъде трудно човек да не забележи луксианците, тъй като пълната им голота явно никак не ги смущаваше.

Някак не много на място си дадох сметка, че виждам повече мъжка и женска плът, отколкото някога съм пожелавала да видя, но тогава се обърнах, забелязах Арчър, който застана до мен и по-голям страх завладя мислите ми.

Бяха ни обградили.

— Доволна ли си? — изсъска Арчър и аметистовите му очи светнаха гневно.

Най-малко шестима луксианци сезираха в нас и се мъчеха да разберат какво точно представляваме. Трима бяха в човешки образ и стояха до хората, чиито тела бяха асимилирали. Другите трима бяха в истинския си вид и червено-бяла светлина обагреше телата им. Откъм гърба ни се появи луксианката от предната част на магазина.

Нито един от тях нямаше вид на създание, което гори от желание да ни прегърне и да ни дари с любовта си.

Сърцето ми заблъска в гърдите. Приклекнах бавно и се взрях в мокрото от сълзи лице на момиченцето.

— Щом те пусна, бягай — прошепнах. — Бягай бързо, колкото сила имаш, и не спирай.

Не бях сигурна дали ме разбра, но се молах да е така. Въздъхнах тежко, пуснах я и я побутнах лекичко към пролуката между две пътеки. Детето не ме разочарова. Обърна се и се втурна напред. Изправих се, искаше ми се да направя нещо повече за нея.

Един от излъчващите светлина луксианци се плъзна към нас, сетне спря и наклони глава. Всички останали — и в истинския, и в човешкия си облик — извърнаха очи към жената, от която бях отмъкнала детето.

Тази работа ще свърши зле. — Гласът на Арчър стигна неканен до мен. — Ще сбъркам ли, ако предположа, че когато ти кажа да бягаш, ще хукнеш с пълна сила?

Поех си дълбоко дъх. — *Няма да те изоставя.*

Усмихна се. — *И аз така си помислих. Тогава да атакуваме. Ще разчистим пътека към изхода.*

Докато бях в Дедал, ме научиха да се бия като човек, но също и да използвам Извора. Участвах в това обучение и във Вегас и макар сега донякъде да изпитвах увереност, че мога да надвия най-добрите, арктически мощен порив от страх плъзна по гърба ми.

Изведнъж, без да даде знак дори, Арчър побесня.

Спусна се, протегна ръка напред. Топка чиста енергия плъзна по ръката му, избухна от дланта му и удари луксианеца в средата на голите му гърди, отърсвайки го от човешкия му облик и пращайки го в стъклената витрина с млечните продукти. Кутиите се спускаха и по пода потекоха реки от мляко.

Арчър се извърна и се прицели в голата жена, но тогава един от светещите луксианци се нахвърли отгоре му. Аз почерпих сила от Извора. Светлината, която се завъртя по ръката ми, бе по-слаба от тази на Арчър, но свърши работа. Тя се изви над пътеката, удари луксианеца в рамото и го завъртя към мен.

Подготвих се да хвърля нова мълния, когато в рамото ми избухна болка. В един миг стоях изправена, а в следващия се намерих на колене и от лявото ми рамо излизаше дим. Докоснах внимателно мястото и едва се принудих да стана. Ръката ми бе изцапана с кръв.

Обърнах се и по чудо избегнах насочения към лицето ми як юмрук на един луксианец в образа на млад мъж. Залитнах една-две крачки назад, закрепих се и повдигнах коляно. Въздухът край мен се раздвижи, щом забих крака си в място, към което отказвах да погледна.

Луксианецът се преви на две.

Усмихнах се мрачно и го улових за кестенявата коса. В този миг той започна да се трансформира, затопляйки ръцете ми, но аз успях да го прасна с коляно в носа. Костта се счупи, но осъзнавах, че това няма да го спре.

Знаех какво трябваше да направя.

Арчър запрати нова мълния, а аз почерпих сила от Извора. Енергията потече по ръката ми и се изсипа като водопад върху главата на извънземния в мига, в който той я надигна — очите му светеха и приличаха на бели кълба.

В следващия момент полетях назад, сякаш ме блъсна кола. Въздухът припукваше от статично електричество. Паднах по гръб на твърдия под и за миг останах зашеметена, взирайки се в счупения капак на флуоресцентната лампа, който се поклащаше насам-натам.

Ох, че заболя.

Изпъшках, превъртах се на една страна и примигнах. Луксианецът също лежеше по гръб на няколко метра от мен. Изправих се с мъка и видях как Арчър праща друг луксианец в хладилниците. Обърна се към мен, видя, че съм станала, и кимна.

Пред нас, покрай разсипаните кутии сладолед, имаше пътека. Не беше много чиста. По пода лежаха проснати луксианци и ту светваха, ту гаснеха — извън строя, но не задълго.

Някъде в магазина избухна взрив, който разтнесе високите рафтове. С Арчър се затичахме по пътеката и вратите на фризера се пръснаха; парчета стъкла се посипаха зад гърбовете ни. Плъзнахме се по хлъзгавия под край хлебните изделия и стигнахме до предната част. Край нас хората — окървавени и обезумели от страх — тичаха към счупените прозорци.

Паркингът и сградите зад него изникнаха пред погледа ни и стомахът ми се обърна. Оранжево-червени пламъци блъваха димни колони към небето. Един електрически стълб бе паднал върху няколко автомобила. Покривите им бяха смачкани. В далечината се чуваше воят на сирени. Една кола прелетя през паркинга и се блъсна в друга. Металът изскриптя и се изкриви.

— Същински апокалипсис — измърмори Арчър. Преглътнах с мъка.

— Липсват ни само зомбитата.

Той ме погледна, повдигна вежди и отвори уста да каже нещо, но в същото време рафтът със снаксовете хвъркна във въздуха. Чипс и солети със сирене заваляха отвсякъде и зазвъняха по пода. В средата на рафта бе зейнала дупка.

— Да се махаме оттук — каза Арчър и този път аз не възразих.

Пестях думите си за друга битка, защото знаех, че щом се доберем до бунгалото, ако изобщо успеехме да стигнем дотам, той ще поиска незабавно да отпрашим от Айдахо. Беше ми ясно, че тук вече е опасно за нас, и ако той искаше да потегли, така да бъде. Предвид състоянието, в което се намираше Бет, най-разумно щеше да бъде да я отведем колкото може по-далеч от този хаос, но аз за нищо на света не тръгнах без Деймън.

По дяволите.

Втурнахме се по пътеката до една разрушена каса. Арчър тичаше пред мен, когато рязко спрях — всяко мускулче в тялото ми блокира, усетих как по тила ми полазиха тръпки.

Коленете ми омекнаха, останах без дъх. След два дни отсъствие топлото, познато вълнение се бе завърнало. Сърцето в гърдите ми затупка свръхскоростно, запращайки ревящата кръв по вените ми.

Деймън.

Запрепъвах се бавно наоколо, все едно се движех сред плаващи пясъци, оглеждайки разбитите рафтове, през които навсякъде в магазина пулсираше и струеше светлина. Времето като че забави ход, въздухът се сгъсти, а аз едва смогвах да си поема въздух. Замаяна и преизпълнена с надежда от надигащата се у мен вълна от чувства, тръгнах обратно към светлините.

— Кейти! — гласът на Арчър стигна до мен от счупените врати. — Какво правиш?

Наближих нападалите по пода шоколадови десерти и ускорих крачка. Пликчетата със снаксове хрускаха под краката ми. Устата ми пресъхна, погледът ми се замъгли. Останала на заден план, изгарящата болка в рамото ми намаля.

Излезе силен вятър и развя дългите, свободни кичури коса около лицето ми. Не знаех откъде идва, но продължих напред, приближавайки края на разрушените рафтове със снакс.

Пристъпих встрани — само крачка-две — и погледнах до края на пътеката. Сърцето ми спря. Целият свят замря.

— По дяволите! — изкрещя Арчър, гласът му сега беше по-близо. — Не!

Но беше твърде късно.

Аз го видях.

И той ме видя.

Стоеше в края на пътеката в действителния си образ и грееше ярко като диамант. По нищо не се отличавахе от останалите луксианци, но всяка частица от съществото ми знаеше, че това е той. Клетките, от които бях изградена, се събудиха, бликнаха за живот, закопнели за Деймън. Той си оставаше най-прекрасното нещо, което бях виждала в живота си. Висок, греещ като хиляди слънца, блещукаше по краищата в приглушено червено.

Пристъпихме едновременно един към друг и аз се докоснах до него така, както умеехме да го правим. След като ме излекува, с Деймън се свързахме завинаги.

Деймън? Повиках го чрез връзката помежду ни.

Той изчезна толкова бързо, че дори аз не смогнах да го проследя.

— Кейти! — изкрещя Арчър. Кълна се, че чух името си да отеква в съзнанието ми с по-дълбок, по-нежен глас. Стомахът ми се сви на топка, сърцето ми се качи в гърлото.

По гърба ми полази топлина. Обърнах се и видях ослепителни очи с цвят на изумруд, кожа със сякаш вечен загар, широки скули и непокорна черна коса, която се спускаше над също толкова черни вежди.

Пълните устни се извиха лекичко нагоре.

Това беше Доусън.

По-висок с около глава и половина, Доусън впи погледа си в мен. Стори ми се, че в очите му долових сянка на угризение, но... гладна кокошка просо сънува. От зениците му се изля светлина, обгърна орбитите му, очите му побеляха. Статичното електричество пробяга по бузите му и образува малки стрели.

Лумна ярка светлина, гореща вълна страховито ме вдигна от земята, а след това всичко изчезна.

ΤΡΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

ДЕЙМЪН

Несекващият поток от слова на родната ми реч, ведно с още дузина човешки езици ми причини силно, пулсиращо главоболие. Думите. Изреченията. Заплахите. Обещанията. Проклетият брътвеж на току-що пристигналите ми роднини до девето коляно в мига, в който откриваха нещо ново за тях, а това се случваше на всеки пет скапани секунди.

О! Миксер.

О! Кола!

О! Хората наистина много кървят и лесно се чупят.

Дявол ги взел, в мига, в който отвореха очи, те виждаха нещо за първи път и ако вълнението, с което си играеха с електрическите уреди и с човешката анатомия, беше малко детинско, то също така бе и отчасти слабоумно.

Новопристигналите бяха най-студените кучи синове, които бях виждал.

През последните четиридесет и осем часа буквално хиляди от моя вид бяха слезли за първи път на Земята и заедно приличахме на огромен кошер. Всички бяхме свързани, една вълна с друга, малки пчелички, които работеха за царицата.

Която и да беше тя.

Понякога връзката бе съкрушителна — нуждите, желанията и копнежите на хиляди събрани в едно, на челно място в ума на всеки луксианец. Завземай. Контролирай. Владей. Господствай. Подчинявай. Известно облекчение намирах единствено в човешкия си облик. Сякаш това заглушаваше връзката, връщаше я обратно, но не всеки път.

Вървах по полирания дървен паркет на преддверието в имението, което можеше да приюти цяла войска и пак да останат свободни стаи за гости. Щом забелязах брат си, пред очите ми пламна червена светлина. Беше се облегал на стената до една двойна затворена врата. Беше свел глава и сбърчил вежди съсредоточено; движеше бързо пръстите си по екрана на мобилен телефон. Бях прекосил половината ярко осветена зала, в която се носеше аромат на рози и слаб метален

дъх на пролята кръв, когато Доусън вдигна очи и си пое дълбоко въздух.

— Здравсти — каза той. — Ето те и теб...

Грабнах телефона от ръцете му, обърнах се и го метнах с всичка сила. Той прелетя през стаята и се разби в отсрещната стена.

— Какви ги вършиш бе, човек? — избухна Доусън и вдигна ръце. — Ах, ти кучи син! Бях стигнал шейсет и девето ниво на канди краш. Знаеш ли колко е трудно...

Замахнах и стоварих юмрук в челюстта му. Той се блъсна в стената и вдигна ръка пред лицето си. Грозно чувство на задоволство ме изпълни.

Доусън повдигна главата си и я наклони настрана.

— Боже. — Изръмжа и отпусна ръка. — Не съм я убил. Явно.

Главата ми се изпразни като купа с вода и вдишах рязко.

— Деймън, знаех какво правя. — Той хвърли поглед към вратата и сниши глас. — Нямах какво друго да сторя.

Хвърлих се напред, сграбчих го за яката на ризата и го повдигнах. Причините не бяха достатъчно основателни.

— Никога не си използвал с мярка силата на Извора. Защо този път да е било по-различно?

Зениците на очите му засветиха в бяла светлина. Той пъкна ръцете си между моите и се измъкна.

— Нямах друг избор.

— Как ли пък не. Но все едно. — Заобиколих го и с усилие се отдалечих, за да не го запратя през стената под някой танк.

Доусън се обърна и аз усетих пронизващия му поглед на гърба си.

— Братко, трябва да се овладееш — каза той.

Спрях се пред затворената врата и хвърлих поглед през рамо. Той поклати глава.

— Аз...

— Недей — предупредих го.

Доусън затвори очи и дори когато, почти съсипан, открегнах вратата, не ги отвори.

— Колко още? — прошепна той.

Истински страх ме скова. Това беше прекалено. Знаех, че защитните му механизми са спаднали и че е бил поставен в неизгодна

позиция. Не е имал друг избор.

— Не знам, защото...

Нямаше нужда да довършвам. Лицето му се проясни.

— Ди...

Очите ми срещнаха неговите, задържаха погледа му, а сетне не остана вече какво да си кажем. Обърнах се, отворих вратата и влязох в просторния кръгъл кабинет, а непрестанното жужене, което отекваше в съзнанието ми, се усили.

В стаята се бяха настанили някои от новодошлите, но онзи важният, онзи, дето ни привлече в мига, в който се появиха пред бунгалото, седеше с гръб към мен в кожено кресло и на голям плосък екран на стената гледаше кадри от центъра на Къор Д'Алейн, предавани по местния телевизионен канал. Градът бе неузнаваем. От сградите на талози се издигаше пушек. Огънят обхващаше района на запад. По улиците цареше безпорядък. Истинска военна зона.

— Погледни ги — изрече той със странен акцент думите на новия език, който усвояваше. — Щурат се безцелно насам-натам.

Изглежда, половината град плякосваше някакъв магазин за електронни стоки.

— Колко са безпомощни, неорганизирани. Примитивни. — Смехът му беше дълбок, почти заразен. — Най-лесно ще завладеем тази планета.

Все още ме удивляваше факта, че през цялото време след унищожението на нашата планета, поколение след поколение, те са се спотайвали на някое затънтено място, която явно не е било толкова уютно и приятно, колкото Земята.

На екрана се появиха танкове, които навлизаха в града, той поклати глава в почуда и пак се разсмя.

— Те не могат да се отбраняват.

Една от новодошлите — висока червенокоска, облечена с тясна черна пола и безупречна бяла риза, се покашля. Казваше се Сади и ѝ подхождаше — аз я наричах Сади — садистката, а тя не възразяваше, защото за краткото време, в което я познавах, си бе заслужила напълно прякора. Другото, което знаех за нея бе, че погледът ѝ обикновено е залепен за задника ми.

— Всъщност те разполагат с оръжия — обади се тя.

— Но не достатъчно, скъпа. Нападението върви в някои от най-големите градове на всеки щат, на всяка държава. Нека да използват своите детски оръжия. Дори да изгубим шепа от нашите, това няма да попречи на начинанието ни. — Столът се завъртя, а мускулите по гърба ми се изопнаха. Човешкият облик, който си бе избрал, беше на елегантен мъж малко над четиридесетте, с тъмнокестенява коса, разделена прилежно на път, и широка усмивка с идеално прави зъби.

Всъщност бе приел образа на кмета на града и му допаднаше да се обръщат към него с името на починалия: Роланд Слоун. Малко идиотско.

— Ние пак ще постигнем целта си. Нали така, Деймън Блек?

Срещнах погледа му.

— Не вярвам, че ще успеят да ви спрат.

— Естествено, че няма да успеят. — Мъжът допря върховете на пръстите си под брадичката си. — Чух, че си довел нещо със себе си?

Той изрече думите като въпрос, но отговорът вече му бе известен. Кимнах.

Сади се извърна към мен с интерес, а светлите ѝ синьо-зелени очи грейнаха. Онази до стената се размърда.

— Жена? — попита Сади, която бе доловила мимолетната представа, преминала през ума ми.

— Когато проверих за последен път, да. — Тя присви очи и аз се усмихнах. — Но все така не съм убеден, че разбираш добре какво означава тази дума.

— Искаш ли да провериш? — Сади опъна пръсти до бедрата си.

— Не, мисля, че ще пасувам — подсмихнах се аз.

Ролан праметна крак върху крак и се засмя.

— Тази женска, тя не е точно човешко същество, нали?

Аз поклатих глава и Сади отвърна поглед от мен. Някакъв мускул или нерв, или нещо точно толкова досадно, взе да потрепва под окото ми.

— Не, не е.

Мъжът скръсти ръце.

— Какво точно представлява тя? — попита той.

— Мутант — отвърна Ди на влизане в стаята; дългите ѝ, черни къдрици се развяваха зад нея от устремния ѝ вървеж. Погледна към

Роланд и на устните ѝ се изписа мила усмивка. — В действителност брат ми е причината за нейната мутация.

— Кой от двамата? — попита Роланд.

— Този тук — Ди кимна към мен и сложи ръцете си на кръста.

— Преди година той я излекува. Момичето е хибрид.

Очите му се преместиха върху моите.

— Деймън, да не би да се опитваше да скриеш това от нас?

— Нима ми дадохте възможност да отговоря на този въпрос?

— Вярно — измърмори Роланд, като ме изучаваше внимателно.

— Трудно е да те разчете човек, Деймън. Не си като прекрасната си сестричка.

Скръстих ръце и свих рамене.

— Предпочитам да мисля за себе си като за отворена книга.

— Той никога не е помагал на хората — рече Ди.

— Освен на това момиче — повдигна вежди Роланд.

— Да, така е. — Ди се бе превърнала в личния ми говорител. — Деймън беше влюбен в нея.

— Влюбен? — Сади се изсмя дрезгаво, но неочаквано деликатно.

— Каква... — Тя сякаш затърси правилната дума. — Слабост?

— Ключовата дума тук е „беше“ — измърморих аз сковано.

— Обясни ми тази работа с лечението и мутацията — заповяда Роланд и се приведе напред.

Почаках Ди отново да се намеси, но този път тя се задоволи с мълчание.

— Момичето беше ранено смъртоносно и аз я излекувах, без да знам, че това ще доведе до мутация. Част от моите способности се прехвърлиха върху нея и от този миг насетне двамата сме свързани.

— Какво те накара да я излекуваш? — В тона му се долавяше любопитство.

— Надали е мислил с главата на раменете си тогава, ако разбираш какво искам да кажа — изсумтя Ди.

Устоях на порива да стрелна сестра си с поглед, а в това време Роланд се вгледа в мен за миг, сетне се усмихна, сякаш не само бе разбрал какво намеква Ди, но и живо се интересуваше от всички подробности.

— Интересно — продума Сади и праметна тежката си коса с цвят на мед през нежното си рамо. — Колко здрава е тази връзка или

спойка помежду ви?

Пристъпих от крак на крак, хвърлих поглед към смълчания луксианец, който все още се подпираше на стената.

— Умре ли тя, умирам и аз. Това достатъчно *здраво* ли е за теб?

Роланд ококори очи.

— Е, това не е добре... за теб.

— Да — отвърнах провлечено.

Сади изви устни, сякаш умираше от глад.

— Тя усеща ли това, което усещаш ти? И обратното? — попита.

— Само ако раната е тежка, почти смъртоносна — отвърнах с равен глас.

Сади се обърна към Роланд и аз се досетих, че разговарят. Думите им се губеха сред брътвежа на другите, но пламенното нетърпение, което попъпли по лицето на Сади, ме накара да свия здраво юмруци.

Не й вярвах.

И на мълчаливия тип не му вярвах.

— Не е необходимо да й вярваш — усмихна се широко Роланд.
— Важното е ние да ти вярваме.

— Можете да ни вярвате — сопна се Ди.

— Знам. — Той наклони главата. — Но освен нея там имаше и нещо друго, нали? То успя да се измъкне.

Ди отново се зае да бъде услужливият раболепен слуга, кимна и се отпусна в едно кресло.

— Основа... продукт между луксианец и жена хибрид. Дано не се наложи да го убием. Според мен е приятен младеж.

— Интересно. — Роланд хвърли поглед към Сади и аз отново разбрах, че двамата си разменят свръхсекретни тайни.

Мъжът се изправи и закопча сакото на бежовия си костюм.

— Всъщност много неща не знаем. Тези хибриди са новост за нас — рече той и това едва не ме разсмя. За същества, които никога не бяха стъпвала на Земята, те разполагаха с доста сведения за положението тук. Имаше още нещо, за което не се бях досетил досега. Нещо или някой бяха работили отвътре. Струваше ми се важно. — Ще разчитаме на теб и семейството ти, и на други като вас да ни помогнете.

Кимнах отсечено, след мен и Ди.

— Така. А сега ме чака работа. — Той заобиколи дъбовото писалище; най-сетне луксианецът се отлепи от стената. — Трябва да се срещна с хората, да ги успокоя.

— Да успокоиш хората ли? — изненадах се аз.

Роланд мина със Сади край мен, следван по петите от мълчаливия мъж, и още веднъж се усмихна широко.

— Ще се видим скоро, Деймън.

Вратите зад тях се затвориха; явно не бях посветен във всяка мисъл и желание. Много неща оставаха скрити.

Въздъхнах, обърнах се към Ди и за миг ясно и с болка осъзнах — тя беше неузнаваема.

Ди вдигна глава и погледите ни се срещнаха.

— Ти нали трябваше да я надзираваш? — рекох аз.

— И бездруго скоро никъде няма да хукне — сви тя рамене. — Струва ми се, че Доусън я прати в безсъзнание до другата седмица.

— Значи при нея няма никой? — Тилът ми се скова.

— Не знам. — Тя се вгледа в маникюра си. — А и въобще не ме интересува.

Изглеждах я за миг, щеше ми се да кажа нещо немислимо, но замълчах.

— Учудвам се, че не доведе Бет.

Тя вдигна вежди.

— Бет е слаба — по-слаба от Кейти. Тя би хукнала в мига, в който ни зърне, би паднала и би се самоубила, погубвайки и Доусън. Мисля, че трябва да я държим в тайна заради Доусън.

— Нима ще излъжеш Роланд?

— Нима вече не го излъгахме? По всичко личи, че Доусън пази тази малка тайна дълбоко в себе си — също като теб и мен. Те не знаят за Бет, и за Кейти не знаеха допреди малко.

Страхът стегна гърдите ми, но успях да го пропъдя. Ди наведе глава и ме изгледа.

— Щом смяташ, че така е най-добре.

— Да, така смятам — отвърна тя хладно.

Нямаше какво повече да си кажем, затова се запътих към вратата.

— Отиваш при нея.

— Е, и? — спрях, без да я поглеждам.

— Защо го правиш?

— Ако раната ѝ загнои и тя умре, така де, разбираш какво ще стане с мен.

Звънливият смях на Ди ми напомни ледените висулки през зимата, които падаха от покрива на верандата у дома.

— И откога на хибридите раните им гноясват?

— Ди, хибридите не се простудяват и не заболяват от рак, но кой може да каже какво може да им причини изгарянето. Вероятно ти?

— Ах, добър аргумент, но...

Стиснах юмруци и се обърнах към нея.

— Какво искаш да кажеш?

Тя се подсмихна.

— В най-лошия случай ръката ѝ ще загнои.

Зяпнах я.

Тя отметна глава назад, засмя се и плесна с ръце.

— Трябва да си видиш физиономията. Само исках да кажа, че май има и друга причина да искаш да я видиш.

Мускулът под окото ми потрепна отново.

— Беше права преди малко.

— А? — свъси вежди тя.

Опитах да се усмихна.

— Мисля с друга глава.

— Пфу! — набърчи тя носле. — Хич не ми и трябва да знам повече. Чао.

Смигнах ѝ, обърнах се на пети и излязох от помещението. Доусън го нямаше в преддверието и мисълта, че не знам къде е отишъл и с какво се е заел, никак не ми хареса. Нищо добро нямаше да излезе от това, но не можех да си блъскам главата и над този проблем плюс онова, което ме очакваше на горния етаж.

Доусън я бе докарал тук, а не аз. Не бях с него и когато я отнесе горе, но и без да питам, знаех къде се намира. Третият етаж. Последната стая вдясно.

Стълбището беше украсено с фотографии на истинския кмет Роланд Слоун и семейството му — съпругата му, красива блондинка, и две деца под десет години. Когато пристигнахме, не видях нито съпругата, нито децата. Рамката на последната снимка на площадката на втория етаж бе повредена и изцапана с кръв.

Продължих да се изкачвам.

Кречех по-бързо, отколкото ми се искаше, но горните етажи бяха пусли. Когато тръгнах по широкия коридор, на чиито зелени стени бяха окачени картини на езерото край града, брътвежът и жуженето постихнаха и сякаш отново останах сам. Почти.

Прокарах ръка през косата си и въздъхнах, но щом зърнах последната врата, тихо изругах.

Вратата беше леко открехната.

Ди ли я беше зарязала така? Възможно. Приближих вратата. Сърцето ми биеше до пръсване, когато я побутнах. Необичайно ярка светлина се разля по коридора.

Приведен над леглото ѝ, над нея се беше надвесил един луксианец и изцяло я закриваше с тялото си.

Всички мисли се изпариха от главата ми.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ДЕЙМЪН

Луксианецът усети присъствието ми и се изправи. Хвърлих се като разярена кобра в атака. Той се обърна и светкавично прие човешкия си образ на млад мъж. Мисля, че се подвизаваше под името Куинси. Не че ме интересувахе името му.

— Не бива...

Стоварих юмрук под ребрата му и той се преви на две. Хванах го за раменете, преди да се стовари на леглото, и го запратих встрани. Куинси се блъсна в стената и от удара картините се разтракаха. Сините му очи светнаха в бяло, но аз се метнах напред, ударих го отново и той полетя към стената.

— Какво търсиш тук? — заврях лицето си в неговото.

— Не съм длъжен да ти отговарям.

— Казвай, ако не искаш да дера кожата ти парче по парче — отвърнах аз и сграбчих ризата му.

— Не ме е страх от теб — засмя се той.

Гневът се развихри в мен, примесен с отчаяние и куп други чувства. Искях да си го изкарам на този кретен.

— А би трябвало. Ако още веднъж се вмъкнеш в стаята й, ако дори само я погледнеш или изречеш името й, ще те убия.

— Защо? — Погледна някъде над рамото ми, после — към леглото. Хванах го за брадичката и го заставих да ме погледне в очите. Тялото му затрептя със светлина. — Защищаваш я, така ли? Усещам, че тя не е човек, но не е и една от нас.

— Това няма значение. — Костите на брадичката му изхрущяха, но той се измъкна от хватката ми. Засмя се, отметна глава назад и я опря в стената.

— Доста време си прекарал сред хората. Това е то — приличаш повече на тях. Нима мислиш, че съм спял? Че и другите не са го забелязали?

Усмихнах се хладно.

— Много глупаво от твоя страна, ако смяташ, че това би ми попречило да те убия. Да не си припарил до нея или до семейството

ми.

Куинси преглътна и срещна погледа ми. Каквото и да прочете там, то го накара да отстъпи. Усмихнах се и бялото сияние в очите му угасна.

— Ще кажа на Роланд — скръцна той със зъби.

Пуснах го и го потупах по бузата.

— Кажи му.

Куинси се поколеба за миг, сетне прекоси стаята и излезе, без да поглежда назад. Братлето си бе научило урока. Махнах му и той бавно затвори вратата. Щракването на ключалката отекна гръмовно в главата ми. В къща, пълна с луксианци, беше безпредметно да заключвам вратата, но точно така би постъпил един човек.

Затворих очи и потърках лице. Изведнъж се почувствах страшно уморен. Хрумването ми да дойда тук не беше блестящо, но нямаше избор. От мига, в който прекрачих прага на къщата, тази стая ме привличаше със същата сила, с която ме примамяваше и собствената ми раса.

Не можех да произнасям името ѝ дори и наум.

Стараех се да не мисля за нищо, но щом се обърнах към леглото, сякаш получих юмручен удар в стомаха. Не можех да помръдна, нито да си поема дъх. Стоях там като вцепенен. Два дни не я бях виждал, а ми се струваше, че е изминал век.

И наистина бе изминало много време — светът вече беше друг, с друго бъдеще.

Докато се вирах в нея, си спомних как след месеци на раздяла я открих заспала в Зона 51, но впоследствие всичко приключи добре. Едва не се разсмях при спомена, че тя искаше да попадне в ръцете на Дедал, това е самата истина.

Лежеше по гръб и по всичко личеше, че след като Доусън я бе докарал тук, никой не се бе погрижил за нея. Бяха я захвърлили на леглото като чувал с мръсни дрехи. Имала е късмет, че не са я зарязали на пода.

Не ѝ бяха свалили кецовете. Единият ѝ крак беше свит в коляното и подпъхнат под другия. Сините ѝ джинси бяха изцапани с кръв. Едната ѝ ръка бе отпусната до тялото ѝ, а другата лежеше на корема ѝ. Голямата риза — *моята* риза — се бе вдигнала нагоре и

разкриваше бялата ѝ кожа. Свих юмруци толкова силно, че пръстите ме заболяха.

Какво търсеше Куинси в тази стая? Дали е бил привлечен от чисто любопитство? Едва ли бе виждал или усещал хибрид; изобщо луксианците посрамираха любопитния Джордж^[1]. И все пак, дали причината не беше друга?

Боже. Не можех да си представя всички варианти, но нито един от тях не беше добър. Ако Роланд ме ценеше и занапред тя щеше да живее, но след като прекарах два дни с луксианците, разбрах, че има и по-лошо от смъртта.

Стоях до леглото — дори не усетих кога съм се приближил. Не биваше да идвам тук, в никакъв случай. И вместо като разумно същество да изчезна на мига, аз седнах до нея, впил очи в ръката ѝ.

Беше толкова бяла, толкова малка и крехка, макар че момичето не беше обикновено човешко същество. Погледнах нагоре. Ризата бе скъсана на рамото ѝ, а синият плат — обгорен и потъмнял от кръвта.

Подпрях се на леглото и се наведох над нея. Кръвта се бе просмукала в белите завивки. Нищо чудно, че беше толкова бледа. Сърцето ми бясно затуптя, когато плъзнах поглед към кестенявата ѝ коса, разпиляна по възглавницата.

Изгарях от желание да я докосна, но мускулите ми блокираха, щом спрях очи на разтворените ѝ устни.

Врхлетяха ме куп спомени, опитах да си проправя път сред тях; пулсът ми се ускори. Само аленочервената драскотина под устната ѝ успя да притъпи бунта във вените ми.

Кръв.

Преместих бавно очи нагоре, съзрях грозната червеникаво лилава синина на слепоочието ѝ и усетих как гневът стяга гърдите ми. Когато Доусън я нападна и я повали на земята, тя удари главата си в пода и този звук отекваше и сега в съзнанието ми като упрек. Щеше да ме преследва и занапред. Вечно.

Гъстите ѝ мигли не потрепваха, под очите ѝ имаше сенки. Забелязах още една синина на челото ѝ, но тя беше най...

Прогоних мислите си, затворих очи и въздъхнах. По незначайна причина зърнах лицето на Арчър в мига, в който тя бе повалена; погледите ни се срещнаха. Сякаш времето бе спряло в кървавото меле.

После Арчър тръгна към нея, а аз... аз исках да я оставя там. Знаех, че трябва да я оставя, но някой друг я отнесе.

Не го спрях.

Отворих очи и вдигнах дясната ѝ ръка, моята трепереше. Щом телата ни се докоснаха, от тялото ѝ премина електрически заряд, развълнува ме. Лекичко дръпнах ризата и докоснах корема ѝ — кратко, но мъчително докосване.

След това я погалих. Бях изгубен.

Плъзнах пръсти по хладната ѝ шия, отместих нежно кичур коса от лицето ѝ. Не знам колко време съм седял така, милвайки лицето ѝ, устните ѝ; не я лекувах съзнателно, но синините избледняха, а кръвенето спря. Исках да я взема на ръце, да я почистя, но щеше да е прекалено.

Цветът ѝ се върна, по лицето ѝ се разля руменина и аз разбрах, че скоро ще се събуди.

Не биваше да оставам тук.

Нежно свалих обувките ѝ, повдигнах краката ѝ и ги пъхнах под одеялото. Имаше какво *още* да се направи, но и това стигаше.

Затворих очи, наведох глава, вдъхнах нейното неповторимо ухание, сетне целунах разтворените ѝ устни. Обзе ме плам, внезапно усещане, върховно и възвишено. С усилие на волята се изправих и се отдръпнах от нея, преди да е станало късно, макар един мрачен глас да ми нашепваше, че вече е твърде късно.

Не знаех как ще се развие тази история, но при нито един вариант не виждах щастлива развръзка.

КЕЙТИ

С мъка си пробивах път към реалността, мозъкът ми бавно се пробуждаше. Известно време лежах неподвижно и с изненада установих, че не изпитвам болка. Усещах само слабо пулсиране, въпреки че очаквах много повече.

Напълно се обърках, когато си представих случилото се, преди да се срина на пода. Настана хаос, луксианците нахлуваха в магазина, приемайки светкавично човешки вид, а хората умираха. Молах се момиченцето да е избягало, но къде ли можеше да се скрие? Те бяха навсякъде...

Сърцето ми бясно затуптя — спомних си Деймън в истинския му образ; знаех, че той ме видя, но сетне изчезна и... *Доусън* ми нанесе удар от Извора. Защо го направи? И защо Деймън не дойде при мен?

В най-далечните кътчета на съзнанието ми коварен шепот ми даде отговора. Люк и Арчър се досещаха, но аз не им повярвах, не повярвах, че се сбъдва най-големият ни страх.

Самата мисъл, че Деймън вече не е същият, че е един от тях, без значение какви са луксианците, ме караше да се чувствам ужасно, сякаш някой бе стиснал сърцето ми в юмрук.

Поех си дълбоко дъх, примигнах, отворих очи и ахнах. Изправих се толкова бързо, че главата ми едва не се откъсна от раменете.

Две смарагдови очи с гъсти черни мигли се взираха в моите. В миг бях запратена обратно в миналото, в онази лятна утрин, когато открих, че Деймън Блек не е напълно човек. В онзи ден той спря времето, за да попречи на един камион да ме премаже като заек на пътя. Когато се събудих, Ди се взираше в мен.

Точно както сега.

Седеше в единия край на леглото с приборани до гърдите колена, подпряла брадичка отгоре им. Над раменете ѝ се спускаше тежка завеса от черни къдрици. И до днес Ди си оставаше най-красивото момиче, което съм виждала в истинския живот, също като Ашли, но Ашли... вече не бе сред нас.

Но Ди беше тук.

Напрежението постепенно отмина, докато се взирах в момичето, което бе най-добрата ми приятелка дори след трагедията с Адам. Ди беше дошла при мен, а това означаваше нещо хубаво, нещо добро. Надигнах се, за да се протегна към нея, одеялото се свлече до кръста ми, но останах на място.

Тя ме гледаше, без да примигва, както в онази сутрин. Но нещо в нея не беше наред.

— Ди? — рекох с пресъхнало гърло и преглътнах.

— Кейти? — Идеално оформените ѝ вежди щръкнаха нагоре.

Като чух гласа ѝ ме обзе безпокойство. Беше различен — постуден и равен. Инстинктът ми заговори да не приближавам, макар да ми се виждаше абсурдно.

— Вече се чудех дали изобщо ще се събудиш — рече тя и пусна коленете си. — Спиш като умряла.

Примигнах бавно и огледах стаята. За първи път виждах зелените стени и снимките на красиви пейзажи, поставени в рамки. Мебелите също ми бяха чужди.

Точно като Ди.

Дръпнах краката си по-далече от нея и хвърлих поглед към затворената врата.

— Много... много съм жадна.

— Е, и?

Стъписах се от острия ѝ тон и втренчих очи в нея.

— Какво? — Тя се ококори и изпъна дългите си крака. — Да не би да очакваш да ти донеса вода? — изсмя се, а аз онемях пред този странен, чужд смях. — Помисли си пак. Няма да умреш от жажда.

Слисана от отношението ѝ, аз се взирах безпомощно в нея; тя се изправи и приглади с ръце джинсите си. Може би наистина се бях наранила зле в магазина и се бях събудила в паралелна вселена, където милата и добра Ди се бе превърнала в кучката Ди.

Тя се обърна към мен и присви очи по начин, който ми напомни за погледа на жената в магазина, след като луксианецът отне тялото ѝ.

— Миришеш на пот и кръв.

Повдигнах вежди.

— Доста отблъскващо. — Замълча и сбърчи носле. — Просто да знаеш.

Такааа. Облегнах се на таблата.

— Какво ти става?

— Какво ми става ли? — Ди отново се разсмя. — Поне веднъж в живота ми нищо ми няма.

— Аз... — взирах се в нея. — Не те разбирам.

— Естествено, че ме разбираш. Ти не си глупава. И знаеш ли какво?

— Какво? — прошепнах.

Устните ѝ се извиха в жестока, подигравателна усмивка, която превърна красотата ѝ в отрова.

— Не си...

Тя се спусна към мен и замахна. Без да се замислям, я хванах за китката, преди да успее да ме удари.

— Не си слаба — рече тя и с лекота измъкна ръката си от хватката ми. Отстъпи назад и скръсти ръце. — Можеш да стоиш и да ме гледаш като откачалка, но нямаме много време да си играем на котка и мишка, особено след като Деймън явно те е излекувал.

Разтърсена от отношението ѝ и от факта, че вече два пъти ме удряха с Извора, а това сигурно бе повод за тревога, аз погледнах дланта си, която беше изцапана с кръв. Опипах лявото си рамо. Ризата беше прогоряла, кожата ми — много чувствителна, но рана нямаше.

Повдигнах очи.

— Той... той е бил тук?

— Беше.

Сърцето ми подскочи и аз се надигнах. Забравих Ди, лошото ѝ отношение и обстоятелството, че смърдя. Трябваше да видя Деймън. Отметнах завивката и се измъкнах от леглото. Обувките ми ги нямаше. Нито чорапите. Какво, по дяволите, ставаше тук? Все едно.

— Къде е той?

— Не знам. — Въздъхна, повдигна завесата, която закриваше единия прозорец и се загледа навън. — За последен път го видях да влиза в една от спалните. — Завесата се плъзна между пръстите ѝ и Ди се обърна към мен с вледеняваща усмивка. — Не беше сам.

Замръзнах.

— Сади го последва. Стана ѝ навик. Мисля, че в момента почти го изнасилва. — Замълча и потупа с пръст брадичката си. — Но пък от друга страна си мисля, че не е изнасилване, ако актът е желан и от двамата.

В стомаха ми се образуваха ледени топчета.

— Сади?

— Точно така. Ти не я познаваш. Но съм сигурна, че скоро ще се срещнете.

Поклатих глава — цялото ми същество се бунтуваше срещу онова, което Ди намекваше.

— Не, не може да бъде. — Изправих се на разтрепераните си крака. — Не знам нито какъв ти е проблемът, нито какво е станало с теб, но Деймън никога не би постъпил така. Никога.

Ди ме изгледа с остър поглед, сякаш бях по-нищожна от земята, по която стъпваше.

— Кейти, нищо вече не е каквото беше преди. Колкото по-скоро го проумееш, толкова по-добре, защото точно сега ти си неговото слабо място. — Тя пристъпи предпазливо напред, но аз не се отместих. — Той е причината все още да си жива. Но не защото те обича — тази лодка отплава по големия син океан в мига, в който прогледнахме. Слава богу.

Трепнах от думите ѝ, а ледът се разпростря по вените ми.

— И беше време — продължи тя. — Откакто ти се появи в живота му — в живота ни — всичко се обърка. Ако можех да те убия, без да погубя него, бих го сторила на часа. С удоволствие. Както и той. Ти не представляваш нищо нито за нас, нито за него. Само проблем, на който трябва да намерим решение.

Поех си дъх, но това с нищо не помогна. На гърлото ми заседна буца, не можех да преглътна. Казах си, че няма значение какво казва Ди. Нещо се бе случило с нея, защото Деймън не просто ме обичаше, той беше *влюбен* в мен и бе готов на всичко, за да бъдем заедно. Точно както и аз бях готова на всичко заради него и нищо не бе в състояние да промени това. На практика обещанието, което си дадохме във Вегас, не беше законно, но бе истинско за мен, за *нас*. Думите на Ди обаче... все още ме пронизваха по-болезнено от острие.

Ди притвори очи, а лицето ѝ се изопна.

— Е...?

Отворих уста, но кълбото от чувства ме задушаваше и не можах да продължа. Когато заговорих, гласът ми стържеше.

— Какво очакваш да ти кажа?

— Нищо — сви рамене тя. — Просто трябва да те заведе при него, за да те види.

— Деймън ли? — напрегнах се аз.

— Не. — Тя се засмя — безгрижно, весело и за миг ми прозвуча като онази Ди, която познавах. — Не при него.

Не каза нищо повече и когато аз не помръднах, тя цъкна раздражено с език и скочи напред. Стисна ме здраво за ръката и ме повлече навън в широкия коридор.

— Хайде, мърдай — подкани ме тя нетърпеливо.

Вървеше с широки крачки и аз с мъка гледах да не изоставам. Боса, капнала от умора, напълно объркана, аз се чувствах повече като обикновен човек, отколкото като хибрид. Когато стигнахме площадката, тя едва не издърпа ръката ми от ставата, рамото жестоко ме болеше.

— Мога и сама да вървя. Няма нужда да ме теглиш. — Дръпнах ръката си. Разбрах, че тя просто ме пусна. — Мога... — Снимка на мило семейство привлече погледа ми. Стъклото бе счупено, а по снимката имаше тъмни, ръждиви петна.

Стомахът ми се обърна.

— Там ли ще стоиш? — Ди ме погледна с присвити очи. — Ако не се размърдаш, ще те метна по стъпалата. Ще те заболи. Може да си счупиш врата. После все ще се намери някой да те излекува. А може би ще те държим така, жива, но без да...

— Схванах — сопнах се в отговор и вдишах дълбоко, за да не я бутна аз по стълбите.

— Добре — изчурулика Ди и се ухили.

По необяснима причина точно когато се опитвах да свържа момичето, което само преди пет-шест дни стоеше с мен в кухнята и приготвяше спагети, с отвратителното същество сега пред очите ми, се сетих за Арчър.

— Какво стана с...? — ненадейно замлъкнах и с право, защото се уплаших да не издам кои са останали в бунгалото.

— Арчър? Измъкна се. — Тя заслиза по стълбите.

Взирах се в гърба ѝ, а сърцето ми щеше да се пръсне.

— Не се шегувам — провикна се Ди. — Ще те хвърля по стъпалата.

За миг ми се дощя да я ритна като бейзболна топка. Спря ме единствено мисълта, че луксианците със сигурност ѝ бяха вкарали някоя извънземна буболечка, която бе променила характера ѝ. Тя не беше виновна за поведението си.

Тръгнах по стълбите и заставих мозъка си да заработи. Огледах се наоколо. Намирах се в голяма къща, на която всеки би завидял. Имаше безброй стаи и коридори, а когато слязохме на втората площадка, пред мен се разкри вестибюл, осветен от кристален полюлей.

Видях и луксианците — всички до един в човешки тела. Никой не ми се стори познат. Ако не друго, поне бяха открили удобството на дрехите, но докато ги оглеждах, забелязах, че освен тримата Блек, всеки се отличаваше от останалите. Бях стиснала толкова силно ръцете си, че не усещах пръстите си. Луксианците ме изгледаха точно като Ди. Когато минахме край тях, неколцина наклониха зловещо глави. Някой се надигна от кожен стол. Бяха между двацет и четиресет годишни, макар че кой знае на колко бяха в действителност.

Случилото се в супермаркета не приличаше на онова, което Деймън и Ди ми бяха разказвали. Това, което луксианците направиха там, бе различно.

Една светлокоса жена се подсмихна подигравателно. Стори ми се, че тръпне от желание да прескочи дъбовата маса, да ме яхне и да ми откъсне главата. Опитах се да изправа рамене, макар че не ми беше лесно; сърцето ми туптеше бясно и мислех, че ще припадна.

Минавахме през дълго преддверие и по мрака отвъд големите прозорци разбрах, че е нощ. Бяхме по средата, когато го усетих.

Тръпки ме полазиха по тила.

Сърцето ми спря, прескочи един удар. Деймън беше тук, зад двойната врата. Надеждата и съмнението поведоха ожесточена битка у мен.

Вратите се отвориха, преди да сме стигнали до тях. Пред мен се разкри разкошен кабинет, какъвто не бях виждала в частен дом. Погледнах към бюрото в средата на стаята, зад което седеше усмихнат мъж, но най-шокиращ за мен беше фактът, че само преди минути го бях видяла.

Това беше мъжът от снимката, но веднага разбрах, че не е човешко същество. Очите му светеха в ярко, неестествено синьо. Щом

влязохме в кабинета, той се надигна бавно и вратите зад нас се затвориха. Начаса отвърнах поглед от него.

В стаята имаше и други луксианци — двама мъже и една висока, красива, червенокоса жена. Никой от тях не ме интересувахе. До червенокосата, от дясната страна на мъжа зад бюрото, стоеше Деймън.

Сърцето ми заби в бесен ритъм. По кожата ми затанцуваха иглички. Очите ни се срещнаха и аз отново усетих, че главата ми се замайва. У мен се надигна вълнение, пристъпих към него, устните ми изрекоха името му, но гласът ми бе изчезнал. Гледахме се така още секунда, а сетне той... той погледна встрани — изглеждаше напълно безучастен. Взирах се в него, а сърцето глухо биеше в гърдите ми.

— Деймън? — пророних и когато той не отвърна, а погледна мъжа зад бюрото сякаш бе отегчен, опитах отново. — Деймън?

Както в нощта, в която луксианците пристигнаха, така и сега, отговор не последва.

[1] Джордж е главният герой от поредица детски книжки — любопитна кафява майmunка, която Мъжът с жълтата шапка довежда от Африка в големия град. — Б.пр. ↑

ΠΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

КЕЙТИ

Взирах се в Деймън с ясното съзнание, че всички останали ме следят с очи. Внимателно. Но защо той не ме поглеждаше? Паниката впи острието си в мен. *Не*. Това не е истина. *Не може да е истина*.

Преди да се опомня, се раздвижих. С крайчеца на окото си видях как Ди поклати глава, а един от мъжете пристъпи напред, но аз усещах вътрешна необходимост да докажа, че най-лошите ми страхове не се сбъдват.

Та нали той ме бе излекувал, но после си спомних думите на Ди, поведението ѝ спрямо мен. Ами ако и Деймън беше станал същият? Студен и чужд? Значи ме е излекувал само за да бъде сигурен, че той ще е добре.

Но се спрях.

Моля те, повтарях си наум. Моля те. Моля те. Моля те.

Прекоших стаята с треперещи крака и при все че Деймън с нищо не показва, че е забелязал присъствието ми, отидох при него и сложих треперещите си ръце на гърдите му.

— Деймън? — прошепнах глухо.

Той извърна глава и в следващия миг вече се взираше в мен. Погледите ни се сблъскаха; зърнах в красивите му очи болка. После ме хвана за ръцете. Допирът му ме изгори, дамгоса кожата ми и аз си помислих, че очаквам да ме притисне до себе си, да ме прегърне и при все че това нищо нямаше да промени, щях поне малко да се почувствам по-добре.

Деймън ме стисна толкова силно, че едва си поех дъх.

Очите му светнаха в наситено зелено, после ме вдигна и ме остави крачка назад.

Впих поглед в него, а нещо дълбоко в гърдите ми се пропука.

— Деймън?

Той не обели и дума, само ме пусна — пръст по пръст, както ми се стори, а сетне отдръпна ръце. Отстъпи назад и погледна мъжа зад бюрото.

— Ама че... неловко — измърмори присмехулно червенокосата.

Като че бях пуснала корени на мястото, където стоях. Жилото на отхвърлянето ме изгаряше, раздираше ме отвътре, сякаш бях от хартия.

— Струва ми се, че някой очакваше по-мило посрещане — рече луксианецът зад бюрото и в гласа му звъннаха весели нотки. — Какво ще кажеш, Деймън?

Той сви пренебрежително рамене.

— Нямам какво да добавя.

Понечих да кажа нещо, но не успях, думите замръзнаха на устата ми. Гласът му, тонът му, не беше като на сестра му, но ми говореше както в деня, когато се срещнахме за първи път — с едва овладяно раздражение; над всяка дума се стелеше тънкият воал на търпимостта.

Пропастта в гърдите ми стана още по-дълбока.

За стотен път след пристигането на луксианците си припомних предупреждението на Дашър. Чия страна ще вземат Деймън и семейството му? Полазиха ме тръпки. Обгърнах тялото си с ръце, без да мога да осмисля докрай това, което се случваше.

— Ами ти? — попита мъжът. Когато никой не му отвърна, той опита отново. — Кейти?

Бях принудена да извърна очи към него и щом го погледнах, ми се прииска да се свия в някой ъгъл.

— Какво аз? — попитах, без да ме е грижа, че успях да изрека точно тази дума. Мъжът се усмихна и заобиколи бюрото. Хвърлих поглед на Деймън, който се размърда и привлече вниманието на красивата червенокоса жена.

— Очакваше ли по-приятелско посрещане? По-интимно, може би?

Не знаех какво да отвърна. Имах усещането, че съм паднала в заешката дупка, и ту отляво, ту отдясно към мен се стрелкаха предупреждения. Нещо първично у мен долавяше, че съм обградена от хищници.

И няма измъкване.

— Не знам какво да... мисля. — Сълзите изгаряха непоносимо очите ми, пъплека към гърлото ми.

— Разбирам, че за теб срещата е съкрушителна. Целият свят — такъв, какъвто го познаваш — е на път да се промени из основи, а ти си тук без дори да знаеш името ми. — Мъжът се усмихна толкова широко, че се зачудих дали не го заболя. — Казвай ми Роланд.

Сетне протегна ръка.

Сведох поглед към нея, но не понечих да я стисна.

Роланд се засмя, обърна ми гръб и се върна на бюрото.

— Е, значи ти си хибрид. Мутирала си и сега си свързана с него толкова здраво, че ако единият от двама ви умре, умира и другият, нали?

Въпросът му ме свари неподготвена, но запазих мълчание.

Той приседна на края на бюрото.

— Всъщност ти си първия хибрид, когото виждам.

— Тя не е нищо особено — каза червенокосата и се подсмихна презрително. — Честно казано, доста е мърлява.

Колкото и да беше тъпо, лицето ми пламна, защото наистина бях мръсна и Деймън току-що ме бе отблъснал от себе си. Гордостта ми, всичко в мен, беше публично оскърбено.

— Сади, момичето е имало тежък ден — засмя се Роланд.

Щом чух името ѝ, всеки мускул в тялото ми се напрегна и аз извърнах поглед към нея. Това ли беше Сади? Онази, за която Ди ми каза, че се опитва да прелъсти Деймън, моя Деймън? Гневът си проби път през болката и объркването. Естествено, че жената ще изглежда като модел от списание, а не като някоя стара вещица.

— Тежък или не, не мога да си я представя напълно чиста. — Сади погледна Деймън и го докосна по гърдите. — Май съм разочарована.

— Така ли? — попита той.

Косъмчетата по тялото ми настръхнаха и аз отпуснах ръце.

— Да — измърка Сади. — Мисля, че можеше да си намериш по-хубаво момиче. Много по-хубаво — и докато говореше, прокара пръст през гърдите му, надолу по корема и право към копчето на джинсите му.

О, за бога, не и пак не.

— Махни си ръцете от него.

Тя изви рязко глава към мен.

— Моля?

— Струва ми се, че се изразих достатъчно ясно. — Пристъпих крачка напред. — Но май ще трябва да повторя. Махни си скапаните ръце от него!

Тя нацупи пълните си червени устни.

— Ще ме принудиш ли?

Изведнъж си дадох сметка, че Сади не се движи и не говори като останалите луксианци. Поведението ѝ повече приличаше на човешко, но когато Деймън отмести ръката ѝ бързо прогоних тази мисъл.

— Престани — изрече той с онзи негов нисък, закачлив глас.

Пред очите ми падна червена пелена.

Картините по стените се затресоха, книгата по бюрото се надигнаха. Статичното електричество пробяга по кожата ми. Бях на път да се разбеснея като Бет, секунди ме делиха от това да се издигна към тавана и да откъсна всеки червен косъм...

— Ти също — рече Деймън, но закачливият тон бе изчезнал. В думите му се долавяше предупреждение, което ме обезкуражи.

Зяпнах го с ококорени очи и всичко си дойде на мястото. По-добре да ме бе зашлевил през лицето.

— Възхитително — рече Роланд и ме огледа така, както мислех, че са гледали всички учени в Дедал, когато са зърнали луксианец. — Усвоила си доста от неговите способности. Възхитително, но при все това смуцаващо.

— Тук трябва да се съглася — обади се единият от мъжете. Роланд наклони глава.

— Ние сме по-висша форма на живот и интимността със създание като теб е... направо отвратителна. Ти нямаш право да съществуващ. Трябвало е да умреш след удара в главата.

Един мускул потрепна по долната челюст на Деймън.

— В края на краищата оцеляват най-силните — нали така казват хората? Но ти не си била достатъчно силна, за да оцелееш без нашата намеса.

Е, това беше доста обидно.

— Но стореното не може да се поправи, нали? — Той стрелна поглед към Деймън. — Има толкова неща, които не знаем. Бяхме твърде малки, когато планетата ни бе унищожена, и се разпръснахме из вселената. Стъпваме тук за първи път, но по всичко личи, че и онези от нашата раса, които са живели тук, също не знаят доста неща.

Повечето луксианци не бяха и чували за хибридите. Деймън също, не и преди аз да мутирам, тъй че не трябваше да си гений, за да се досетиш, че онези, които не бяха живели на Земята, не знаеха нищо по въпроса. Питам се дали са наясно, че ониксът и диамантеният щит

ги правят уязвими тук. Съмнявах се, че разполагат с импулсно енергийно оръжие като онова, което създаде правителството, а то с един изстрел можеше да изпрати всеки луксианец в отвъдното.

— По природа сме любопитни. Знаеше ли това? — попита Роланд и плъзна многозначителен поглед към Деймън. — Сигурен съм, че си знаела. А може би тъкмо любопитството го е насочило към теб. Или е било нещо повече?

Устните на Деймън изтъняха и дори под угрозата на пистолет нямаше да ги отвори.

— Любов, а? — подсмихна се Роланд.

— Това беше отдавна — Ди извърна очи към брат си.

— Така ли?

Деймън издържа погледа на Роланд и след малко потвърди:

— Да, беше отдавна.

Поех си шумно дъх, а Деймън най-сетне ме погледна. Стоеше неестествено изправен, очите му срещнаха моите, но сякаш гледаше през мен.

— Питам се дали наистина всичко е останало в миналото — предизвика го Сади, но той решително я пренебрегна. Лицето ѝ се изопна и тя явно се вкисна.

Отново настръхнах, но причината бе друга. Роланд се усмихна широко.

— Както казах, ние сме любопитни създания. Куинси? — Той хвърли поглед през рамо и след миг мъжът кимна.

Луксианецът тръгна напред, а аз облецих очи. Не беше висок колкото Деймън, но имаше широки рамене и вървеше, сякаш се плъзгаше по вода. Мина край Деймън и му се усмихна подигравателно.

Отстъпих назад, разтворих ръце и отново ги отпуснах. Не знаех какво да очаквам от луксианците, а в този момент — даже от Деймън. В гърдите ми се надигна ужас.

Куинси приличаше на полузащитник по ръгби, а от погледа му ме лъхна леден вихър. Плъзнах се по пода, енергията се сви на топка в стомаха ми. Сърцето ми тупкаше силно, погледнах Деймън. Той впери очи в моите и тогава Куинси спря пред мен. Необикновените черти на лицето му бяха резки и груби. Усмивката му ме изпълни със страх; той протегна ръка към мен. Отблъснах я и отскочих назад.

— Не ме докосвай — предупредих го и усетих прилива на статично електричество по кожата си.

Куинси присви очи и усмивката му се изпари.

— Защо е необходимо всичко това? — попита Деймън.

— Любопитен съм — рече Роланд с мазен глас и погледна към Деймън. — Хвани я.

Сърцето ми се сви; гледах ту Деймън, ту луксианеца. Деймън остана за миг неподвижен, взирайки се в Роланд. Сетне се завъртя рязко. Тръгна към нас, а аз склочих ръце, гърлото ми пресъхна.

Хвърли заплашителен поглед на Куинси и мина зад мен. В мига, в който обгърна раменете ми, за да ме задържи мирна, си помислих, че ще повърна — и сякаш наистина щях да избълвам всичко върху самодоволния луксианец пред мен.

Куинси отново протегна ръка, хвана ме с хладните си пръсти за брадичката и въпреки че се отдръпнах назад, притискайки се в Деймън, не можах да избегна докосването. Деймън бе непоклатим като стена.

Куинси сниши глава, така че очите ни да са на едно ниво, а зад мен Деймън застина. Никога не ми беше минавало през ум, че ще изпадна в ситуация, в която, вместо да ме закриля, Деймън ще позволи на някакъв случаен, мерзък луксианец да завира лицето си в моето. Не и след деня край езерото, когато той за първи път разкри сърцето си пред мен и ми разказа за брат си.

— Усещам я различно — обяви Куинси и плъзна ръка по врата ми — там, където пулсът ми биеше учестено. — Не е като другите човешки същества. Освен че ги надушваме, ще можем да ги различаваме и при допир. — Той замълча и обърна поглед към Деймън. Усмивката му стана хладна; описа кръг около врата ми с дългите си, тънки пръсти. — Май си ядосан.

— Така ли? — Деймън сви ръце конвулсивно. — Помниш ли какво ти казах преди малко? Още важи.

— Нима? — Куинси се поколеба, а сетне сложи ръка над гърдите ми — както правеха луксианците в супермаркета. Ниско боботене отекна зад гърба ми, но не бях сигурна дали идва от Деймън, или от собственото ми неудържимо треперене. Луксианецът събра вежди съсредоточено, после хвърли поглед към Роланд.

— Нищо не става — рече. — Не мога да усетя нейната ДНК.

Дъхът ми спря — сега разбрах. Боже, та нали видях какво се случваше с хората, чиято ДНК бяха асимилирали светкавично. За малко не ме уби! А Деймън — в този миг умирах да го сритам в слабините. Гневът се разгоря в мен, опитах да се отскубна, защото няхах пространство да замахна, но той ме стисна по-здраво. В очите ми напиреха сълзи.

— Става интересно — отбеляза Роланд. — Какво още можете да правите вие двамата? Знаем, че ако единият умре, ще умре и другият. Вижда се, че тя има достъп до Извора. Но има ли друго?

— Тя не боледува. Точно като нас. — Деймън говореше кратко, по същество. — Освен това е бърза и силна.

Поех си дъх и усетих как около сърцето ми се увиват ужасните пипала на предателството.

— Забележително. — Роланд запляска с ръце, сякаш му бяхме изиграли „Лебедово езеро“.

— И това ли е всичко? — попита Сади, която изобщо не бе впечатлена.

— Да — отвърна Деймън, а аз отново се облеших, но бързо придадох безизразно изражение на лицето си. Затаих дъх, но Ди не се обади. И двамата излъгаха безочливо. Защото имаше и друго. Когато Деймън влизаше в истинския си образ, двамата общувахме чрез телепатия. Не знаех какво да мисля за лъжата им, но дълбоко в гърдите ми пламна искрица надежда. Погледнах Ди, но тя се взираше в стената, сякаш там се случваше нещо интересно.

Какво всъщност ставаше тук? Имаше и още...

Мислите ми се разпиляха, в главата ми лумна огън — Куинси, който се взираше в Деймън, бе плъзнал ръка по гърдите ми. Това ме потресе, обзе ме неистов гняв и отвращение. Всяка частица от мен пулсираше.

Изведнъж усетих как се плъзгам по пода и се тръшвам в празно кожено кресло. Сепнах се и погледнах през разрешената си коса, която закриваше лицето ми.

Двамата луксианци бяха впили поглед един в друг, а Ди се обърна и погледна към брат си. Стаята бе притихнала дотолкова, че и муха да кацнеше, щеше да се чуе.

И тогава Деймън избухна като бомба.

ДЕЙМЪН

Гневът имаше вкус на кръв и ми пречеше да мисля ясно. Много неща можех да понеса, много неща можех да изтърпя, и то още дълго време. Но докосването му мина всякакви граници, разби на пух и прах търпението ми.

Преминах в истинския си образ и мигновено усетих обстрела на останалите от расата ми — техните нужди и желания се надигнаха в ожесточен циклон, но яростта ми ги заглуши. Сграбчих Куинси миг преди да се трансформира, запратих го в отсрещната стена, но този път с много повече сила, отколкото когато го сварих в стаята ѝ.

Тяло, кажи „здравей“ на стената.

Той се блъсна в нея и от удара мазилката се пропука. Във въздуха се вдигна облак бял прах. Куинси се плъзна надолу по стената. Смешна работа, но луксианците все още не си бяха дали сметка колко уязвими са в човешките си тела.

Хвърлих се отгоре му, преди да падне на пода.

Забих юмрук в челюстта му, наслаждавайки се на пукането, което се чу, когато главата му отхвъркна назад. Но още не бях свършил. Вдигнах го и буквално го проврях през стената, чак до подпорните греди.

Тогава го пуснах.

Куинси се свлече на пода, присветваше като стъпкана светулка. От тила му потече синя течност и докато се взирах в него и размишлявах дали да не го изхвърля през прозореца, осъзнах, че в стаята е тихо.

Зарязах Куинси или онова, което беше останало от него, излязох от истинското си тяло и се обърнах. Може би малко прекалих, но нямаше какво да се направи.

— А, така... — вирна вежди Роланд.

Гърдите ми се вдигнаха рязко, хвърлих бърз поглед към него, сетне се обърнах към нея. Тя се взираше в мен, стиснала с ръце облегалката на едно кресло, а сивите ѝ очи изглеждаха големи и кръгли върху пребледнялото ѝ лице.

Срещнах погледа ѝ и по изумлението ѝ разбрах, че не може да си обясни случилото се. Объркването, ужасната болка и гневът, които струяха от мен, насищаха въздуха, задушаваха ме.

Не след дълго дойдох на себе си. Задишах по-спокойно и с усилие на волята отново се обърнах към Роланд. Гледаше ме с любопитство.

— Предупредих го преди малко да не я пипа с пръст и му обещах, че ако го стори, ще го убия. Аз не съм лъжец.

Сади премести поглед към проснатия на земята Куинси.

— Той не е мъртъв.

— Засега — отвърнах.

По лицето на Сади се изписа очакване, истинско нетърпение; тя навлажни долната си устна.

— А теб какво те интересува, че я е докоснал?

Имаше безброй причини.

— Тя ми принадлежи. — Усещах физически ножовете, които тя забиваше в гърба ми, но не я погледнах. — Само на мен и на никого другите. Съвсем простичко е.

Роланд ме изглежда настойчиво, а после стана от бюрото. Изпъна гръб и плесна с ръце.

— Я ме чуйте всички.

Замръзнах, защото знаех, че ще последва нещо лошо.

— Ти — посочи той един луксианец. — Изнесете Куинси оттук. Съобщете ми, когато се свести.

Част от мен се молеше да дойде на себе си, за да го пребия до смърт.

С остър поглед Роланд закова Сади:

— Вземи тази млада... дама и се погрижи да бъде приведена в чист и спретнат вид и да се чувства добре.

О, по дяволите, не. Отворих уста, но Сади се спусна напред с искрящи от зложелателство очи.

— Разбира се — рече тя и ми хвърли иронична усмивка. Подмина ме със забързани крачки. Понечих да ѝ препреча пътя — горях от желание да я метна през прозореца.

— Ти — Роланд се обърна към мен — оставаш тук. — После се усмихна на Ди. — Стана късно. Откривам, че в това тяло страшно огладнявам. Ще ми донесеш ли нещо за хапване?

Ди се подвоуми, но после кимна. Обърна се, стрелна ме разтревожено с очи, сетне излезе бързо от стаята, за да изпълни волята на Роланд.

Едва не се нахвърлих на някого, докато гледах как Сади извежда Кити насила от стаята. По тила ми полазиха тръпки, кожата ми изтръпна, когато вратата се затръшна след тях. Останах с Роланд и още един тип, чието име така и не научих.

Роланд седна зад бюрото.

— Куинси се оплака от теб сутринта. Каза, че... си се нахвърлил отгоре му, защото бил в стаята с онова... момиче. — Облегна се назад и праметна крак върху крак. Посочи дупката в стената. — Не че гневът ти сега има някакво значение.

— Мога да ти кажа, че той не е единственият — свих рамене аз. — Не вярвам и на Сади.

— Така ли? — повдигна вежди той.

— Точно така.

Той скръсти ръце и ме изгледа внимателно.

— Искам да ми отговориш на един въпрос, Деймън Блек, но честно.

Стиснах зъби толкова силно, че чак челюстта ме заболя. Нямах какво да правя в тази стая. Трябваше да бъда там, където отиде Сади, но кимнах.

— Както казах, трудно е да те разбере човек. За разлика от брат ти и сестра ти. Ти си различен.

— Хората казват, че съм специален.

Роланд се изсмя под нос.

— Какво означава за теб това момиче, Деймън? Искам честен отговор.

Свих дланите си в юмруци. Секундите течаха.

— Тя ми принадлежи.

— Това вече го каза.

Направих усилие да си поема въздух.

— Тя е част от мен, моя е. Тъй че, да, означава много за мен, но онова, което изпитвам към нея, не променя отношението ми към теб. — Срегнах погледа му, без да трепна. — Поддържам действията ти.

— Моите? — Той се засмя. — Не мен трябва да поддържаш. Аз съм просто една... работлива пчеличка, също като теб.

Така.

— Още ли я обичаш? — смени той темата. — Още ли я желаеш?

Истинският въпрос, скрит зад думите му, беше дали след пристигането им все още изпитвам *човешки* чувства, или съм се настроил на честотите на кошера.

— Желая я.

— Физически?

Челюстта ме болеше зверски, но макар с усилие, вдигнах брадичка.

— Искаш ли нещо повече?

Взех внимателно да подберам думите си:

— *Искам* дом, в който семейството ми да бъде в безопасност. Само ние можем да осигурим това. Нашата раса е на първо място.

Роланд наклони глава, без да ме изпуска от очи.

— Така е. Скоро ще получиш сигурен дом за семейството си. Той вече се гради.

Искаше ми се да попитам как точно се гради, защото досега бях видял само разруха и масови убийства.

Напрегнато мълчание се възцари помежду ни, а после той махна с ръка към вратата.

— Върви да свършиш онова, от което се нуждаеш, но, моля те, не мятай Сади по стените. Може да ми свърши работа и не искам да се лиша от нея.

Не бях от хората, дето гледат зъбите на харизан кон, затова се обърнах и тръгнах към вратата.

— О, Деймън!

По дяволите. Спрях и го погледнах.

Проклетата усмивка пак бе цъфнала на лицето му — същата, с която се обърна към обществеността по местния телевизионен канал. Беше казал на града, или на онова, което бе останало от него, че всичко ще бъде наред, че човечеството ще победи и още куп безсмислици, които прозвучаха достоверно от устата му.

— Не ме карай да съжалявам, че не отнех живота ти в сечището, защото ако се окажеш *trataaie* — премина той на родния ни език, — не от мен ще се страхуваш, а от *senitraaie*. И не само ще загубиш семейството си, но онова момиченце горе ще умре от бавна и

мъчителна смърт, а нейният ужас ще бъде последното нещо, което очите ти ще зърнат. *Intelialaie?*

Изпънал гръб, кимнах отново.

— Не съм предател и отговарям само пред водача ни. Разбирам.

— Добре — рече той. Вдигна ръка и сграбчи едно дистанционно.

— Помни. И не убивай Сади.

С това враждебно предупреждение бях освободен. Напуснах кабинета и докато излизах от преддверието, едва не налетях на сестра ми. Ди ме хвана здраво за ръката и заби нокти в кожата ми.

— Какво, по дяволите, мислеше?

— А ти не трябваше ли да му занесеш нещо за хапване?

Очите ѝ светнаха.

— Можеше да те убие, за това че я защитавах.

Вгледах се в нея за миг, потърсих нещо в очите ѝ, каквото и да е, но нищо не открих. Внимателно отместих ръката ѝ.

— Нямам време за това.

— Деймън.

Обърнах ѝ гръб, прекосих хола и хукнах нагоре, като взимах по две стъпала наведнъж. Когато стигнах втората площадка, вече чувах виковете, които идваха от третия етаж.

Боже!

Нещо горе се разби на парчета и аз полетях светкавично натам. За по-малко от секунда стигнах до последната врата на третия етаж. Блъснах я и огледах стаята, докато се чудех как ще се стърпя да не запратя Сади нанякъде.

Вътре нямаше никого, но през стаята сякаш току-що бе профучало торнадо. Маслинозеленото кресло бе прекатурено, а едното от дървените му крачета бе счупено. Белите завеси бяха смъкнати от корнизите. Мръсни и окървавени, възглавниците се въргаляха навсякъде по пода.

В долната част на леглото бе захвърлена скъсаната риза, с която тя беше облечена, моята риза. Какво, за бога, се бе случило тук?

Стрелнах поглед към вратата на банята — отвътре се чу звук, като че нечие тяло се беше блъснало в нея, а сетне отекна и пронизителен вик.

Отворих вратата с ритник и се заковах на място. Банята беше просторна, от онези, в които ваната и душът са отделно, но тази тук бе

виждала и по-добри дни. Огледалото над двойната мивка бе счупено. Множество шишета бяха разпилени по пода, който бе покрит с бяла пяна.

Широко разкрачила крака, Кити стоеше пред огромната вана. Разрошената ѝ коса се спускаше край зачервеното ѝ лице, а сивите ѝ очи бълваха огън. От носа ѝ се стичаше струйка кръв. В ръката си стискаше парче стъкло.

Беше само по сутиен и джинси — бял сутиен на жълти маргаритки. Гърдите ѝ се повдигаха от възмущение и гняв.

По всичко личеше, че Сади е придала на хигиената съвсем нови измерения.

Плъзнах поглед натам — тя стоеше на няколко крачки от нея и дишаше тежко. Бялата ѝ риза бе разкъсана. Копчетата бяха изхвъркнали. Фризираната ѝ коса като че бе минала през ураган. Но едно беше прекрасно!

По лицето на Сади имаше дълбоки синкавочервени следи от нокти. Тревожно голяма гордост се разля на вълнички в мен.

Котето имаше нокти, и то какви!

— Тя не играе по правилата — изпухтя намусено Сади. — Затова се заех да я сложа в ред.

— Аз пък съм се заела да ти изтръгна сърцето, кучко!

Въпреки цялата бъркотия в живота ни, се усмихнах.

— Вън.

Сади ме погледна с омраза.

— Аз...

— За бога, махай се оттук. — Но Сади не помръдна. Хванах я за раменете и я избутах от банята. Тя се опомни и тръгна обратно към нас. — Тази вечер Роланд ще има нужда от теб и ако искаш да си му полезна, не приближавай и крачка към мен.

Ноздрите ѝ се разшириха, страните ѝ пламнаха от гняв, но тя спря и изви пръстите си като нокти на звяр. Мина секунда, но Сади не се отместваше от прага. Изпробваше търпението ми, и то много сериозно.

Тръшнах вратата на банята в лицето ѝ и се обърнах с туптящо сърце. И когато видях Кити, мигновено забравих за жената отвън.

Тя продължаваше да стои пред ваната с парчето стъкло в ръка и ме гледаше като заклещено в капан животно. В този миг не приличаше

на беззащитно коте. Тя беше пораснала тигрица и видът ѝ показваше, че все още жадува да се хвърли отгоре ми. Нима можех да я виня? Колкото по-дълго се вирахме един в друг, толкова повече очите ѝ се пълнеха със сълзи, а това беше по-лошо и от ритник между краката.

Бях загазил здраво, много здраво. И *двамата* бяхме загазили. Тя не биваше да идва тук. Трябваше да стои далеч, далеч от този ад, но вече бе твърде късно.

Твърде късно и за нея, и за мен, а може би и за всички останали.

Долната ѝ устна затрепери, тя се наведе и пръстите ѝ потънаха в разлетия балсам и шампоан. Поглъщах я с очи, а помежду ни се разстла вечността. Колаж от спомени ме връхлетя — от деня, в който почука на вратата ми и промени живота ми, до първия път, в който ми каза онези три думи, превърнали съществуването ми в това, което беше днес. Но не бяха само спомените. Давах си ясна сметка, че не бива да давам воля на чувствата, които ме вълнуваха, ала всяка клетка в мен я желаше. Кръвта ми кипеше.

Жадувах я.

Нуждаех се от нея.

Обичах я.

Тя направи крачка назад и се блъсна в ръба на ваната.

— Кити — произнесох името ѝ за първи път от дни насам, позволих си да го *помисля*, и в мига, в който го сторих, бариерата в мен рухна.

ШЕСТА ГЛАВА

КЕЙТИ

Парчето стъкло се забиваше в дланта ми, а аз се взирах в Деймън. След всичко, което се случи в кабинета, а след това и тук с онази ужасна жена, едва смогвах да си поема дъх. Той направи решителна крачка напред, като ме гледаше с разпалените си до бяло очи, а мен ме полазиха тръпки.

— Недей.

Той присви очи.

В гърдите ми се надигна нетърпима болка и обида и се смеси с ужасните неща, които Сади смяташе да направи с Деймън, неща, срещу насадата, от които той бе показал, че няма да има нищо против.

Кожата ми тръпнеше и смъдеше все едно някой вадеше вътрешностите ми. Искеше ми се да се хвърля напред, да ударя нещо, някого. Сълзите пареха гърлото ми.

— Сигурен ли си, че не искаш да отидеш при новата си приятелка?

Проблесна зелена искра.

— Да, сигурен съм.

— Преди малко не изглеждаше така. Вие двамата...

— Мълчи — изръмжа той.

Примигнах, гневът забуча като тайфун в мен.

— Моля? Кой, по...?

Деймън стоеше в другия край на банята, а в следващия миг застана пред мен. Залитнах в страни и стъпих в лепкавата течност на пода. Изпищях.

— *Мразя*, когато правиш така...

Той обхвана лицето ми и щом кожата му се опря в моята, мозъкът ми излезе от строя. Парчето стъкло се изплъзна от пръстите ми и тупна безобидно върху меката постелка на пода.

Деймън сведе глава, докато устните ни се доближиха толкова, че и двамата задишахме един и същи въздух. Не беше честно. От мига, в който той изчезна, аз не исках друго, освен отново да го видя, да го докосна, да го обичам, а сега изобщо не знаех кой точно стои пред мен.

Откакто луксианците пристигнаха нищо не разбирах.

Деймън не помръдваше. Оглеждаше лицето ми със смарагдовите си очи, сякаш за да запомни всеки сантиметър от него. Последва топлина и пулсиращата болка в носа ми — там, където ме бе ударила онази зла кучка, отмина.

Деймън ме лекуваше. Отново. След като ме отблъсна, казвайки, че ме е *обичал*, и се съюзи с най-ужасните чудовища във вселената. Това ми идваше в повече.

— Всичко е наопаки — рекох с пресекващ глас. — Всичко е толкова объркано...

Деймън ме целуна.

В целувката му нямаше нежност или колебание. Притисна устни до моите и ме целуна жадно, отчаяно. Заляха ме усещания, от които краката ми се подкосиха. Стомахът ми се сви, а в гърлото ми забоботи звук, който отекна в мен.

Искрата на надеждата в гърдите ми се разпали по-силно, но гневът и объркването я следваха като досадно малко псе. Деймън наклони глава и плъзна ръка към тила ми. Вплете пръсти в косата ми. Сърцето ми туптеше яростно в гърдите и всичко беше повече, отколкото можех да понеса.

Допрях ръце до гърдите му и го отблъснах.

— Кити — изръмжа той и захапа долната ми устна. Дъхът ми секна.

— Ти...

— Тя още стои пред банята — прошепна той, а сетне отново ме целуна.

Значението на думите му в миг се изгуби, щом плъзна ръка по тялото ми. Притегли ме към себе си, притисна ме силно, а усещането беше хем изненадващо ново, хем приятно познато. Целувката бе страстна и дълга, докато вкусът му проникна навсякъде в мен.

С треперещи ръце се вкопчих в ризата му. Простенах. Трепетът мина по ръцете ми и се разпростря из тялото ми. Цялата се тресях.

— Отиде си. — Деймън вдигна глава, но аз стисках очи. Не можех да спра да треперя. — О, Кити...

Исках да му кажа да не ме нарича така, ако чувствата му не са истински, но в гърлото ми се надигна ридание. Стиснах устни, защото

в този миг плачът нямаше да ми помогне, а и между нас вече имаше предостатъчно сълзи.

Деймън ме прегърна и притисна лицето ми до гърдите си. Стискаше ме в прегръдката си толкова силно, че усещах как сърцето му тупти в мен.

— Съжалявам — прошепна той, заровил устни в главата ми. — Много съжалявам, Кити.

— Това... това ти ли си? — Гласът ми изневери. — Това истина ли е?

— По-истински не съм бил никога. — Говореше с едва чут, дрезгав шепот, точно като мен. — Божичко, Кити, аз...

Сякаш гърдите ми се пропукаха от болка; протегнах ръка и вплетох пръсти в тънките кичури на тила му. Страните ми бяха мокри.

— Съжалявам — повтори той и за миг не можа да каже нищо повече. Обърна се с гръб към стената, плъзна се надолу по нея, взе ме в скута си и ме сгуши между коленете си. — Не знам какво ще успея да ти кажа, нито колко време ще ги задържа вън от съзнанието си.

Да ги задържи вън от съзнанието си? Примигнах, за да спра сълзите и отворих очи.

— Аз... не разбирам.

— Знам. — По красивото му лице премина болка и той опря челото си в моето. — Ние сме свързани един с друг — всички. От мига, в който те пристигнаха, непрестанно витаем едни други в мислите си. Не съм сигурен как точно става. Никога преди не е било така. Може би причината е, че сме много, но когато се намирам в истинското си тяло, не мога да се скрия от тях. Вече не е чак толкова зле... Има неща, за които те не знаят и които съумяхме да скрием от тях, но представа нямам докога ще ги опазим в тайна.

— Ние? — попитах с шепот.

— Доусън и аз — кимна той.

Намръщих се, защото брат му се държа лошо с мен.

— Но той ме атакува с Извора. — И едва не ми пукна черепа.

Очите на Деймън станаха яркозелени.

— Да, и за това си го получи. Но той нямаше избор. Друг от нашите бе тръгнал към теб и Доусън стори, каквото можа, за да му попречи да те убие.

— Както и теб. — Мислите ми препускаха, за да наваксат. Значи всичко е било театър. — Ами Ди?

Гъстите му ресници се спуснаха и той поклати глава.

— Какво? — Поех си дъх, смазана от разочарование. Думите й ме бяха жегнали, но за Деймън и Доусън е било още по-тежко. — Тя не се ли преструва?

— Не. Засмукали са я. Става дума за нещо като кошер. — Той отново поклати глава и аз видях как умората изостря чертите му. — Не разбирам защо аз и Доусън... можем да мислим самостоятелно, но не и тя.

Докоснах лицето му и усетих едва наболата брада.

— Струва ми се, че знам отговора.

Той вдигна вежди.

— Доусън има Бет — тихо обясних, гледайки го в очите. — А ти имаш мен. Може би това е причината. Точно както с мутацията. Нещо много просто ще да е.

— У теб няма нищо просто.

Лека усмивка премина по устните ми.

— Бях много уплашена — признах след малко. — Когато тръгна с тях и когато отново те видях в... този вид. Помислих си, че съм те изгубила. — Чувствата преливаха, усещах буца в гърлото си и трябваше да мине време, за да продължа. — Помислих си, че след всичко, което преживяхме заедно, все пак съм те изгубила.

— Не си ме изгубила, Кити. Това никога няма да се случи. — Той ме притисна до себе си и когато заговори, докосна с устни лицето ми. — Но не исках да си тук, нито някъде наблизо. Тук е опасно за теб.

Жестоката болка в гърдите ми отмина, когато проумях думите му, но все още усещах горчивия вкус на мъката и страха. Толкова неща не разбирах, а знаех, че и Деймън не разбираше.

Той взе ръката ми и я сложи върху гърдите си, над сърцето.

— Наистина ли помисли, че съм те забравил?

Сведох глава, но веднага си спомних студенината в погледа му.

— Не знаех какво да мисля. Ти... ти ме гледаше както при първата ни среща.

— Кити. — Той произнесе името ми като молитва, а сетне ме целуна зад ухото. — Наруших всички правила на моята раса, за да те излекувам и да те задържа до себе си. Ожених се за теб и изгорих до

основи цял град, за да те предпазя. Извърших убийство заради теб. Нима мислиш, че бих могъл да забравя какво означаваш за мен? Че нещо на този свят, или на който и да е друг, би било по-силно от любовта ми към теб?

Ридание се изтръгна от устните ми и аз зарових лице в рамото му. Обвих с ръце раменете му и се сгуших в него като зажадняло за ласка дете. Притисках го силно, докато дъхът му погали страните ми.

— Задушаваш ме — рече той и ме погали. — Съвсем мъничко.

— Извинявай — отвърнах, но не го пуснах. Той ме целуна по челото и аз въздъхнах с облекчение. Всичко беше толкова объркано. Ала *Деймън* беше добре, беше на себе си и, дявол го взел, двамата можехме да се изправим срещу всичко. И щяхме да го направим. — Какво ще предприемем?

Той отметна от лицето ми заплетените ми коси и отново ме целуна.

— Ще продължим да се преструваме. Налага се да казвам и да правя определени неща...

— Разбирам. — Но се натъжих. Не исках да преживея отново случката в кабинета, но ако се наложеше, няхах друг избор.

— Знам. — Той ме целуна нежно. — Макар че не бих искал да преживяваш точно това. — Устните му следваха овала на лицето ми, пораждайки трепет у мен. — Ще се измъкнем оттук, но няма да тръгна без Ди.

Кимнах. Не очаквах да я остави, при все че тя се бе превърнала в бясна кучка, готова да ме убие.

— Първо трябва да разбере какво се канят да правят — добави той. — Намислили са нещо голямо.

— Явно. — Усмихнах се едва. — Нахлуха тук и в известен смисъл това ги издаде.

— Точно така, умнице — отвърна и ухапа леко ухото ми. Цялата потреперих. Ахнах, а той се изсмя дяволито — въпреки че съвсем неуместно в тази ситуация.

— Само ти си способен да се смееш така, когато злото чука на вратата.

Присви устни и плъзна поглед към устата ми, после по-надолу.

— Седиш в скута ми само по джинси и сутиен — хубав сутиен, — след като си сритала задника на друга жена. Това е възбуждащо.

Наистина е възбуждащо.

Руменината се разля чак до гърдите ми, защото видях, че той наистина е възбуден.

— Много си смешен.

— А ти си красива.

— Мириша — измърморих. Деймън се разсмя дрезгаво.

— Ще ти помогна да поправим това. Не се шегувам, наистина мога да ти бъда полезен.

— Сериозно ли говориш?

— Хей, би трябвало да ме вълнува само секса. — Той замълча и аз се втренчих в него. — Добре де, не е задължително. Но с теб се чувствам така почти през цялото време. — Той погали голите ми ръце; усещах как кожата ми настръхва.

Отметнах глава назад.

— Та значи освен уравниението, в което ако аз умра, умираш и ти, луксианците си мислят, че искаш да ме притежаваш, защото просто обичаш да...

— Да правя животински секс с теб? — попита той.

Нацупих се.

— Нещо такова. — Изричайки това, леко докосна с устни моите и сплете ръце на кръста ми. — Макар след всичко, което се случи в кабинета, едва ли ще повярват, че ще си съгласна.

— Точно сега няма да се съглася!

Той повдигна вежди.

— На бас, че мога да променя решението ти.

— Деймън. — Сложих ръце на раменете му. — Мисля, че трябва да мислим за други неща. — А те бяха толкова много. — Те знаят ли за Бет и за...?

— Не знаят нито за нея, нито за Люк. И не бива да узнават. — Ръцете му се плъзнаха към гърба ми нагоре към презрамката на сутиена.

— Но знаят какъв е Арчър. — Прехапах устни, щом той пхна пръсти под презрамката. — Бет е бременна.

Той сведе глава към голото ми рамо.

— Знам.

Зяпнах от изненада.

— Какво? — Той не отговори, твърде зает да *се любува* на рамото ми. — Мили боже! — Хванах го за косата и повдигнах главата му. — И не си ми казал?

Той ме дари с изпепеляваща целувка, която ме накара да забравя какво обсъждахме и къде се намирахме. Целувките му имаха магическа сила.

— Нямах възможност да ти кажа. — Той мушна малкия си пръст под презрамката и леко я измести настрани. — Помниш, нали? Нашествието е повсеместно.

— Да. Нашествието. — Притворих очи, докато докосваше с устни рамото ми. Стомахът ми се сви на топка. — Бет не е добре. Не знам дали е нормално. Точно... точно затова отидохме до супермаркета. За да й купим необходимото.

— Арчър не биваше да те пуска навън. — Внезапно Деймън вдигна глава и се послуша. Зениците му светнаха като диаманти. — Някой идва.

Застинах в ръцете му, сърцето ми заседна в гърлото.

Той се обърна към мен. Обхвана лицето ми с дланите си, целуна ме още веднъж и подразни сетивата ми с такава бързина и ярост, че когато се отдели от мен, изхлипах.

— Дръж се така, сякаш си ми ядосана. Удари ме.

Вгледах се изумена в него — още не можех да се опомня след последната му целувка.

— Моля?

Изведнъж се озовах по гръб, опасно близо до счупените стъкла. Деймън се надвеси над мен, хвана ме за китките, притисна ги в пода и мушна крак между моите. Гърдите ми се свиха.

— Какво, за...?

Той се наведе до ухото ми и прошепна:

— Представи си, че съм Сади.

Ако наистина си представех, че е тя, ще трябваше да го убия.

Присвих очи. Вратата на банята се отвори и един луксианец — онзи, мълчаливият, застана на прага. Лицето ми пламна — отчасти защото бях разсъблечена, отчасти заради начина, по който изглеждахме в този момент.

— Всичко наред ли е тук? — попита мъжът по странен, мелодичен начин.

— Реших да се усамотя с нея — отвърна Деймън, а на мен дъхът ми секна от промяната в гласа му. Отново говореше пренебрежително и самодоволно, нещо, което ме вбесяваше и у мен напираше желание да го сритам в топките.

Над главата на Деймън видях как луксианецът поклати глава.

— Май не върви добре.

— Ами... — Деймън се ухили. — По-лесно щеше да е, ако тя не беше толкова разстроена. Нали така? — попита ме той. — Но ще се оправя. Харесва ми как се *опитва* да се бори с мен.

— Да се опитвам ли? — изревах и свих пръсти. — Ще те накарам...

— Шшшт — лениво каза той. Сетне се наведе светкавично, така че луксианецът да види какво прави, и ме захапа за ухото. Стиснах зъби, за да не извикам и да не го прасна между краката.

Но по-късно щях да му го върна.

Деймън демонстративно ме огледа, като че бях шведска маса с безброй блюда, а после извърна очи към мъжа.

— Ще ни извиниш ли? Или смяташ да гледаш?

По лицето на луксианеца проблесна искрица интерес, от който стомахът ми се преобърна.

— Колкото и да е изкусително, ще трябва да пропусна. Този път.

О, гадост. Освободих единия си крак и забих пета в крака на Деймън, задето бе повел разговора в тази посока.

— Ох! — извика той и ме стрелна с очи.

Ухилих се, задоволение се разля в мен.

— Роланд просто искаше да се увери, че всичко е наред — рече луксианецът, оглеждайки части от тялото ми, които предпочитах да не вижда.

Деймън се премести и ме прикри.

— Това ли е всичко?

— Не — беше отговорът. — Роланд иска да присъстваш на пресконференцията утре. Искане да доведеш и момичето.

Пресконференция? Да ме доведе? О... тръпки ме полазиха. Това никак не ми харесваше.

Деймън се подсмихна.

— Ще бъде забавно.

Луксианецът се поколеба, после кимна. Изглежда ме отново продължително и излезе от банята.

— Забавлявай се.

Никой от нас не помръдна и не проговори, след като луксианецът си тръгна. Едва тогава Деймън ме погледна.

Поех си дълбоко въздух.

— Не ми харесва какво ще става утре.

— Нито пък на мен.

Навлажних устни.

— Дали Роланд се е досетил, че се преструваш?

— Не. — Деймън бе твърдо убеден. — Внимавах много.

— Тогава какво според теб са намислили?

Той поклати глава и няколко черни къдрици се спуснаха над веждите му.

— Преди няколко часа той направи запис на обръщението си към пресата. Престори се, че е кметът...

Деймън замълча, пусна китките ми и се изправи, загледан някъде отвъд. Май и двамата мислехме едно и също. Седнах и обвих ръце около кръста си. Той ме погледна и очите ни се срещнаха.

— Може би се представя за кмета, за да... — За да вземе властта отвътре. — Ами ако има и други като него? Луксианци, които са приели образите на известни, важни личности?

Деймън изруга тихо и прокара ръце през косата си.

— Трябваше веднага да се досетя. Аз, естествено, видях, че той се представя за кмета, но не се замислих повече. Те рядко убиват хора, без да ги асимилират. Целят се в определен тип. Една и съща възрастова група. Хора, които са достатъчно възрастни и имат...

— Семейства — прошепнах аз. А това би било дори по-лошо от асимилирането на хора с власт, защото ако луксианците се престореха на майки, бащи и учители, щяха да бъдат навсякъде и никой не би могъл да ги спре, дори и да има свидетели на случващото се. Говореше се, че луксианците присвояват тела, но това нямаше да спре огромното им начинание.

Погледнах Деймън.

От десетилетия, даже повече, луксианците живееха на планетата, а никой не знаеше.

— Телевизорът в стаята работи ли? — попитах.

— Мисля, че да.

— Май ще трябва да го включим.

Деймън ми помогна да стана и леко разтри ръцете ми, за да ме стопли.

— Вземи си душ, в това време ще ти намеря някакви дрехи.

Хвърлих поглед към вратата и се поколебах. Повдигна ми се при мисълта, че трябва да се съблека гола, докато наоколо се разхождат луксианци.

Деймън се наведе и ме целуна по устните.

— Няма да пусна никого. В безопасност си.

В безопасност си.

Горях от нетърпение никога вече да не чувам тези думи. Затворих очи, повдигнах се на пръсти и го целунах нежно.

— Добре.

Той ме взе в обятията си, после се отправи към вратата. Спря, обърна се и плъзна поглед по тялото ми.

— Кити?

— Да?

Очите му бяха красиви, ясни, блестящи. Настъпи мълчание.

— Обичам те.

СЕДМА ГЛАВА

КЕЙТИ

Влязох в стаята, увита с кърпа. Деймън седеше на леглото, беше пуснал телевизора.

Присви очи и ме огледа от мократа ми коса до върха на вече чистите ми крака.

— Ехо — каза, сякаш забрави, че дават новини по един от световните канали. Не бях гледала новини, откакто излязох от бунгалото.

— Ела тук. — Протегна ръка.

Стаята изглеждаше, както преди да влезем тук със Сади. Единствено завесите и столът бяха останали на пода. Чаршафите и завивките бяха на мястото си.

Хванах кърпата за възела и с леки стъпки отидох до леглото. Понечих да седна до него, но той обви ръка около кръста ми и ме взе в скута си. В стаята беше хладно, но топлината от тялото му незабавно премина в мен. Деймън беше като електрическо одеяло.

На екрана говорителят гледаше сериозно в камерата и говореше. Най-отгоре течеше предаване на живо от Лос Анджелис. Кадрите, заснети явно от хеликоптер, който кръжеше над бедстващия град, показваха димящи сгради, задръствания по най-големите магистрали и улици, пълни с народ. Положението не вещаеше нищо добро. След това на малкия екран вдясно тръгна предаване на живо от Ню Йорк със същата информация.

— Според някои източници първоначалното нападение е започнало в Лас Вегас. Опитваме се да получим потвърждение на изявлението. — Умората бе сложила своя отпечатък на лицето на говорителя, усещаше се и в тона му. — Мнозина вече смятат, че метеоритният дъжд отпреди три дни всъщност не е... — Той прочисти гърлото си и явно положи усилие да произнесе следващите думи. — Всъщност това са били извънземни, атакували нашата планета.

— Май се притесни при думата „извънземни“ — сухо подхвърли Деймън.

Кимнах. Мъжът като че не успяваше да повярва, че току-що е изрекъл това по националната телевизия. Той хвърли поглед на листовите пред себе си и поклати глава.

— Все още очакваме доктор Капур да ни съобщи подробности относно... анатомията на случващото се и вероятността за заключителната част на инвазията, но засега знаем, че след периода на затишие — мъжът погледна в екрана с изопнато лице — е започнала стратегическа, планирана атака в големите градове по света. Няма конкретни данни, но очакваме в тези райони и близките градове броят на жертвите да бъде значителен.

Потреперих от ужас. Въпреки че бях, каквото бях, и през изминалата година пред очите ми се разиграха много събития, случващото се бе с такива мащаби, че не можех да го проумея. Не само моят свят се бе променил. Светът на всички хора беше друг.

Деймън ме притисна до себе си, докато следеше новините. Не каза нищо, защото това бе един от онези мигове, когато липсваха точните думи, за да опишат чувствата и на двамата ни.

Мъжът по телевизията стисна листовите хартия и продължи.

— Знаем, че атаките срещу градовете са продължили няколко часа, но след това... тази извънземна форма на живот не е била забелязана никъде.

Хвърлих поглед към Деймън и видях как на лицето му потрепна мускул. Предполагах защо никой не бе видял луксианците. Те вече не бяха в собствените си тела.

— Освен това дочухме за едно много опасно и смущаващо явление. Думите не ми достигат да го опиша, но ако все още не сте гледали този запис, предупреждавам ви, че той не е подходящ за деца. — Мъжът погледна встрани и кимна. — Този материал ни бе изпратен от зрител в околностите на Маями, Флорида. Смятаме, че кадрите са заснети с телефон по време на нападенията вчера.

На екрана вдясно се появи нестабилна картина, която след миг изпълни целия екран. Гледах с широко отворени очи.

Личеше, че който и да снимаше, се бе скрил зад кола, преобърната на една страна. Един ярко светец луксианец приближи спокойно към мъж на около двадесет години. Движенията на луксианеца бяха плавни, сякаш бе направен от вода. Той приклещи младежа до изоставен градски автобус. На лицето на нещастника се

изписа ужас, луксианецът се хвърли напред и допря ярко искрящата си ръка в гърдите му.

Знаех какво ще последва.

— О, мили боже! О, боже! — повтаряше безспир човекът, който снимаше, а в това време луксианецът бързо асимилира ДНК-то на жертвата си и прие външния му вид. От момчето остана само суха, набръчкана обвивка.

Картината започна да подскача още повече и стана ясно, че човекът тича с всички сили по-далеч от онова, което бе видял.

Когато записът свърши, говорителят сякаш се бе състарил с десет години.

— Все още очакваме пресконференцията на президента на САЩ, но междувременно се заговори, че много правителствени лица ще дадат изявления в обсадените градове по-късно през деня.

— Как го правят? — попитах аз.

Деймън веднага разбра какво го питам.

— Когато тримата пристигнахме, бяхме прибрани от хората на Дедал и започна асимилацията ни... — той плъзна пръсти по ръцете ми и хвана студените ми длани. — За известно време ни оставиха при един човек. Отне ни месеци наред, но когато накрая преминахме в човешки образ, ние притежавахме неговите характеристики — тъмната коса, цвета на кожата, чертите на лицето. Той беше нещо като заместител, но доколкото знам, не го убихме. Щом с Матю и семейство Томпсън се изнесохме, повече не го видяхме.

Деймън никога не бе навлизал в такива подробности. Опитах се да си представя как трите извънземни деца асимилират човек в продължение на няколко месеца. Как, за бога, Дедал са накарали някого доброволно да участва в това начинание?

— Значи тези луксианци правят същото като вас, но много бързо?

Той кимна.

— Те правят точно онова, на което ни учеха. — Той се наведе и ме целуна. — Много странно. Те знаят прекалено много за същества, които не са били тук, но има и куп неща, които не знаят. Някой или нещо е работило за тях оттук.

— Сади?

Той повдигна вежди.

— Нямах предвид само нея, но не си ли забелязал? Тя не се движи и не говори като останалите луксианци — обясних аз. — Държи се по-скоро като човек. Мисля, че е живяла тук.

Лицето на Деймън помръкна.

— Не съм забелязал, но се старая да стоя настрани от нея. Доста е докачлива.

У мен пламна гняв.

— Никак не я харесвам.

— Знам. — Той ме целуна по бузата и нежно ме премести на леглото. Станах, но се олюлях и Деймън ме изгледа загрижено. — Трябва да си починеш. Остават няколко часа до изгрев-слънце и до началото на пресконференцията.

Скръстих ръце над кърпата.

— Той защо иска и ние да присъстваме?

— Не знам, нямам обяснение. Роланд казва, че не може да ме разгадае, но и аз не мога да го разгадая. — Деймън се пресегна зад гърба си и взе една дълга риза. — Успях да намеря само това, ще ти послужи вместо пижама.

Ризата беше мъжка и аз се постарах да не мисля откъде се е взела. Взех я и я навлякох през главата си. Свалих кърпата, а ризата стигна почти до коленете ми.

— Ще остана при теб. — Той стана и хвърли поглед към вратата. — Мисля, че няма да събудя подозрения.

Естествено, след като всички смятаха, че с Деймън се скъсваме от чукане. Страните ми пламнаха, при все че беше глупаво да се чувствам неудобно, но ми се струваше, че луксианците гледат на мен само като на негова собственост.

Тази мисъл ме накара да се почувствам зле в собствената си кожа и ми се повдигна. Деймън отиде да провери вратата и прозорците, макар и двамата да знаехме, че е безсмислено да ги залоства. Сетне изключи телевизора и след миг леглото зад мен хлътна под тежестта му. Уви ръка около кръста ми и ме притегли до себе си. Приглади косата ми зад ухото, дъхът му затопли слепоочието ми. Докосна леко кожата ми с устни и аз затворих очи.

— Изпадали сме и в по-лошо положение — прошепна ми. — Ще се измъкнем на всяка цена.

Но дали наистина беше така? Когато хората на Дедал бяха по петите ни, поне знаехме, че ни искат живи. Живи, за да вършим ужасни неща, но това все пак беше по-добре. Колкото до луксианците, дълбоко в себе си бях убедена, че пет пари не дават дали ще осъмнем живи утре.

Деймън също знаеше това.

— Трябва да се измъкнем оттук. — Загледах се в тъмнината. — Утре, когато ни изведат от къщата, ще имаме идеална възможност да го сторим.

Деймън не отвърна и след минута-две аз стиснах очи. Утре беше единственият ни шанс да се измъкнем, но на пътя ни имаше огромна пречка, едно същество, което щеше да направи бягството ни невъзможно.

И това беше Ди.

ДЕЙМЪН

Доусън стоеше като на тръни, както аз се чувствах, докато дебнех пред стаята, в която спеше Кити. Не се изненадах, че е дошъл при мен в ранните часове на утрото, когато повечето луксианци спяха, спокойни, че никой няма да им навреди.

Открай време хората ме смятаха за арогантен, но, ей богу, тези луксианци от нищо не се бояха.

Още първата сутрин с Доусън обсъдихме как да ги елиминираме, докато спят, щом разбрахме, че те напълно изключват нощем, но трябваше да сме нащрек. Нямаше проблем да премахнем неколцина, но в къщата имаше двайсетина луксианци, а освен това щяхме да рискуваме не само собствения си живот.

— Как е тя? — тихо попита Доусън и посочи вратата.

— Най-сетне заспа. — Облегнах се на стената, като държах под око дъното на коридора. На този етаж не спеше никой, даже и Ди, но все пак бях готов да реагирам.

— Съжалявам. Тя разбира защо, нали? — Доусън прокара ръка през косата си и лицето му помръкна. — Аз ѝ дължа всичко и...

— Разбира. — Въздъгнах. — А знаеш ли защо е отишла с Арчър в супермаркета? За да купят разни неща за Бет.

Кръвта се оттегли от лицето му.

— Бет е повръщала, чувствала се е зле и не знам дали това е нормално или не. — Спомних си онези дяволски деца в Зона 51, но моментът не беше подходящ да питам Доусън дали знае за тях и да го плаша допълнително. — И Кити не знае.

Той стисна очи и изпъшка.

— Знам, че не може да тръгнем без Ди, но...

Питах се обаче дали Доусън може да изкара дълго без Бет — момичето, което обичаше, момичето, което носеше детето му в утробата си? Момичето, което сега повече от всякога се нуждаеше от него?

А колко можех да чакам аз?

Преди появата на Кити, бях готов да стоя тук неотлъчно, за да открия кой ръководи луксианците и как планира решителната офанзива, защото знаех, че Кити е в безопасност с Люк и Арчър. Ужасявах се, че не съм до нея, това ме докарваше до лудост и дори не можех да си мисля за нея от страх, че ще уловят мислите ми.

А сега?

Да вървят по дяволите луксианците.

Да върви по дяволите човечеството.

Исках да измъкна Кити оттук. Всяка клетка от съществото ми жадуваше да я държа под крилото си, да се грижа за нея, макар да знаех, че тя може да се справи и сама, но въпреки това исках да я изведа от това зловещо място. По дяволите, щях дори да я увия във фолио с въздушни мехурчета, ако това не беше прекалено неудобно, но имах ужасния навик да пукам проклетите неща, докато не остане нито едно.

Исках да я измъкна, но не можех. Как да потеглим без Ди? Трябваше да я изтръгнем от влиянието, което луксианците имаха над нея, но никой от нас не знаеше къде е вълшебният ключ. А и къде щяхме да избягаме с Кити? Какво бъдеще очакваше Доусън, Бетани и... тяхното дете?

Нямах отговор.

След като казах на Доусън за проблемите на Бет, тъмни сенки се появили под очите му и се питах дали не трябваше да си мълча по въпроса.

Прегърнах брат си, гледахме се в очите, страх и безпокойство стягаха гърдите ми. Откакто научих, че ще доведат Кити в къщата, нямах покой. Знаех, че и Доусън се чувства така.

Той се отдръпна и потрепери.

— Няма да мога да чакам дълго.

Ясно, скоро щеше да хукне към Бет със или без сестра ни.

— Знам. — Истинска болка прониза гърдите ми при мисълта да зарежем Ди на тези същества, с които не исках да имам нищо общо.

Доусън кимна.

— Гадна работа.

— Ще останеш ли тук за малко, докато намеря някакви дрехи? — попитах.

— Разбира се.

Оставих Доусън пред вратата и влязох в съседната стая, откъдето Ди задигаше дрехи за себе си. В стаята цареше бъркотия. Леглото бе счупено. Шкафовете бяха съборени, а съдържанието им се въргаляше по пода. Влязох в гардеробната. Затърсих нещо, което би станало на Кити, и установих, че изборът не е голям. Жената на кмета явно е била дребничка. Ако се съдеше по размера и кройката на роклите ѝ, надали някога бе излязла двоен чийзбургер.

Извадих една красива синя рокля с цепка до хълбока и си представих Кити в нея.

А сетне и без нея.

Представата ми подежда като удар в стомаха.

Отлично. Сега цяла сутрин щях да се разхождам с издут панталон. Само това ми липсваше.

Накрая намерих чифт бели панталони, които щяха да ѝ станат, и черен пуловер с къси ръкави. Взех и чифт обувки с равни подметки нейния номер. Събрах всичко, върнах се в стаята и случайно хвърлих поглед към нощното шкафче до леглото.

Застинах на място.

Чекмеджетата бяха извадени. В едно от тях имаше какви ли не *играчки* за възрастни. Брей, кметът и съпругата му са си падали по лудориите в леглото. В най-горното чекмедже имаше други... интересни неща. А сред тях и черна кутия, пълна със запечатани презервативи.

Не че беше необходимо, но...

Грабнах една шепа и ги мушнах в задния джоб.

Най-добре човек да е подготвен.

Усмихнах се на себе си и хукнах към Доусън, който ме чакаше пред вратата.

— Защо си се ухилил така? — попита ме той.

— А, нищо особено.

Доусън ме стрелна с поглед — не ми вярваше.

— Имаш ли нужда от друго? — Поклатих глава и той понечи да тръгне, но спря. — Роланд иска да присъстваш на конференцията днес.

Кимнах с ръка върху дръжката на вратата.

— И Кити също.

Доусън се намръщи.

— Трябва да сме подготвени за всичко — рекох аз. Той си пое дълбоко дъх, кимна и аз го проследих с поглед, докато се отдалечаваше по коридора. Вмъкнах се тихо в стаята и се изненадах, като видях, че Кити седи в леглото. Косата ѝ беше изсъхнала и падаше на вълни по раменете ѝ.

— Всичко наред ли е? — Тя потърка очите си.

— Да. Намерих ти дрехи. — Стоях и я гледах втренчено. Тя отпусна ръце, отметна завивките и се изправи. Сърцето ми затуптя.

Понякога, без да искам, се унасях в мисли; знаех, че тя ми принадлежи и аз ѝ принадлежа. Сега се случи същото.

Подадох ѝ дрехите.

— За теб са — добавих като кръгъл идиот.

Тя пое дрехите и на лицето ѝ се появи уморена усмивка.

— Благодаря ти.

Проследих я с поглед как мина край мен и се мушна в банята. Водата зашуртя, а аз продължавах да стоя наред стаята. Беше много рано и тя можеше да поспи повече, но нали бях егоистично магаре, радвах се от все сърце, че е будна.

Жалко, че не можех да я видя, докато се преоблича. Щеше да ми подежда като стимулант, от какъвто се нуждаех. Вратата на банята се отвори и тя излезе. Все още стоях в средата на стаята.

Бях късметлия. Панталоните не ѝ ставаха. Бяха с около номер по-малки и прилепваха като ръкавица по тялото ѝ, а това ме направи истински щастлив.

Кити улови погледа ми и се ококори.

— Добре че панталоните са ластични.

— В главата ми се въртят мисли, за които моментът не е подходящ.

Тя скръсти ръце пред гърдите си и така привлече вниманието ми към друга част от тялото ѝ, която също често обсебваше мислите ми.

— Никак не съм изненадана.

— Просто си помислих, че е добре да го знаеш.

Тя мина край мен и се наведе, за да остави обувките на пода. Пред очите ми се разкри страхотна гледка и аз блокирах. Може би бях прекалено уморен и не давах пукната пара за важните неща. Може би причина бе роклята, която видях в гардероба, или пък онези нещица в чекмеджето. А може би всичко опираше до това, че съм мъж и сексът

никога не излизаше от ума ми, без значение в какво положение се намирах. Каквато и да беше причината, аз спрях да мисля, както често се случваше в нейно присъствие, а това наистина беше проблем.

Протегнах ръка, прихванах я леко и я изправих. От устните ѝ се изтръгна възклицание. Придърпах я до гърдите си, зарових ръка в косата ѝ и притиснах устните си в нейните.

Целунах я чувствено, поемайки вкуса ѝ, езика ѝ, всеки нежен, мил звук, който издаваше. Някъде дълбоко в съзнанието си знаех, че не бива да губим време, че трябва да измислим план как да се измъкнем оттук, но... всичко да върви по дяволите.

Исках я, както винаги.

Прегърнах я, прокарах пътека от малки целувки по шията ѝ и пъхнах ръце под пуловера ѝ. Кожата ѝ бе топла, мека като коприна. Отдръпнах се, измъкнах пуловера през главата ѝ и го пуснах на пода.

Оставих нова следа по шията ѝ, целунах всяка жълта маргаритка, сетне я обърнах с гръб и въздухът в дробовете ми застина.

Белезите.

Изръмжах нечовешки.

— Деймън? — тя хвърли поглед през рамо.

— Аз... — преглътнах. — Всичко е наред.

Но нищо не беше наред.

Ядосах се, като видях белезите, макар че бяха доста избледнели. Но винаги щяха да ми напомнят за болката, която бе понесла, и за собствената ми безпомощност. Ужасно.

Докоснах нежно раменете ѝ, наведох се и обсипах с целувки всеки един от белезите. Искаше ми се да ги залича, да изтрия от спомените ѝ проклетата случка. Затворих очи и си дадох обещание, за чието спазване бях готов да извърша страшни неща.

Нямаше да има повече белези по тялото ѝ.

Нито един.

С треперещи пръсти откопчах закопчалките и свалих презрамките на сутиена ѝ. Тя пое шумно дъх. Изправих се и се притиснах до нея.

Откопчах малкото перлено копче на панталоните ѝ, засмуках врата ѝ. Обичах тази плът, а звукът, който тя издаде, възпламени кръвта ми.

— Не мога да се спра, когато съм край теб — прошепнах в ухото ѝ. — Но мисля, че вече го знаеш.

Тя облегна глава на гърдите ми и аз плъзнах ръцете си нагоре. Тя прехапа устни. Усетих как всяка част на тялото ми пулсира, но колкото и да се стараех да не бързам, да се люблювам на всяка част от нея, страстта ме бе яхнала и здраво ме пришпори напред.

Обърнах я към мен, вдигнах я и я сложих да седне на леглото. Целунахме се пламенно и краката ми се подкосиха. Отдръпнах се и видях в очите ѝ бяло сияние, разбрах, че както сърцата ни туптяха в ритъм, така и очите ѝ отразяваха моите. Свалих проклетите тесни панталони и едва не загубих контрол. Погледнах Кити и вдигнах въпросително вежди.

— Какво? — Тя пламна в най-красивия оттенък на розовото. — Не ми донесе бельо. Пък и ако трябва да съм честна, чуждо нямаше да сложа.

Плъзнах ръце по краката ѝ.

— Не е проблем за мен. Никакъв. Няма и да имам. Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа?

Устните ѝ се разтвориха, усмихна се.

— Мисля, че разбирам.

— Сигурна ли си? — Целунах я по местенцето зад коляното и прихнах, щом кракът ѝ подскочи. — Защото май ще въведа такова правило.

— Няма да е необходимо.

Засмях се, отдръпнах се от леглото и свалих дрехите си по-бързо от всякога. Тя сведе поглед и ахна, а очите ѝ грейнаха. Бях горд до полуда!

— Харесва ли ти?

Тя повдигна клепки.

— Ти как мислиш?

— Мисля, че ти харесва много.

Дълбока въздишка надигна гърдите ѝ.

— Нямаме никакво предпазно средство, а аз едва не припаднах, като научих, че Бет е бременна. Май ще имаме нужда.

— Аз намерих. — Грабнах джинсите си и извадих един запечатан презерватив. И колкото и да е странно, щом я погледнах — да чака мен в леглото, едва успях да си спомня как се слага.

Щеше да бъде неловко.

— Боже! — възкликна тя и отпусна глава назад. Престорено раздразнение, но затова пък изглеждаше като богиня. — Май умееш да ги намираш тези неща. Говоря сериозно. Щом се появиш, ваят от небето.

Намигнах ѝ и разкъсах със зъби опаковката.

— Притежавам най-важните умения. Кити.

Тя се усмихна; премреженият ѝ, омаен поглед ме доведе до ръба. Легнах върху нея, усетих прелестите ѝ, на които щях специално да се посветя. Понечих да кажа нещо неприлично, мръснишко, но така и не успях.

Кити обхвана лицето ми, притегли ме надолу и ме дари с целувка, която ме опустоши по възхитителен начин. Чудех се как една-единствена нейна дума, поглед, докосване или нежна целувка можеха да ме сринат.

Оттук насетне не си казахме нищо, дори не мислехме. Устата ми бе навсякъде по нея. Ръцете ни се движеха безспир. Разбрах, че е готова, целунахме се и избухнах. Телата ни се движеха в синхрон, ръцете ни бяха сплетени здраво. Надигнах се и се взрях в сивите ѝ очи, изпъстрени с бяла светлина.

За кой ли път се влюбих отново.

Светлината на зората заигра по стените, а сърцата ни биеха в един и същи ритъм. Тя обви краката си около мен, притисна ме, а аз погълнах с целувка вика ѝ, по гърба ми се разля топлина.

Измина време, притисках я до себе си, обгръщайки я плътно с тялото си, и най-сетне затворих очи. И въпреки кошмара, който се вихреше около нас, намерих покой.

ОСМА ГЛАВА

КЕЙТИ

Стисках устни, докато луксианецът, който миналата нощ се появи в банята, за да нагледа Деймън, ме отведе от колата, в която се качиха Деймън, Доусън и Ди.

Полицията бе направила кордон около колоната автомобили — беше нормално по време на война или извънземно нашествие. Ала всеки офицер, който не носеше слънчеви очила, бе с очи на луксианец. Разбира се.

Когато усетих, че луксианецът ме води към черната лимузина с тъмни стъкла, стомахът ми се сви на топка. Осмелих се да хвърля бърз поглед към автомобилите и видях, че Деймън е спрял до един хамър. Изразът на лицето му ми подсказа, че е на път да зареже театъра и да смени колите, а това щеше да свърши зле, много зле.

Поклатих леко глава, сетне забързах към отворената врата на лимузината. Луксианецът грубо ме блъсна и аз почти се проснах на кожената седалка. Той седна до мен.

Отсреща седяха Роланд и кучката Сади. Тя изглеждаше безупречно. Проклети да са луксианците и тяхното умение да лекуват. Щях да се радвам да видя белезите по лицето ѝ вместо тази захаросана усмивка, с която ме гледаше.

Затвориха вратите и аз се почувствах като в ковчег.

Роланд бе сложил крака един върху друг; в тъмносиния си костюм приличаше на безукорен политик. Сади носеше костюм с пола на тънко райе, косата ѝ бе прибрана прилежно на кок. Двамата изглеждаха свършени по един зловещ, изкуствен начин.

Дланите ми се изпотиха. Погледнах през прозореца и се замислих колко време ще ми трябва да призова Извора и да счупя прозореца, ако се наложи бързо да побягна.

— Сигурно се питаш защо си в нашата кола — изрече Роланд.

Преместих поглед и срещнах поразителните му лазурносини очи. В студения му взор нямаше и капчица човечност.

— Позна.

Устните му се разтеглиха в усмивка.

— Любопитен съм да науча повече за твоя вид, Кейти Шуорц, за теб и Деймън. Той е много привързан към теб. А ти какво изпитваш към него?

Лимузината потегли. Реших, че е най-добре да казвам истината. Нито аз, нито Деймън знаехме с каква информация разполага за нас, какво по небрежност бяха споделили с него Ди или брат му.

— Чувствам се здраво свързана с него — отвърнах, спомняйки си сутринта. И това беше *самата* истина.

— Но си се сбила с него снощи. — Роланд кимна към смълчания луксианец до мен. — Защо?

— Не ми хареса начина, по който се отнесе с мен в кабинета. — Това също беше истина.

— Ти го обичаш — добави Сади. В нейната уста думата „обичаш“ прозвуча отвратително.

Поех дълбоко дъх и кимнах:

— Да, обичам го.

— А смяташ ли, че той те обича? — Роланд оправи вратовръзката си.

— Смятах, но... — В очите ми се появиха сълзи — не беше трудно да ги предизвикам, спомняйки си поведението на Деймън, преди да ми обясни какво точно се случва. Все още ме пробощдаше като жилото на стършел. — Но вече не съм толкова сигурна. Нещата, които той изрече... поведението му след това. — Потреперих за повече убедителност. Трябваше да ми връчат „Оскар“. — Вече в нищо не съм сигурна.

Последва миг мълчание, след което Роланд се разсмя.

Не очаквах такава реакция.

— Сладка си — каза ми накрая.

Боже.

Той отново се засмя.

— Седиш тук — свита и дребничка, но само преди часове си издрала Сади до кръв.

Сади се намуси, а лицето ѝ обещаваеше възмездие. Стиснах ръце в скута си; искаше ми се да изкрещя дай го насама, да се хвърля отгоре ѝ и да я стисна за тънкия врат.

— Ти призова Извора с лекота, но ето че сега седиш срещу мен беззащитна — продължи той. Облегна се назад и изпъна крака,

прасецът му се опря в моя.

Застинах.

Усмивка се разля по лицето му.

— Просто ти обръщам внимание на това.

Лимузината уцели дупка, люшна се и ме запрати в мълчаливия луксианец. Чувствах се като мишка, дебната от котка. Голяма, гладна котка. Сърцето се блъскаше в гърдите ми. Май избързах с речта по случай връчването на „Оскар“.

— Разбрах.

— Искам да науча повече за основата, дето те придружаваше в магазина — нареди Роланд. — Кой е той?

Не отговорих.

Той поклати глава и хвърли поглед на луксианеца до мен. Преди да успея да си поема дъх, той ме хвана за гърлото, пръстите му се впиха в кожата ми и въздухът ми секна. Обзе ме паника, очите ми щяха да изскочат от орбитите.

Роланд се приведе напред и хвана коленете ми.

— Искам разговорът ни да мине лесно, без усложнения. Трябва само да отговаряш на въпросите ми.

Забих нокти в ръката на луксианеца, но той започна да се трансформира и силната топлина изгори кожата ми, а светлината ме заслепи.

— Ако искаш Деймън да живее, по-добре се погрижи за собствения си живот — рече той безгрижно, сякаш обсъждахме какво ще ядем на вечеря. — Ясен ли съм?

Кимнах, доколкото можах.

Луксианецът ме пусна, а светлината му постепенно угасна. Облегна се назад и оправи ръкавите си. Роланд стоеше все така приведен напред, стиснал коленете ми. Заля ме вълна на отвращение.

— Кой е той?

Ненавиждах се за онова, което се канех да сторя, но трябваше да мисля и за Деймън. И макар че го предпазвах от смърт, спасявайки собствената си кожа, аз си давах ясна сметка, че хвърлях Арчър и бог знае още кого в лапите на врага.

— Казва се Арчър. Не знам фамилното му име, нито дали изобщо има такова. — Настръхнах.

— А как се свърза с него? — попита Роланд и се отпусна назад. Сади се настани до мен и когато понечи да ме докосне, изтръпнах от ужас.

— Не ни лъжи, Кейти. — Тя се наведе и се доближи на милиметри от мен. — Ние знаем повече, отколкото мислиш.

— Защото ти си била тук през цялото време, нали?

Тя се засмя тихо.

— Ех, че си проникателна. — Едва не проби панталона ми с острите си нокти. — Хайде, не се притеснявай.

Въздъгнах.

— Срегнах го в Дедал.

— Какво е това? — попита Роланд.

Колкото и да ми се щеше да се отдръпна от Сади, останах неподвижно на мястото си.

— Това са хора от правителството, които работят по асимилирането на луксианците. Наблюдават ги, следят ги...

— Контролират ги?

— Донякъде. — Поех рязко въздух, а Сади изпъна ръка зад мен и почти се допря до мен. — Правеха експерименти. — Докато разказвах за Дедал, едва потиснах порива си да забия нокти в лицето ѝ.

Роланд ме слушаше, а лимузината вървеше.

— Благодаря за съдействието, Кейти. Ако ни беше излъгала, щях да се разочаровам. Много.

— И бездруго щяхме да узнаем — заяви Сади. — Нали разбираш, ние знаем за техните оръжия и за оникса. Те все още могат да ни навредят, но поне ще се подготвим навреме.

Погледнах Сади, после Роланд. Той разпъна ръце на облегалката и се разположи удобно.

— Имахме помощници тук. Сигурен съм, че вече си наясно с това.

Лошо предчувствие стегна гърдите ми.

— Някой като нея?

Настръхнах от гърления ѝ смях.

Да, някой като мен. Като твоя Арчър. Да видим за кого още не си ни казала.

Издишах.

Роланд цъкна тихо с език.

— Да не би да криеш нещо от нас, Кейти?

— Крие. — Сади прокара пръст по ръката ми. От милувката ѝ направо се смразих. — Името му е Люк, струва ми се.

О, боже.

— Но това не е всичко. — Сади погледна Роланд.

— Разбира се, че не е — ухили се той.

Сади плъзна ръка по лицето ми.

— Да не забравяме Бет... и бебето.

— Олеле — измърмори Роланд.

Направо се втрещих, мозъкът ми отказваше да работи. Той затупка с пръсти по облегалката.

— Нима смяташ, че идваме тук без покана? В края на краищата хората със своя интелект и напредничавост, едва ли сами ще провокират собствената си гибел?

— Помисли си само — да кръстиш серума на Прометей. — Дъхът на Сади облъхна лицето ми. — А това е сбъждане на най-съкровени мечти. Защото според древногръцката митология, Прометей не се покорил на боговете и дал на смъртните огъня. Но бил наказан за своята находчивост.

Точно като Дедал, чух шепота на Сади.

Обзе ме ужас, бавно извърнах глава към нея. Очите ѝ и искрящият им син цвят не бяха истински. Контактни лещи. Арчър също криеше очите си от нас, придавайки им човешки вид. Сади бе сложила лещи, за да прилича на луксианка.

А не беше луксианка.

Тя беше основа.

През цялото време е улавяла мислите ми, знаела е какво се върти в главата на Доусън и Деймън, когато са преминавали в човешки образ. — Да — прошепна тя, почти докосвайки с устни лицето ми, от което ме полазиха тръпки. — Загубихте.

Изведнъж лимузината ми стана тясна.

— Защо? — възкликнах аз, тъй като друго не ми дойде на ум.

— А защо да ти казваме? — Роланд вдигна ръце лениво. — Защо да ти задаваме въпроси? Отначало не разбирахме. Двамата братя са умни. Не мислеха за нищо дори в човешкия си облик.

— Много са красиви, за да са умни — разсмя се Сади, а аз направо онемях, — но не вярвах, че главите им са чак *толкова* празни.

— От време на време Сади успяваше да долови мислите им, което ни накара да смятаме, че не са съвсем честни към нас — продължи Роланд. — Едно не можехме да разберем — защо братята са така устойчиви на каузата ни, а сестра им се поддаде толкова бързо. И тогава се появи ти.

Сади ме чукна с нокът по носа.

— Извадихме голям късмет.

— Ти си отговорът. Заради мутацията ти между теб и Деймън се е създала несломима връзка.

— Освен това знаехме, че Доусън крие нещо от нас — додаде Сади. — Или някого. Разбира се, това е Бет.

— Вече знаем, че има и други луксианци като Деймън и Доусън, свързани с човешки същества по начин, който може да се окаже вреден за нашата кауза. Вие четиримата не сте единствените. Трябва да има и други и сме посветили деня си на тях.

По дяволите. По дяволите. По дяволите.

Сади се изкиска.

— Трябва да успокоим горките хора, да ги накараме да повярват, че техните лидери ги бранят, но аз и ти ще знаем, че това са измислици. — Той се усмихна чаровно. — Освен това трябва да изпратим послание на всички луксианци, които не подкрепят нашата кауза.

Усещах пулса в гърлото си като колибри, което кълве плътта ми, за да се освободи.

— И посланието сме ние?

— Умно момиче — отвърна той. Лимузината зави рязко надясно.

— Тя иска да знае как — възкликна Сади и ме потупа по бузата. — Да ѝ кажем ли?

Той сви рамене.

— Много луксианци ще гледат пресконференцията по телевизията и ще разберат кои сме — обясни тя. — Ще хвърлим братята във вражеските лапи, за които се тревожеше преди малко. Ще ги изобличим, че са луксианци.

Божичко.

— Така ще се погрижим за две неща. — Роланд отново се приведе напред. — Когато човеците видят, че луксианците изглеждат

досуц като тях и че има хора, които работят рамо до рамо с луксианци, ще се паникьосат. И така по-лесно ще ги контролираме.

— Точно така — измърмори Сади и прокара пръст по долната ми устна.

— Ще изпратим ясно послание до луксианците, че няма да търпим никой, който дръзне да се изправи срещу нас. — Усмивката на Роланд се стопи, а зениците му се превърнаха в топчета светлина. — Както казах, с един куршум — два заека.

Мили боже. Паниката, която се канеха да всеят, ще достигне астрономически размери. Дори ако в началото малцина гледат записа, скоро ще го видят всички по света. Ако съществуваха и други луксианци като Деймън и Доусън, те щяха да разберат посланието.

Все трябваше да има нещо, което да направя.

— Нищо не можеш да направиш — рече Сади, която бе прочела мислите ми.

Но имаше.

Тя отметна глава и се разсмя, а аз си представих как всички в лимузината са навирили задници като глупаци. Мълчаливият. Роланд. Сади.

Сади се отдръпна и свъси вежди.

— Какво...?

Обърнах се и без да се замислям се оставих на инстинкта ми да ме ръководи. Рискът беше голям, но не можех да им позволя да стигнат там, накъдето бяха тръгнали.

Сади изкреця, а аз повиках Извора някъде от дълбините в мен. Мълчаливият луксианец ме стисна за гърлото, но в този миг енергията потече по ръката ми, завъртя се бързо и аз изстрелях мълнията.

Въздухът не стигаше до дробовете ми, не можех да дишам, но мълнията уцели шофьора в главата.

Лимузината се завъртя рязко. Шофьорът се стовари върху кормилото и скоростта светкавично нарасна. Колата застана на две гуми и докато хватката около гърлото ми се затягаше, се понесе във въздуха.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ДЕЙМЪН

Положението никак не ми се нравеше. Не стига, че Кити се качи в друга кола, ами трябваше да я оставя в компанията на Сади и Роланд. Идеше ми да забия юмрук в нечия глава.

Ди седеше отпред до луксианец, носеше костюм с панталон — същинска мини Сади. Боже, излизах от кожата си, като я гледах. Още много неща не ми харесваха и ми идеше да ѝ размажа физиономията.

Май бях в настроение да раздавам юмруци.

След блаженството, което изживях сутринта с Кити, сега всичко ми се струваше ужасно объркано. Сякаш векове бяха минали от времето, което прекарах с нея. Някакво странно отчаяние обагреше мислите ми и не можех да се отърся от него. Припомнях си устните ѝ, но сякаш усещането завинаги бе останало в миналото.

Брат ми ме изглежда наистина, сетне се обърна към прозореца. Беше напрегнат като тетива на лък.

Кметът живееше далеч от града и ни оставаха още десетина километра, докато пристигнем. Идеше ми да кажа на мъжа зад волана да настъпи газта.

Неочаквано полицейската кола пред нас наби спирачки, хамърът я последва и аз залитнах напред. Подпрях се на предната седалка и тихо изругах.

— Какво става? — попита смръщено Ди. — Не би трябвало да спираме.

Без никакво предупреждение един седан отпред сви вдясно и гледката, която се откри, накара сърцето ми да спре на мига. Ужасът се загнезди в стомаха ми.

Лимузината, в която пътуваше Кити, кривна в дясното платно и се обърна настрани. Помете един полицейски мотор, завъртя се и препречи пътя на друг. Мотористът не успя да се трансформира навреме и се удари в предното стъкло на седана. Лимузината полетя във въздуха и след няколко метра се приземи на покрива си. Металът изхрущя.

— Спри колата! — изкрещя Доусън.

Аз вече посягах към вратата, когато хамърът поднесе и спря. Отворих я широко, без да помисля как ли изглежда всичко това в очите на луксианците, които се изсипваха от другите автомобили. Пукната пара не давах.

Блъснах един униформен и се затичах към разбитата лимузина. Фактът, че все още дишах, ми подсказваше, че Кити е жива, но това нищо не означаваше. Можеше да е сериозно ранена; тази мисъл бе достатъчна, за да загубя самообладание.

Доусън и Ди ме следваха по петите. Заобиколих разкъсаното, присветващо тяло на луксианеца, който караше мотора.

Ярка бяла светлина блесна от вътрешността на лимузината.

Рязко спрях.

Задната врата мощно изхвърча, прелетя над пътя с такава сила, че разкъса един луксианец в полицейска униформа. И ненадейно на мястото на единия се появиха двама не съвсем завършени луксианци.

— Свещени половинки — измърмори Доусън.

Едва-що думите бяха излезли от устата на брат ми и едно тяло в синьо, червено и бяло последва вратата, мина през пътя и се заби в един бор. Старото дърво се разклати. По земята се посипаха бодлички, а размазаното същество се сгромоляса по лице в пръстта.

Сади.

Погледнах към лимузината и в същия миг една малка, деликатна длан се подпря на асфалта, последва я цялата ръка и къс ръкав на черен пуловер.

Кити се измъкна от отвора, където бе вратата. Изправи се и отметна дългата си коса от лицето си. От устата ѝ се стичаше струйка кръв, десният крачол на панталоните ѝ бе скъсан на бедрото и оцветен в червено.

Тръгнах към нея. Две думи ме спряха.

Тя ме погледна, пое си дъх, а от двете ѝ ръце извираше могъща бяла светлина, обагрена в червено.

— Те знаят.

Осъзнахме какво ни казва. Двамата с Доусън се разтресохме. Той изруга. Ди изкрещя, а в същия миг аз се освободих от човешкото си тяло както се сваля сако. Край на играта. Не можех да мисля за друго, освен как да измъкна хората, които обичах.

Завъртях се и излях мощта на Извора върху шофьора, преди да успее да покаже специалните си умения на луксианец.

Не е лесно да убиваш някого от собствения си вид. Приличаме на неизтощими батерии. И да паднем — ставаме и продължаваме да се бием. Ударът трябваше да е пагубен за системата. Нещо като със зомбитата — Кити щеше да одобри сравнението — единият начин беше да им откъснеш главата. Другият — да ги уцелиш в сърцето. Една мълния от Извора невинаги вършеше работа.

Шофьорът се препъна и отстъпи назад, опитвайки да избегне фаталния удар, но аз отново го уцелих, а после още веднъж точно над гърдите.

Многократните удари от Извора даваха резултат.

Над шофьора припламна бяла светлина, запулсира по мрежата от вени, а сетне светлината угасна и той падна като хартиен чувал, духнат от вятъра.

Доусън се спусна след един луксианец в полицейска униформа, давайки воля на дълго таения си гняв. Кити отново гледаше към лимузината и вдигнала ръце във въздуха, обърна смачканата кола отново върху гумите.

Дауит. Богиня.

Високият луксианец, които почти не си отваряше устата, изскочи от колата. Тръгнах към него и с лекота избегнах един мълниеносен удар, но се заковах на място, когато дългата коса на Кити се вдигна от раменете ѝ. Статичното електричество изпука край нея.

Един взрив от Извора изхвъркна от ръката ѝ, удари луксианеца и го запрати във въздуха. Тя не спря, а продължи да го обстрелва отново и отново, докато мъжът се просна върху капака. Под неподвижното му тяло се насъбра локва блещукаща, пламнала до бяло течност.

Щом видях развоя на събитията, някои части от тялото ми настръхнаха.

Кити се обърна към мен, очите ѝ светеха отвътре. В този миг тя приличаше на богиня, богинята на отмъщението.

Ако не беше битката, щях да те обладая до първото дърво.

Усмихна се. Ама че си... Зад теб!

Обърнах се и хванах ръката на луксианеца.

Trataaie, процеди гневно той, дамгосвайки ме като предател.

Гледай си работата. Извърнах се, стиснах го здраво, вдигнах го и го хвърлих като фризби на щастieto. Луксианецът се завъртя във въздуха и срещна един телефонен стълб. Разлетяха се парченца дърво. Жиците се скъсаха, блеснаха искри.

Кити притича покрай мен и се спусна върху един луксианец, който се промъкваше зад Доусън, докато той довършваше други двама. Новодошлият се обърна към нея, изрева, хвана се за рамото и я нападна.

Момичето не помръдна.

В последната минута се приведе, заби коляно в корема му, сетне го цапардоса с ръце по главата. Изворът изпука от дланите ѝ и се изля като водопад върху луксианеца.

Един неприятел по-малко.

Дявол да го вземе. Кити беше божествена.

Отстрани на пътя Сади се бе надигнала и приближаваше несигурно. Подпря се с ръка на капака на полицейската кола, за да се задържи.

Кити тръгна към нея. Решителността бе изписана на бледото ѝ лице. Грабна очуканата врата на колата и замахна с нея като с бейзболна бухалка. Вратата удари Сади в гърдите и тя падна на един крак.

— Това беше, задето се държа като кучка! — Вторият удар, по гърба, я запрати напред. — А това, задето си помисли, че можеш току-тъй да ме докосваш. — Последният замах дойде фронтално и главата ѝ отхвъркна назад. — А това беше, задето изобщо спомена името на Деймън.

Сади падна по задник, а Кейти се обърна към мен.

Ей, Кити, ти си истински варварин, всяваш страх и все пак си толкова секси.

Тя метна вратата на земята.

— Мисля, че не е мъртва.

Прилича на умряла.

Тя изви устни.

— Тя е основа. Дори не знам как да я убия, но много ми се иска да опитам.

Преди да осмисля това откровение, един луксианец се затича откъм задната част на малкия ни керван, кипящ от желание да вземе

участие в нашето страхотно парти, посветено на наритването на задници. Направих крачка назад, огледах се, повиках силата в мен и в същото време забелязах идеалното оръжие.

Мощна вълна се разля извън мен, напука асфалта и захвърли полицейската кола на една страна. Колата се удари в боровете, които опасваха пътя, и сирените в миг замлъкнаха. Две от дърветата потрепераха, после се изскубнаха от земята. Дебелите корени увиснаха с буци пръст по тях, а въздухът се изпълни с аромата на богатата, древна почва.

Залегнете!, пратих съобщение аз, а Кити и Доусън се плъзнаха на земята като истински професионалисти.

Боровете полетяха над пътя подобно на гигантски простор за пране, който помете светещите фигури и те увисваха на него, а после ги прехвърли от другата страна и ги запокити сред дърветата.

Отпуснах ръце, за да се отърся от напрежението, което пълзеше по раменете ми, и пристъпих напред. Двама-трима приличаха на размазани буболечки върху стъкло, покрити от блещукаща течност. Тези нямаше скоро да станат отново, но това не важеше за други.

Кити се изправи. Изпъна се и посочи лимузината. Роланд се измъкваше навън, все още в човешкото си тяло.

— Убийте ги! — разкрещя се той и заповтаря до припадък все същите думи на родния ни език.

Поне седмина бяха невредими. Спуснах се към Доусън и Кити, но знаех, че шансовете не са на наша страна. Щяхме да причиним известни щети, да убием двама-трима тук-там, но те пак оставаха много. Твърде много.

През цялото време Ди стоеше, без да се намеси в битката, без да се притече на помощ на нас или на тях. Стоеше отстрани на пътя, свила дланите си в юмруци, и наблюдаваше как останалите луксианци ни обграждат. Вдигнах ръка и се опитах да стигна до нея. Тя трябваше да застане на наша страна. Друг начин нямаше. Колкото и да бе силно притеглянето, ние бяхме нейното семейство.

Но докато другите приближаваха, тя остана неподвижна.

Ди?

Тя ме погледна, поклати глава и отстъпи назад. Не можех да повярвам. Някаква тежест притисна гърдите ми и аз се вторачих в нея. Невъзможно е да направи този избор. Невъзможно.

Луксианците приближаваха.

Работата отива на зле. — Гласът на Доусън се понесе в мен. —
На много зле.

Това беше самата истина, но без бой нямаше да им се дадем. Стиснах ръката на Кити, тя ми отвърна със същото и това породил пулсираща светлина по ръката ми. Придърпах я по-близо, а Доусън застана пред нея. Но не защото смятахме, че тя не може да се оправи и сама. Просто бяхме по-силни от нея. Можехме да поемем повече удари, а към нас определено се задаваха тежки удари...

Нещо, наподобяващо звука на стотици птици с огромни крила, се спусна над гората, която ни обграждаше. Обърнахме се, другите луксианци също, а в това време шест почти черни хеликоптера се показаха над високите борове.

Като наближиха пътя, извиха се на една страна с отворени врати; един закръжи и едва тогава се отвори плъзгащата врата.

Бях гледал филма „Блек Хоук“ няколко пъти. Знаех какво ще последва.

От краищата се спуснаха въжета, развиха се надолу към пътя. След секунди на вратите на хеликоптерите застанаха облечени в черно войници с маски на лицата. Някои от тях се спуснаха по въжетата, други приклекнаха на ръба и се прицелиха с оръжия, които приличаха на малки гранатомети.

Същото оръжие носеха и войниците, които тичаха по улицата — импулсно енергийно оръжие. Смъртоносно за луксианци, хибриди и основи.

О, по дяволите!

КЕЙТИ

Цялото тяло ме болеше. За секунди нещата се обърнаха от о, *мътните го взели в мамка му и живот.* Бяхме загазили, и то сериозно.

Докато войниците скачаха на земята, братята преминаха в човешкия си образ и ме избутаха до една потрошена полицейска кола. Нямахме никакъв шанс. Не и с толкова много войници, които се сипеха отгоре ни като дъжд.

Деймън стисна по-здраво ръката ми. Единият от луксианците отстъпи назад и запрати мълния от Извора към най-близкия хеликоптер. Силата го уцели малко под перките. Разхвърчаха се искри, хеликоптерът се наклони, завъртя се неконтролируемо и падна сред борове. От удара земята се разтресе, а горещата вълна от експлозията ме залепи за патрулната кола.

Един от войниците приклекна и вдигна оръжието си. От дулото проблесна светлина като онази от Извора, само че обагрена в синьо. Тя покоси луксианеца и го подпали, като че отгоре му се бе стоварила светкавица. Последва бяло червеникава пулсираща вибрация, а сетне луксианецът се строполи назад. Светлината помръкна и стана ясно, че в него не бе останала и капчица живот.

Сякаш адските двери се разтвориха.

Импулси от енергийното оръжие и светлина от Извора се лееха по пътя. И двете страни бързо губеха редиците си, които падаха като плочки домино.

— По дяволите! — изръмжа Деймън и ме избута настрани.

Блъснах се в гърдите на Доусън, а в това време случаен лъч от енергийното оръжие влетя в патрулната. Той ме изтласка край предния капак и продължи да ме бута, но аз забих пети, надзъртайки иззад колата, за да виждам Деймън.

А Деймън се придвижваше между изоставените коли и по тялото му просветляше ту синя, ту бяла светлина.

— Ди! — извика той.

Затърсих сестра му с очи и я открих нагоре по пътя, близо до бързо отстъпващия Роланд. Деймън бе тръгнал към нея и едва успя да

избегне един изстрел. Сърцето в гърдите ми подскочи, когато експлозията удари земята само на сантиметри от краката му.

— Деймън! — Понечих да хукна след него, но бях уловена отзад.

— Да те убият ли искаш! — Доусън ме издърпа до яките си гърди и след като се опитах да се измъкна, ме вдигна от земята.

Хванах го за ръцете и взех да ритам.

— Пусни ме!

Доусън продължи да ме тегли встрани от пътя, а в това време Деймън прескочи един седан и се спусна към сестра си. Доусън се обърна. Близко до лимузината светлинните изстрели бяха ослепителни.

— Мили боже — измърмори Доусън в ухото ми. — Погледни ги.

За миг стояхме и гледахме като вцепенени. Той разхлаби хватката си. И двамата изпитвахме искрено и може би мрачно и нездравовъзхищение.

Луксианците нападаха, а войниците, наредени в една почти непробиваема линия, ги помитаха с импулсните си оръжия.

Луксианците знаеха за оръжието, но явно не разбираха най-главното — че един изстрел е достатъчен. Нека вървят срещу войниците, мислех си аз, колкото си искат. Дерзайте.

Междувременно двама войници се втурнаха между колите по средата на пътя, погвайки единствения луксианец с капчица здрав разум в главата, който се опитваше да избяга.

Деймън бе настигнал Ди и я държеше за раменете, но единият от войниците вървеше право към него. Роланд се намираше отстрани до пътя, съвсем близо до тях. Куп лоши неща предстоеше да се изсипят на главите им.

Не можех да мисля за друго, освен как да се добера до Деймън.

Настъпих с все сила Доусън по крака, той се сепна и ме пусна. Хукнах по пътя, а ругатните му ме следваха на всяка крачка. Шмугнах се между един хамър и една полицейска патрулка и усетих как силна болка ме пронизва в крака.

Един от войниците клекна на коляно и се прицели.

Нагоре по пътя, точно пред войника, Ди се измъкна от брат си и изкрещя с разкривено лице:

— Не!

— Моля те. — Той отново я сграбчи.

— Не. Ти не разбираш. — Тя го блъсна и той залитна по-скоро от изненада, отколкото от силата. — За първи път в живота си не изпитвам болка. Не се *тревожа*. Имам нужда от това.

От дулото запулсира синя светлина, но аз вече не можех да използвам Извора. Бях изцедена, капнала от умора. Пристъпих напред, събирайки цялата си физическа сила, горяща от желание да вляза в ръкопашен бой.

Бях на около три крачки от приклеknалия войник, когато друг неочаквано се изпречи на пътя ми. Спрях рязко, изгубих равновесие и паднах по гръб.

Дулото на импулсното оръжие се залепи за лицето ми.

— Не мърдай — дойде приглушен глас иззад шлема.

Синя светлина припламна от другото оръжие и аз извиках ужасена. Деймън се обърна и прикри сестра си, при все че тя отново го отблъсна и се измъкна. Изстрелът мина през колите, намали разстоянието между оръжието и мястото, където стояха Деймън и Ди, и улучи целта си право в гърдите.

Зад тях Роланд падна по гръб, като ту приемаше човешкия си облик, ту истинския си. Удари главата си в пътя и изкрещя. Светлината, която го обграждаше, примигна още веднъж, а сетне угасна.

Войникът не се бе целил в Деймън, който гледаше с ококорени очи и дишаше учестено.

Ди се поколеба, после се обърна, преобрази се в светлина и изчезна сред гъстите борове. Синята светлина я последва, рикоширайки в стволите на дърветата. Деймън понечи да се втурне подире ѝ, но ме зърна и спря. С крайчеца на окото си видях как водят Доусън към мен.

— Казах ти да не мърдаш — процеди той през зъби, без да сваля очи от войника, насочил оръжието си към мен.

— Виждам, че тази стратегия е дала резултат — изстрелях аз.

Друг войник бе задържал Деймън и го водеше към нас. Когато се приближи, той се наведе.

— Не мърдай — изрева войникът.

Гневът се изливаше от Деймън на вълни, но той не се подчини, а хвърли поглед на войника, който с викове се опитваше да го спре. Пръстът върху спусъка се сви в мига, в който Деймън пхна ръце под

мишците ми, изправи ме и ме подслони в прегръдките си, и застана така, че почти изцяло ме прикри.

Един мускул затуптя по лицето на Доусън.

— Е, вече загазихме.

Остри крила запориха въздуха като картечни откоси и след секунди още един „Блек Хоук“ се показва над боровете, спусна се полека по средата на пътя само на два метра от нас и вдигна вихрушка, от която косата ми се развя изпод ръката на Деймън. Притиснах се още по-здраво към него.

Капнала от умора, победена, изцедена като гъба, аз разбрах, че с нас е свършено. И с трима ни. Откриеха ли огън от хеликоптера, всичко щеше да приключи. Обзе ме истински ужас. Прищя ми се да затворя очи, но това щеше да бъде страховито спасение.

Чу се звук от стържене на метал, плъзгащата врата на хеликоптера се отвори и разкри човека, който бе приклеknал вътре и се взираше в нас. Чакаше. Както винаги.

Нанси Хъшър.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ДЕЙМЪН

В живота ми имаше мигове, в които истински вярвах, че нещата няма как да се объркат повече, сега също, след като Ди побягна, за да се присъедини към проклетия цирк на луксианците.

Но всеки път, отново и отново, тази мисъл ме извеждаше на погрешен път.

Нанси се взираше в нас с черните си очи и лице, лишено от всякакви емоции — просто чиста дъска^[1].

Доусън изруга и понечи да премине в истинското си тяло, но Нанси го спря, преди да направи някоя глупост, която да доведе до експлозии и хаос.

— Ако ви се живее — рече тя с отсечен глас, — качвайте се в хеликоптера, дявол да ви вземе. Веднага.

Нямахме избор. Или повеждахме битка, в която щяха да ни убият с техните оръжия, или се качвахме в хеликоптера. И тогава какво? Щяхме да се измъкнем от врящия казан и да попаднем право в огъня под него. Но единият вариант означаваше да умрем още сега, а другият — по-късно. А това щеше да ни даде време да измислим как да се измъкнем от поредната каша.

Стрелнах Доусън с поглед, който казваше: *Успокой топката*, и за миг си помислих, че брат ми ще ме прати по дяволите. Но той изпъна рамене и се качи в хеликоптера.

Обърнах се към Кити и срещнах погледа ѝ. Умората в сивите ѝ очи, изтощението и болката ѝ, обагрени с цвета на страха, ме пронизаха дълбоко, а също и мисълта, че в този момент нямаше какво да направя, за да променя хода на събитията.

Наведох се и докоснах устните ѝ.

— Всичко ще бъде наред.

Кити кимна.

— Колко трогателно — обади се Нанси.

Усмихнах се и попитах.

— Помниш ли как свърши всичко последния път, когато смяташе, че държиш здраво юздите ни?

Мимолетен гняв пропълзя по иначе стоическото ѝ лице.

— Повярвай. Това не се забравя.

— Добре — изръмжах аз и повдигнах Кити към Доусън, който чакаше вътре. Той я издърпа, скочих и аз и се изправих над Нанси. Жената отстъпи, седна на една пейка и се втренчи в мен. — Този път обаче краят ще е друг.

— Така ли?

Наврях лицето си в нейното и сниших глас, така че сред рева на перките, който заглушаваше думите ми, да ме чуе само тя.

— Да, защото този път ще се уверя, че си мъртва.

Нанси застина. Аз се оттеглих и поех Кити от ръцете на брат ми, а Нанси не обели дума. Просто отпусна глава назад и затвори очи. При всички положения, жената имаше по-голям кураж от мен.

Сгуших се до Кити, а Доусън седна от другата ѝ страна. Двама от войниците скочиха в хеликоптера и се настаниха до Нанси. Единият се изтегна назад и даде знак на пилота да потегли.

Щом птицата се откъсна от земята, Кити стисна очи. Потрепери силно и се вкопчи в ризата ми. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Не обичаше да лети и явно бе на крачка да се предаде на ужаса.

Без да изпускам от поглед Нанси и малките ѝ раболепни слуги, притеглих Кити в скута си. Обгърнах я и я наместих така, че сърцето ѝ да опре в моето.

Единият от войниците подпря оръжието между краката си и свали шлема. Прокара ръка през русолявата си коса, разкърши врат и отвори очи.

Аметист.

Ужасна основа.

Явно един от успешните продукти на Нанси, като Арчър и Люк. Не бях доловил нищо особено у мъжа, но същото беше и с Арчър, преди той сам да се разкрие. А и с Люк беше така. Винаги съм знаел, че има нещо нередно у това хлапе, но така и не успях да разбера какво. А Сади я чувствах като луксианка.

Явно поредният талант на основите — да се сливат напълно със средата, която ги заобикаля. Много неща не знаех за тях, но точно сега не давах и пукнат грош.

Приведох глава и заговорих в ухото на Кити, без да изпускам от очи тримата отсреща. Говорех пълни глупости. Разказах ѝ за

последното предаване на „Ловци на духове“, което бях гледал, и колко много ми се иска някой ден да видя изоставената лудница. Разказах ѝ за онази случка, когато успях да убедя Адам, че една нощ, докато търсех арумианци, срещнах Мотман, Човекът Молец. След това ѝ напомних, че до Хелоуин остава малко повече от месец и че трябва да си намерим костюми на Гизмо и гремлин. Говорих какво ли не, за да отвлека мислите ѝ от факта, че се носим по въздуха, тръгнали бог знае накъде. И донякъде опитът ми сполучи. Пулсът ѝ малко се успокои и тя поотпусна ризата ми.

С изключение на мен по време на полета всички мълчаха. Пък и бездруго нищо не се чуваше, освен ако не се долепиш до ухото на другия. Монотонното бръмчене на хеликоптера минаваше през телата ни и имах усещането, че съм попаднал в стоманен барабан.

Не знам колко време останахме във въздуха. Може би беше минал час, час и нещо, когато хеликоптерът се наклони на една страна и аз бях убеден, че в тази минута Кити започна тихо да се моли. При всеки друг случай щях да се разсмея, но умората се бе пропила във всяка клетка на тялото ми.

Какво ни чакаше? Дали щяха да ни държат под ключ като в затвор? Нанси отвори очи, приглади черните си панталони и аз реших, че тя няма да ни остави живи. Манията ѝ да отглежда луксианци и хибриди, за да създаде съвършената раса, щеше да ни погуби. Имаше да урежда стари сметки с нас. В края на краищата бяхме избягали от лапите ѝ, убивайки голям брой войници и имахме пръст в разрушаването на цял град, като се бяхме разкрили още преди пристигането на луксианците.

Дявол да го вземе, кой знае дали ние не бяхме причината луксианците да дойдат точно в този момент.

Но пък от друга страна, ако искаше да ни убие, лесно щеше да свърши тази работа на пътя извън Къор Д'Алейн. С една дума, нямах представа какво си е наумила.

Хеликоптерът кацна и вратите незабавно се отвориха. Кити се отдръпна от мен и аз зърнах за първи път местността, в която се намирахме — висока телена ограда, а отвъд нея, в далечината — сива планинска верига. Скалистите планини може би?

Единият войник слезе и ни махна да го последваме. Пръв мина Доусън, после Кити. Държахме я помежду си, а щом стъпих на земята,

я улових за ръка. Огледах се по-обстойно и онова, което видях, не ми хареса.

Личеше, че се намираме в огромна военна база, която се простираше докъдето поглед стига. Безкрайни редици от бункери, самолети, танкове и други солидни препятствия пред изготвянето на план за бягство. Малко по-напред имаше широка и висока сграда под формата на буквата и.

И безчет войници.

Някои носеха камуфлажни дрехи. Други — черни униформи като войниците на пътя. Имах усещането, че са от спецчастите.

— Добре дошли във военновъздушната база „Малмстрьом“ — рече Нанси и мина наперено край нас. Докато вървахме покрай редиците военни, очаквах да ѝ отдадат чест, но това не стана. — Базата е блокирана. Никой не може да припари нито вътре, нито вън от нея, в това число и луксианците.

Впих поглед в гърба ѝ.

Божичко, тази жена имаше точен мерник в главата си. Не само заради онова, което бе сторила на Кити, на брат ми, на Бет и на всяко друго живо същество, до което извратените ѝ ръце се бяха докоснали.

Отнемането на нечий живот не ме възбуждаше, дори на същество като нея. Но проклет да съм, ако не чаках с нетърпение мига, в който щях десетократно да ѝ върна за всичко.

— Защо ни доведе тук? — попита Доусън.

Нанси продължи да върви с отмерена крачка.

— Базата е оборудвана така, че да се справи с вашата раса.

Това означаваше, че тук има оникс и диаманти, които се използваха като оръжие, а също и куп други приятни неща, които Дедал бяха изобретили през годините.

— Това не е отговор на въпроса ми — отвърна Доусън.

Нанси спря пред двойна стоманена врата. Явно нямаше да влезем през главния вход. Извърна се, погледна към нас и за първи път, откакто я познавах, прочетох нещо в черните ѝ очи, което не бях виждал дотогава.

Прочетох страх.

Какво, по...?

Металът изстърга, стоманените врати се отвориха широко и откриха ярко осветен тунел, наскре който стоеше човек с ръце,

пъхнати в джобовите на изтъркани, скъсани джинси.

Кити се отдръпна изненадана и се блъсна в мен.

— Време беше да се появите, момчета. Бях започнал да се отегчавам. — Люк се заклати на токовете на ботушите си и се ухили от ухо до ухо. — Но май си изпуснала един от тях, Нанси.

Нанси застина и пое дълбоко дъх през ноздрите си.

— Ди избяга с луксианците. Тя е под техен контрол.

Усмивката изчезна от лицето му.

— Пфу, лоша работа.

„Лоша работа“ беше меко казано и аз не знаех какво да мисля. Поклатих глава и го изгледах продължително.

— Какво, за бога, става тук, Люк?

Той повдигна вежди.

— Какво ще кажеш първо да ми благодариш. А? Нали все пак аз ви измъкнах задниците от онази каша? Много ми се иска да си получа благодарностите. Може би дори и прегръдка? Чувствам, че се нуждая от прегръдка.

— Къде е Бет? — Доусън пристъпи напред, сякаш забравил присъствието на Нанси. Но и с нищо не показваше то да го тревожи. — Моля те кажи ми, че не е...

— Успокой се — отвърна Люк и извади ръце от джобовите си. — Бет е добре. Всъщност и тя е тук. Сигурен съм, че някой от тези услужливи... хора — той посочи войниците с камуфлажни дрехи пред вратите, — които и аз не знам с какво се занимават, ще те заведат при нея.

Доусън понечи да се обърне, но един от войниците излезе напред. Протегнах ръка и я сложих на рамото му.

— Чакай малко — пресякох пътя му, преди да е хукнал слепешката. — А ти какво, по дяволите, търсиш тук с нея, Люк?

Люк се усмихна отново.

— Всичко е ток и жица, Деймън. Няма нужда да се перчиш. Тук си в безопасност. Нанси няма да ни създава проблеми. Нали, Нанси? — попита я той. Тя бе стиснала устни и имаше вид на човек, на когото са заврели нещо в задника.

Тя не отговори, но това не ме успокои, дори и да беше потвърдила, нямаше да ѝ повярвам. Стоях неподвижно. Кейти също, но Доусън беше готов да хукне като маратонец.

Люк въздъхна и вдигна ръка.

— Вижте, това не е капан, нито тест или учение. Арчър също е тук и ни чака, а аз горя от желание всичко да ви обясня, но не тук на входа. Освен това малко преди да се появите, намерих пакет „Лънчабълс“, така че ще си направя закуска от бисквитки с шунка и сирене.

Аз го изгледах с ококорени очи.

— Какво?

— Върте има и „Орео“ — отвърна той. — Просто са страхотни.

— Боже, това момче имаше *такъв* потенциал — измърмори Нанси под нос.

Люк обърна към нея виолетовите си очи и изрече едва чуто:

— А ти наистина ми лазиш по нервите и съвсем скоро ще ми прикипи. Не вярвам да искаш това да се случи, нали?

Майчице мила, жената пребледня като платно. Хвърлих поглед към Кити, за да проверя дали и тя е забелязала, и широко отворените ѝ очи потвърдиха това.

Все още се колебаех.

— „Лънчабълс“ вървят със сок „Капри Сън“ — добави Люк. — Плодов пунш. „Лънчабълс“ са наистина страхотни.

Боже, каквото и решение да вземех отсега нататък, риск винаги щеше да има, защото не знаех какво да очаквам от Люк. И едва ли някой знаеше. Но положението беше такова, че няхахме кой знае какъв избор.

Погледнах Люк.

— Ако ни прецакаш, кълна се в...

— Господ Исус и Светия дух, че ще ме убиеш или нещо от този род — прекъсна ме той. — Разбрах. И при все че не изглеждам много уплашен, да знаеш, уплашен съм. Е, деца, какво ще кажете да се размърдаме?

Поех си дъх и пуснах рамото на Доусън. Войникът го изчака. Нанси отстъпи встрани, за да им направи място да минат. Тази работа не ми харесваше, но Доусън мислеше само за едно — за Бетани. Изобщо не се обърна назад.

Точно като Ди.

Мисълта за сестра ми се стовари като камък на плещите ми, отново въздъхнах и потърсих ръката на Кити. Тя преплете пръсти в

моите.

— Добре — казах. — Да вървим.

Люк скръсти ръце и се завъртя на пети. Тръгнахме по тунела и завихме надясно, а Доусън се бе отправил в другата посока. Военната база ми напомняше на Зона 51. Просторни коридори. Множество заключени врати. Странен мирис на антисептици.

В някои отношения беше по-добре, отколкото сред луксианците. Поне тук познавахме врага.

Люк бутна с коляно една двойна врата и я подпря. Нанси влезе след него и както каза, в единия край на масата го чакаше „Лънчабълс“. В другия край, вдигнал крака и сключил ръце зад врата си, седеше Арчър.

Вратата зад нас се затвори и освен Нанси, никой друг не влезе. Тогава усетих, че има нещо необичайно в цялата работа. Някога тя винаги се движеше с антураж.

— Ти си жив и здрав — рече задъхано Кити, пусна ръката ми и накуцвайки, заобиколи масата. — Толкова се тревожех за теб.

Арчър свали от масата дългите си крака и се надигна. Само след миг взе Кити в прегръдките си.

— Казах ти да останеш в бунгалото, но ти — не, не ме послуша. — Той ми хвърли поглед над главата ѝ. — Казах ѝ да остане, наистина.

Люк се нацупи.

— А аз защо не получих прегръдка?

Никой не му обърна внимание.

— Съжалявам. — Гласът ѝ бе приглушен. — Трябваше да те послушам.

— Разбирам. Но дявол те взел, момиче, нещата можеха да не свършат толкова добре. Можеше да се оплескат и тогава кой щеше да ме заведе в „Олив Гардън“, за да опитам чудните им франзели?

Кити се засмя, но глухо, сподавено.

Стоях на мястото си и си казвах, че раздразнението, което нахлуваше в мен, се дължи на объркване, а не на ревност. Категорично не беше ревност, защото Арчър с нищо не ме превъзхождаше.

Но трябваше ли да я прегръща толкова дълго? И толкова силно? Хайде стига де.

Арчър втренчи в мен виолетовите си очи. — *Да, да, трябва.*

Свъсих вежди. — *Все така не те харесвам.*

Той се ухили, отдръпна се и взе един стол.

— Кити, май всеки момент ще се строполиш на земята. Защо не седнеш?

Тя се отпусна на металния стол. Наистина изглеждаше изтощена.

— Момчета, какво става? Какво търсите тук с нея?

Арчър седна и отново ме погледна.

— Къде е Ди?

Тръгнах към Кити, а напрежението в стаята нарасна. Лицето на Арчър се изопна, безпокойство се четеше в очите му.

— Тя... — поклатих глава, без да знам как да обясня случилото се с нея.

Той стисна ръце.

— Тя не е... не е мъртва, нали?

— Не — отвърна Кити. — Но вече не е същата. Сега играе за противниковия отбор.

Арчър зяпна, но се облегна назад безмълвно. Нямах представа какво знаят за станалото, но не можех да разисквам каквото и да било, преди да разбера какво се случва тук.

Обърнах се към Люк и видях да слага парченца сирене и шунка на една солена бисквитка.

— Какво става?

— Занапред Нанси ще бъде добро момиче — каза той и побутна сиренцето в средата.

Тя седеше до Люк и имаше вид на човек, който тръпне да изпотроши всичко наоколо. Погледът ѝ срещна моя.

— Повярвай ми, ако имах избор, всички щяхте да сте мъртви.

Люк цъкна тихо с език.

— Това не беше никак хубаво.

Нищо не разбихах. Люк задъвка закуската си, а аз се наведох напред.

— Какво те спира да ни убиеш?

— Да кажем, че всеки си има ахилесова пета и аз открих нейната. — Люк се зае да приготвя нова бисквитка. — Грозна работа. Даже и на мен не ми се искаше да падам толкова ниско. Но какво да се прави.

Това никак не ни осветли по въпроса.

Кити се приближи към мен.

— Как така се озовахте тук заедно?

— Успях да се прибера в бунгалото. Разказах на Люк какво се случи в супермаркета и двамата решихме час по-скоро да бягаме — обясни Арчър. — Но така и не можахме да тръгнем, защото хората на Дедал цъфнаха.

Нанси сви устни.

— Нанси си помисли, че ни е спипала. — Люк сложи една бисквитка „Орео“ върху кракера с шунката и сиренето. Е, това вече беше гадно. — Но...

— Ти каза, че работиш по този проблем — рече Кити и хвърли поглед към смълчаната Нанси. — Търсеше начин да се справиш с Дедал. Да не би да си открил нещо?

— Аз съм човек с много връзки — рече Люк, докато дъвчеше тази гадост. — И го доказах, когато те разбиха вратата, а Нанси влезе триумфално като голяма клечка.

— Как? — попитах, наблюдавайки Нанси.

— Както казах, всеки си има ахилесова пета. Тази на Нанси е повече от очевидна. — Люк заби сламката в сокчето „Капри Сън“. — На този свят Нанси милее само за едно и заради него би хвърлила цялото си семейство под веригите на танк — стига да има семейство, защото съм сигурен, че тя се е излюпила от яйце. А именно — онези бебета основи.

— Бебета основи ли? — повторих аз.

— Мика? За тези ли говориш? — попита Кити.

— Да — кимна Люк.

— Смешна работа, но повечето хибриди и основи от онези, които дойдоха с нея, за да ви приберат, не са особено щастливи от отношението на Дедал към тях. — Арчър се усмихна, но без грам хумор. — Онези, които ѝ бяха верни...

— Копелета — изсъска Нанси. — Знаеш ли колко време отнема да култивираш нещо, което да ти бъде предано, изпитано...?

— *Нещо?* — Кити повиши глас. — Виждаш ли, ето затова си на този хал. Хибридите и основите не са нещо. Те са живи, дишащи хора.

— Ти не разбираш. — Нанси изгледа Кити навъсено. — Ти никога не си създавала нещо...

— А ти си създавала, така ли? Това, че си принудила двама души да създадат деца, а сетне си им ги отнела, не означава, че си създавала

нещо. — Кити сви устни от гняв. — Ти не си тяхна майка. За тях не си нищо друго, освен чудовище.

Болка изкриви лицето на Нанси.

— Майка или чудовище, те означават много за нея, а аз разбрах къде ги крият — обясни Люк, изяждайки последната бисквитка. — Кажи им какво поискаха от теб големите клечки. Нанси Манси.

Тя вкопчи пръсти в ръба на масата.

— След пристигането на луксианците получих заповед да спра проекта „Дедал“.

— Да го спреш? — прошепна Кити, а аз мигновено си дадох сметка какво иска да каже Нанси. Мисля, че Кити също разбра, но явно не можеше да повярва на ушите си.

— Беше ми наредено да изтрия програмата, да заличи всичко — обясни жената.

— О, боже! — възкликна Кити.

Затворих очи. Да спре програмата. Да заличи всичко. С други думи, някой над нея в хранителната верига ѝ бе наредил да премахне всички доказателства за съществуването на проекта.

— Поискали са от теб да ги убиеш?

Тя въздъхна и кимна.

— Правдоподобно опровержение, така казаха. Обществото не биваше да научава, че ние знаем за съществуването на извънземни форми на живот и от десетилетия работим с тях.

— Мили боже. — Потрих чело с ръка. — И не само децата, така ли? Всеки луксианец, който е бил при вас по своя воля? Онези, които са ви помагали да провеждате експериментите си? И дори онези, които все още не са били подготвени за вашия начин на живот?

— Да — отвърна тя.

— Естествено, никак не ѝ беше трудно да ги заличи. В края на краищата те не са незаменими, поне според нея. Но онези основи — Люк поклати бавно глава — не е могла да убие.

Вдигнах вежди. Нима жената криеше сърце някъде в гърдите си?

Люк се засмя — беше доловил мислите ми.

— Не, Деймън, тя няма сърце. Не и по начина, по който едно нормално същество би се привързало към малки мутирала, но все пак очарователни деца. Тя просто не искаше работата ѝ да отиде на вятъра, затова ги премести от Зона 51, като си мислеше, че ги е скрила.

— Но само е мислила? — Кити прибра косата зад ухото си. Люк кимна.

— Както казах, аз съм човек с много връзки. Знам къде са основите и знам колко силно Нанси желае да се върне при тях, когато всичко свърши — ако дотогава някой от нас е все още жив де — и да култивира малките мутанти в големи.

— Както направих с теб? — попита Нанси.

Люк ѝ показва среден пръст.

— Нанси знае, че и косъм да падне от главите ни, даже само да ни погледне накриво...

Безразличието, което Люк демонстрираше, се смъкна от лицето му като маска. Той се приведе напред, очите му светнаха като пурпурни диаманти. Нанси се обърна към него.

В този миг видях този Люк, който караше дори възрастни мъже да се подмокрят, този Люк, пред когото не исках да изпадам в немилост, а този Люк бе доста страховит, когато изопнесе лицето си.

— Тя знае, че само секунда е нужна на моите хора, за да убият основите до крак — рече той с нисък глас. — А ако не получат вест от мен, ако не стигна навреме до телефона, всички ще умрат. И тогава Нанси ще остане с празни ръце.

Мили боже.

Кити се взираше в хлапето, като че го виждаше за първи път.

Не се съмнявах, че Люк е способен да извърши такова нещо. Колкото мръсно и нередно да беше, той би го извършил, но пък от друга страна не вярвах, че ще допусне онези деца да попаднат отново в лапите на Нанси.

Питах се дали тя самата вярва в това. Но пък какъв избор имаше?

— Защо не я уби? — попитах го.

— Ами в известен смисъл се нуждаем от нея — обясни Арчър. — Или поне от правителството. От безопасно място поне докато... е, този хаос няма да продължи вечно. А освен това трябваше да измъкнем и вас оттам.

— Страхотни сме — подхвърли Люк и възвърна вида си на основа мафиот.

Арчър го изглежда невъзмутимо.

— Трудно ще е да се изправим срещу толкова много луксианци. Точно сега тя е необходимото зло.

— А като казваме зло, имаме предвид наистина зло — ухили се Люк.

Облегнах се назад и прокарах ръка през косата си. По всичко изглеждаше, че Люк държи Нанси на каишка. През ума ми препускаха хиляди мисли.

— А сега какво? — попита Кити и привлече погледа ми. — Трябва да измъкнем Ди от луксианците.

Като чух това, ми се дощя да татуирам името ѝ на челото си.

— И да намерим начин да спрем нашествието...

Този път ми се прииска да я заключа някъде.

— Първо си починете и хапнете нещо — намеси се Арчър и ме погледна. — И двамата. Това е най-важното.

— Има някои новини, които Нанси с удоволствие ще ви разкаже, но това ще стане друг път. — Люк се протегна и потупа Нанси по ръката, като че беше малко дете. — Но за едно нещо трябва още сега да ви разкаже.

Нанси издаде долната си челюст напред.

Аз се усмихнах самодоволно.

— Едва ли ще е нещо, което ме интересува.

— Всъщност — провлече Люк думата — струва ми се, че на вас с Кейти ще ви бъде интересно да го чуете.

— Какво има сега? — сопна се Кити.

— Кажим им — подкани той Нанси и тъй като тя замълча, изрече с твърд глас: — Кажим им истината.

О, мътните го взели. Стомахът ми сякаш се взриви.

— Истината за кое?

Нанси сви устни.

Арчър стана и скръсти ръце, сякаш се канеше да играе ролята на бияч, а на мен никак не ми хареса накъде вървят нещата.

— Какво има, за бога? Изплюй камъчето. — Търпението ми се изчерпваше.

Нанси си пое дълбоко дъх и изправи рамене.

— Както знаете, в Дедал изпробвахме много серуми, преди да постигнем минимален успех, а в някои случаи... — Тя замълча и погледна Люк многозначително, а той ѝ се усмихна ведро. — Успехът в крайна сметка се оказваше провал. Изобретихме серума „Дедал“, който дадохме на Бет и Блейк.

Кити си пое дъх, щом чу името на копелето. Надявах се да гние в някое специално кътче на ада. Дори споменаването му в нейно присъствие ме вбесяваше. Кити го бе убила при самозащита, но аз знаех, че въпреки това се измъчва.

— След това дойде ред на серума „Прометей“ — продължи Нанси и очите ѝ грейнаха като на дете, хванало Великденския заек, докато крие яйцата. — Това е серумът, който давахме на хората, които вие превръщайте в мутанти.

— Искаш да кажеш на хората, които вие принуждавахте да се подложат на мутация? — предизвиках я аз.

— На доброволците. Давахме и на хибридите, от които създадохме последните основи — обясни тя за моя изненада.

— Чакай — намеси се Кити. — Докато ние бяхме там, вие просто сте изпробвали серума?

Люк поклати глава.

— Нанси иска да каже, че са тествали серума върху хора, които по случайност са мутирали през годините. Не само върху онези, които Деймън е мутирал, а върху хора като теб и Бет и всеки друг, който е бил излекуван от луксианец.

Бях напълно объркан.

— Значи сте тествали серума за първи път върху принудително мутирали хора?

— Както казах, бяха *доброволци* — поправи го Нанси.

А аз бях готов доброволно да забия юмрук в нечия глава.

— Добре. Тази информация е чудесна, но не разбирам още нещо.

За първи път от началото на приятната ни среща самодоволна усмивка се изписа на устните на Нанси.

— Серумът „Прометей“ е различен от серума „Дедал“. Той гарантира, че мутираният човек — хибридът, вече не е свързан с луксианеца.

Наклоних глава.

— Така ли?

— Когато ти излекува Кити, а доктор Майкълс ни уведоми, че тя се е разболяла, не използвахме серума „Дедал“.

Кити застина.

— Какво? Но той каза...

— Да не би да мислиш, че той е знаел какво сме му дали? — Тя впи мрачен поглед в Кити. — Повярвал е в онова, което му казахме. А му дадохме серум „Прометей“. — Вниманието ѝ отново се върна към мен. — Същият серум дадохме и на онези, които ти мутира, Деймън.

— Не. — Приведох се напред. — В това няма логика. Когато Кити беше простреляна...

— Ти се разболя. Помисли си, че умираш? О, спести ни тази драма. — Тя присви очи. — Причината е в това, че си свързан емоционално с нея. Ти я обичаш. — Изрече думата „обичаш“, като че беше болест, предавана по полов път. — Да, и за това бяхме помислили — за копнежа, необходимостта и тъй нататък.

— Ами браво на вас, само че аз умирах.

Тя поклати глава.

— Ти беше болен, отпаднал, но ако тя беше умряла, ти щеше да оцелееш. Щеше да се оправиш. Животът за теб щеше да продължи. Но не стана така, защото явно някой успя да я излекува.

Кити ахна.

Изправих се. Подът под краката ми се олюля. Допрях колената си едно в друго. Бях разтърсен из основи, не можех да повярвам на ушите си.

Нанси си пое дълбоко дъх.

— Не сте свързани както си мислите. Ако единият умре, другият ще почувства болката, ще усети всичко чак до последния дъх, до последния удар на сърцето, но след това ще вдъхне въздух и сърцето му ще продължи да тупти.

[1] Според английския философ Джон Лок познанието се натрупва чрез опита. При раждане разумът представлява табула рази (чиста дъска). Оттук и аналогията с метафората на авторката. — Б.пр.

↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

КЕЙТИ

След като пуснаха тази бомба, нямаше какво повече да кажем. Бяхме стигнали предела на лъжите и безсмислените разговори.

Мозъкът ми бе претоварен, мислите ми се въртяха в кръг около това, което Нанси каза, питах се какво ли прави Ди в този час, къде са майка ми и приятелите ми, дали Люк наистина е стъпил на врата на Нанси и какво ще ни донесе бъдещето.

Бях на края на силите си.

Деймън също.

Арчър ни поведе към стаята, но по пътя спря. Почука лекичко веднъж на вратата и отвори внимателно, без да дочака отговор. За щастие, никой от нас не беше белязан дълбоко за цял живот.

Бет беше приседнала в долния край на леглото, а Доусън стоеше до нея. Явно ги прекъснахме, но усмивката, която цъфна на лицето ѝ, когато влязохме, направо ме втрещи.

Деймън се обърна учуден, а аз не можех да откъсна очи от Бет. Тя... тя изглеждаше нормално. Седеше на леглото, скръстила крака, с ръце, положени в скута. Умората все още личеше по хубавичкото ѝ лице. Сенките под очите ѝ ярко изпъкваха върху бледата кожа, но погледът ѝ бе бистър и съсредоточен.

— Толкова се радвам да ви видя всички — рече тя и сложи ръка на корема си. — Много се тревожех за вас.

— Всички сме живи и здрави — обади се Деймън и хвърли поглед към брат си. Стояхме пред него и Бет, която изглеждаше напълно невредима, но при все това Деймън излъчваше напрежение. — А с теб всичко наред ли е?

Брат му кимна и се настани до нея.

— Бет вече е ходила при лекаря в базата. — Той сложи ръка на коляното ѝ. — Те имат опит с такива случаи. Малко е зловещо, но все пак ни е от полза.

Деймън стрелна Арчър с очи, сетне спря поглед върху Бет.

— Докторът добре ли се отнесе с теб?

— Доктор Рамзи беше много мила и ме успокои, че... бременността върви добре. Каза ми да си почивам и да взимам витамини. — Бет млъкна и посочи един шкаф. Отгоре имаше три големи шишенца, които приличаха на онези, които с Арчър се опитахме да купим в супермаркета. Тя проследи погледа ми. — Благодаря ви, че сте отишли до града в онзи ден. Рискували сте много. За пореден път.

Примигнах и отначало не разбрах, че говори на мен. Свих рамене.

— Нищо работа. Да бяхме ги взели поне.

— Не си права — поправи ме Доусън. — С Арчър можеше да ви... — Брат му застина и той замълча. — Е, сама знаеш какво можеше да стане.

— Но нищо не стана, нали? — Арчър се облегна на вратата и скръсти ръце. — В крайна сметка всичко се нареди.

— Да, събрахме се тук. — Бет свъси вежди и сведе глава. — Е, почти всички. Без Ди. Аз... съжалявам. — Тя вдигна очи към Деймън, който бе вперил поглед в стената.

— Ние ще я върнем — казах аз. Но първо трябваше да измислим как.

— Е... — Арчър се покашля. — Знаете ли дали ще е момче или момиче?

Въпросът му дойде точно навреме и бях готова да си заложа главата, че лицето на Доусън пламна.

— Още не знаем — каза той и се обърна към Бет. — Лекарката е споменала нещо за ултразвук.

— Тази седмица — отвърна тя и подпря брадичка на рамото му. — Искат да ми направят ултразвук. Още е рано да се каже.

Усмивка блесна на лицето на Арчър.

— Ако е момче, трябва да го кръстите Арчър.

Засмях се.

Деймън се обърна към него.

— Трябва да го кръстят Деймън.

— Деймън 2.0? Не знам дали светът ще е готов за това. — Доусън се засмя под мустак и поклати глава. — Още не сме мислили за име.

— Не сме — съгласи се Бет, — но май трябва.

Очите им се срещнаха и те забравиха, че в стаята има и други хора. Бяха само двамата. Разбихах връзката им. Нашата с Деймън беше същата, но се питах дали отстрани и ние изглеждаме толкова влюбени.

— Да — тихо се обади Арчър.

Е, това беше малко неловко.

— Да — повтори той.

Стрелнах го с поглед през рамо, а Деймън изръмжа.

— Излез от главата й.

— Съжалявам — ухили се Арчър. — Не можах да се сдържа.

Ококорих очи, но не се намесих в препирнята им, а после стана време да оставим Бет и Доусън насаме. Стаята, която ни бяха дали, ми напомняше на онези в Зона 51. Едва се владеех, по гърба ми плъзнаха мравки.

— В базата има цял град — осведоми ни Арчър. — Къщи, училище, магазини и дори поликлиника. Едно ниво по-нагоре има столова. Купих ви един-два пуловера. В шкафа са.

Деймън кимна, докато оглеждаше стаята. Погледът му се плъзна по монтирания на стената телевизор, вратата на банята, шкафа и металното бюро.

— Наистина ли сме в безопасност тук? — попитах и понечих да разрежа косата си с пръсти.

— Не по-малко от всяко друго място в този момент. Но със сигурност е най-подходящото място за Бет, предвид състоянието й.

Да, медицинският център наблизо щеше да бъде от полза.

Деймън скръсти ръце на гърдите си.

— Люк наистина ли би убил онези деца?

— Люк е способен на всичко.

Седнах на леглото и изпънах крака, който ме болеше. Не можех да си представя как Люк ще извърши убийство. Не защото смятах, че не би го сторил, а защото не исках да повярвам, че би стигнал до такава крайност.

— А ще й върне ли децата? — попита Деймън. Арчър сви рамене.

— Както казах, Люк е способен на всичко, особено когато трябва да получи онова, което иска. За наш късмет ние му трябваме живи. — Арчър се отдръпна от рамката на вратата. — Имаме много неща за обсъждане. Ще се върна по-късно.

Понечи да тръгне, когато нещо изведнъж ме сепна.

— Стой. Ти донесе ли някои от вещите ни тук?

Той кимна.

— Донесох всичко, което ми се стори важно, включително и онези документи.

Онези документи. Отдъхнах си, а дори не бях разбрала кога съм затаила дъх. Брачните свидетелства и фалшивите лични карти. При все че на практика бракът ни не беше валиден, за мен и Деймън беше законен.

— Благодаря ти.

Той кимна и затвори вратата. Ослушах се да чуя превъртането на ключ и когато това не се случи, се отпуснах облекчена.

— Помисли си, че ще ни заключат, нали? — обърна се Деймън към мен.

Огледах красивото му лице, съзрях леките сенки под очите му.

— Не знам какво да мисля. Имам доверие на Арчър и Люк, но аз на много хора съм имала доверие, а накрая съм оставала излъгана. Дано не мислиш, че съм луда.

— Според мен доверието в друг човек ни прави малко луди.

Следях го с поглед, докато се движеше из стаята — спря пред шкафа и огледа какво има вътре, сетне отиде до писалището. Вдигна ръка и се почеса по главата. Всяка негова крачка беше изпълнена с напрежение.

Досещах се, че мисли за сестра си, и усетих болка в гърдите. Знаех колко е тежко да изгубиш някого, дори и да знаеш, че е жив. Не минаваше и час да не помисля за майка си.

— Ще си върнем Ди. Още не знам как, но ще си я върнем.

Той бавно отпусна ръка, но когато се обърна към мен, раменете му бяха все така напрегнати.

— Нима искаш да кажеш, че ако тук сме в безопасност, пак би тръгнала с мен към гнездото на пепелянките, за да измъкнем сестра ми?

— Нужно ли е изобщо да ми задаваш такъв въпрос? Знаеш, че бих го направила.

Деймън се приближи до мен.

— Не бих поискал от теб да се изложиш на опасност.

— За нищо на света няма да остана тук, ако ти тръгнеш да я търсиш.

Той се усмихна плахо, а аз се почудих как една негова усмивка може така силно да ми въздейства.

— Да, знам, пък и аз не бих те оставил тук. Където отивам аз, идваш и ти, и обратното. Няма да се отървеш от мен толкова лесно.

— Радвам се, че по този въпрос имаме съгласие. — До неотдавна Деймън се опитваше всячески да ме предпази от злото, но разбра, че няма да му позволя.

За първи път от дни насам бяхме заедно и можехме да разговаряме открито. Докато го наблюдавах, усетих, че и нещо друго, освен Ди занимава ума му. Но предвид проблемите, които се струпаха на главата му, нямаше смисъл да търся игла в купа сено.

— Какво има? — попитах го.

Погледите ни се срещнаха и аз въздъхнах на пресекулки. Смарагдовите му очи, с яркия си, неестествено зелен цвят, винаги ме омагьосваха. Деймън бе красив по особен начин, красотата му не беше само външна, а стигаше до дълбините на съществуването му. Когато го срещнах за първи път, ми бе трудно да повярвам, че е така. Но сега го знаех със сигурност.

Той сведе гъстите си мигли.

— Мислех си за разкритията на Нанси — за серума... за нас.

— За това, че не сме свързани, както си мислехме?

— Да.

— Това е хубаво. — Той вдигна глава и аз се усмихнах. Струваше ми се — и просто не знаех какво друго да мисля, — че макар да не сме свързани в едно, това беше добра новина и не променя нищо между нас. — Не ме разбирай погрешно. Ядосана съм, задето Нанси ни излъга и изпробва върху мен нещо толкова опасно, но... какво толкова. Знаем, че мога да сритам някой и друг задник, да призова силата на Извора, но ти си по-силен от мен. Аз съм по-слабата...

— Кити, ти не си слаба. Никога не си била — нито преди, нито след мутацията.

— Благодаря ти за тези думи, но знаеш какво искам да кажа. Да бъдем реалисти. Аз съм пречка, когато нещата опрат до бой. Мога да издържа известно време, преди да ми паднат батериите. С теб не е така.

— Разбирам. — Той отново мушна пръсти в косата си и се навъси. Огледах лицето му.

— Сега пък какво?

— Просто... — Деймън падна на колене пред мен, а веждите му се склочиха. Пресегна се и отпусна ръце на коленете ми. — Откакто осъзнах какво означава да те излекувам, никога не съм мислил, че ще посрещна и един ден без теб. Че трябва да се тревожа как ще живея, ако теб те няма. Не си падам по неща в стил „Ромео и Жулиета“, но сега, когато знам, че има и такава възможност, ужасно се страхувам, Кити.

Прогоних потока от сълзи и взех в длани лицето му. Едва наболата брада ме погъделичка по пръстите.

— И аз се страхувам да не те изгубя.

Той се приведе и опря челото си в моето.

— Знам, че това е добра новина и знам, че се държа глупаво. Би трябвало да се плаша повече от смъртта, отколкото от живота, но...

— Разбирам. — Затворих очи и притиснах устните си до неговите. — Май не бива да умираме в ръцете си.

Смехът на Деймън погали устните ми.

— Този план ми харесва.

— Ти ще закриляш мен — казах и сложих ръце на раменете му.
— А аз — теб.

— Това е моята Кити — промълви той и ме погледна. — Като заговорихме за закрила — как се чувстваш?

— Уморена. Малко захар ще ми дойде добре. — По някаква причина захарта помагаше след използването на силата от Извора. Това винаги ми напомняше Хари Потър.

— Ще кажа на Арчър да ни донесе, щом се появи. — Деймън се изправи, покачи се на леглото и седна зад мен. — Но засега...

Хвана ме за кръста и ме притегли до себе си.

— Какво правиш? — Дъхът ми секна, когато плъзна ръка по бедрото ми.

Чувственият му смях отекна в мен.

— Може и да не ти се вярва, но не мисля за неприлични неща.

Погледнах го и повдигнах вежди.

Хитрата му усмивка направо разби сърцето ми.

— Добре де. През повечето време мисля за неща, от които ушите ти ще пламнат.

— А сега е изключение?

Той сви устни.

— Е, през цялото време, но в момента причината да те докосвам, е съвсем благоприлична.

— А-ха. — Отпуснах глава на рамото му. И тогава ме погали по бедрото. — Какво правиш?

— Грижа се за теб.

Топлината от пръстите му се разпростря по крака ми.

— Няма нужда. Това е само драскотина.

— По-скоро рана. Виждам, че накуцваш. Трябваше да я оправя още в хеликоптера, но внимавах да не се метнеш в пилотската кабина.

— Не се държах толкова зле. — Усмихнах се. — Но съм ти признателна. Боях се да не повърна върху теб.

— Радвам се, че ми се размина — сухо отвърна той.

Щом болката в крака ми отмина и остана само споменът за нея, аз понечих да се отдръпна, защото лечението до голяма степен отнемаше от силите му. Но вместо да ме пусне, Деймън ме вдигна на ръце и стана от леглото.

Извиках и се ококорих насреща му.

— Ух! Какви ги вършиш?

— Продължавам да се грижа за теб. — Той тръгна към банята със затворени очи, усмихвайки се дяволито. — И двамата имаме нужда от топла вода.

Точно така. Отново бях потънала в прах и засъхнала кръв, Деймън също.

Отведе ме в обширната баня и внимателно ме остави пред ваната, която също ми се видя огромна.

Деймън намали осветлението и размърда пръсти да се приближа. Направих крачка. Той се ухили.

— По-близо.

Още една.

— Вдигни ръце.

Щях да му кажа, че и сама мога да се съблека, но от вълнение си глътнах езика. Вдигнах ръце, той измъкна пуловера, който вече не

ставаше за нищо, внимателно освободи косата ми и го хвърли на пода. Безмълвно разкопча копчето на панталоните и ги свали.

Подпрях се на рамото му, за да извадя крак от крачола. Бузите ми пламнаха и руменината се спусна по цялото ми тяло. Въпреки всичко, което бяхме преживели, аз все още се стеснявах от него. Може би защото тялото му бе съвършено, а моето човешко тяло си имаше недостатъци.

Последната дреха падна на пода и аз останах чисто гола, а той стоеше облечен. Скръстих ръце на гърдите си; Деймън се пресегна през мен и пусна водата.

Топлата струя потече незабавно. Изправи се, устните му докоснаха лекичко извивката на бузата ми, пораждайки трепет по гърба ми.

Никога не бях виждала човек да се съблича толкова бързо. Преди да се опомня, стоях пред яките му гърди. Плъзнах поглед към плочките на корема, а после по-надолу...

Хвана брадичката ми и чифт смайващо зелени очи се възряха в мен.

— Гледай тук, иначе ще се почувствам като модел от корица на списание.

Страните ми пламнаха, но се засмях.

— Гледай си работата.

Деймън дръпна завесата и ми смигна:

— След теб.

Никога не се бях къпала с момче. Очевидно. Но дори и да бях, едва ли щеше да прилича на къпането с Деймън Блек.

С треперещи ръце пристъпих под горещата струя вода. След миг той също влезе във ваната и като че стана много тясно.

Ръцете му бяха нежни, когато ме завъртя така, че струята да пада по гърба ми. Поех си дъх и повдигнах глава. Очаквах да ме целуне или да направи нещо, от което коленете ми да омекнат, но той ме изненада.

Впи очи в моите и внимателно прехвърли през раменете ми мокрите кичури коса. После прокара ръце по раменете ми и ги спусна по гърба ми.

Притисна ме към себе си, телата ни се сляха в едно. Стиснах очи, усетила мощта на нов вид потребност. Надигащите се у мен чувства

отиваха отвъд физическото, отвъд плътта и докато той ме прегръщаше, разбрах, че изпитва същото.

Дълго останахме прегърнати, а водата се лееше отгоре ни. В тези мигове изпитахме нещо дълбоко, което не можех да опиша с думи.

Краката ми се подкосиха, когато Деймън допря лице до главата ми и ме притисна още по-близо до себе си.

Божичко, обичах го. Бях влюбена в него точно толкова, колкото и първия път, когато осъзнах смисъла на изгарящото усещане, на този токов удар при всяко докосване.

Спомних си времето, когато не искахме да признаем чувствата си, когато пропилявахме миговете във взаимни препирни. Сега обаче, когато бъдещето изглеждаше ужасяващо кратко, не си струваше да мисля за това, защото той беше до мен. Нямаше значение колко часове, дни, месеци или години се простираха пред нас, ние винаги щяхме да сме заедно.

Това беше истинска любов, по-силна от извънземните психопати, от правителството и безумния ход на събитията.

Дълго стояхме, обгърнали телата си, без да използваме душа по *предназначение*. Къпането с Деймън беше... ами, беше като да се къпеш с Деймън. Накрая излязохме от ваната, подсушихме се, преоблякохме се в дрехите, които ни донесоха — огромни ризи и пуловери. Деймън облече бяла риза и тя се изпъна по раменете му, очерта всяка падинка по корема му. Тръпнех при всяко негово движение, при все че под душа нямаше лудории.

Намерих гребен, седнах на леглото и се заех да разреша заплетените кичури в косата ми. Деймън включи телевизора и избра някакъв новинарски канал. Хвърли дистанционното на леглото и се настани до мен.

Издърпа гребена от ръцете ми.

— Дай на мен.

Направих гримаса, но не помръднах. Той се захвана с косата ми. Хвърлих поглед към екрана, видях поредния град в руини и извърнах очи. Не исках да мисля за това, защото не знаех къде е майка ми, нито какво правят приятелите ми сред този ужас.

За моя изненада Деймън се оказа вещ в разресването.

— Има ли нещо, което да не можеш да правиш?

— Знаеш отговора — засмя се той.

Ухилих се.

Щом свърши с косата ми, усетих как върхът на гребена ме мушна в гърба. Повдигнах вежди и хвърлих поглед през рамо.

— Какво?

Той се приведе, целуна ме нежно. Изви глава, а мократа му коса докосна лицето ми. Целуваше ме дълго, чувствено, а сърцето ми едва не изскочи.

Допрях ръка до гърдите му, над сърцето, и усетих, че ритъмът му повтаряше туптенето на моето сърце. Вдигнах поглед и очите ни се срещнаха. Незнайно как изведнъж се озовахме напърно в леглото.

— Още не съм свършил с лечението — рече той с дрезгав глас. Допря тънките си пръсти до слепоочието ми.

Затворих очи и го оставих да прави каквото иска. Знаех, че така се чувства добре. Но бавно лечебната топлина се превърна в нещо друго и той плъзна пръсти по ръката ми, под ризата, по корема ми. Между неговата плът и моята нямаше прегради.

— Ти доста използва Извора днес. — Опря плътно ръка в долната част на корема ми. — Сигурно си изтощена.

Пъхна пръст под ластика на анцуга ми и май вече не бях толкова изтощена. Съзнанието ми бе изцяло насочено към ръката му — тежестта и топлината ѝ, мястото, на което ме докосваше.

— Кити?

— Мм?

Гласът му бе равен и дълбок.

— Просто проверявам дали не си припаднала.

— Никога не бих сторила подобно нещо.

За миг той се умълча.

— Знаеш ли какво си мислех?

С него човек никога не знае.

— Какво?

— Мислех си къде ще отидем, когато свърши всичко това. — Половината му ръка вече беше под ластика. — Какво ще правим?

— Имаш ли някакви идеи?

— Имам купища идеи.

Топла нежност се разля в мен.

— Бас ловя, че е така.

Деймън се засмя и започна бавно да описва с палец кръгове под пъпа ми.

— Мислех да отидем в колеж.

— Смяташ ли, че след това, което се случи, ще останат колежи?

— Да.

Пъхна пръсти по-надолу и дъхът ми секна.

— Защо мислиш така?

— Лесен въпрос. — Той ме целуна нежно по бузата. — Ако съм научил нещо от теб, то е, че хората са издръжливи — много повече от нас. Независимо от всичко, те продължават напред. Затова не мога да повярвам, че няма да има колежи, университети и подобни неща.

Усмяхнах се и реших да се включа в играта му.

— Би било чудесно да отидем в колеж.

— Струва ми се, че веднъж спомена университета в Колорадо — рече той и промъкна пръстите си още по-надолу; силен спазъм обхвана долната част на корема ми. — Какво ще кажеш?

Спомних си първият път, когато обсъждахме този въпрос и колко силно се бях разтревожила, че престъпвам границите на приятелството ни. Струваше ми се, че оттогава е минала цяла вечност.

— Мисля, че мястото е отлично.

— Сигурен съм, че на Доусън и Бет ще им хареса там. — Той замълча. — А също и на Ди.

— Да, и на нея ще ѝ хареса. — Особено ако и Арчър дойде с нас. Но преди това трябваше да решим проблема с Ди. — Може би... може би ще накарам и майка ми да се премести с нас там.

— Разбира се — отвърна той, а аз така прехапах долната си устна, че усетих вкус на кръв. Той провря коляно между краката ми. — Майка ти трябва да дойде при нас, нормално е. Пък и сватбата...

Ококорих очи.

— Не съм сигурна, че искам майка ми да участва в това.

Деймън се засмя.

— Не бъди такава, Кити. Ще си направим истинска сватба. Както му е редът — шаферки, шафери, красива бяла рокля, церемония. Дори прием. Всичко.

Зяпнах от почуда, но останах безмълвна. Увлякох се в представи за истинска сватба; майка ми ще ми помогне да облека красивата рокля — досущ като тази на Пепеляшка; Ди и Лиса — ще застанат до мен,

Доусън, Арчър и дори Люк — до младоженеца. А после и Деймън в смокинг — гледка, която отново исках да зърна.

Ще си направим снимки, на приема ще сервират задушено. Ще има диджей, който ще пуска кофти музика, а после аз и Деймън ще изтанцуваме първия танц като съпруг и съпруга.

Сърцето подскачаше в гърдите ми и аз изведнъж осъзнах колко много мечтаех за сватба. Вдетинях се, но не ми пукаше.

— Кити?

— Харесва ми — прошепнах и нещо в гърдите ми трепна — да говорим за бъдещето. Така си мисля, че всичко е както преди — нормално, че имаме...

Деймън се наведе и ме целуна. Целувката проникна дълбоко във всяка моя клетка.

— Ние имаме бъдеще.

Щом докосна устните ми, мислите отлетяха. Светът, грижите, страховете избледняха и останахме само двамата. Той ме докосваше влудяващо. Последва прилив от усещания, тялото ми се взриви. Имах чувството, че съм на гребена на вълна. Когато се отпуснах отмаляла, го накарах да легне по гръб.

Деймън вдигна вежди, а аз се надвесих над него.

— Какво правиш?

Той бързо схвана номера в програмата, а очертанията на тялото му започнаха да светят в искрящо бяло-червено. Протегна ръка и стисна мократа ми коса. Миг преди да затвори очи, те заприличаха на нешлифовани диаманти, а изразът им издаваше благоговение, при все че аз нямах представа какво точно правя. Но на него му харесваше, защото, бях сигурна, че ме обича.

По-късно лежахме смълчани един до друг. Аз прокарах пръст по долната му устна, събирайки кураж да го попитам нещо, което исках да знам.

— Защо тръгна с тях, когато дойдоха?

Очите му бяха затворени, лицето — спокойно.

— Когато те излязоха от гората, аз долавях всичко, което си мислех, всичко, за което мечтаех. Същото се случи с Доусън и Ди. Връзката между нас се осъществи мигновено. И не можах да устоя. Жадвах да тръгна с тях. — Той замълча, отвори очи. Погледите ни се

срещнаха. — Сякаш забравих земния живот, останаха само те. Те бяха всичко за мен.

Не можех да осмисля думите му.

— Сега чуваш ли ги?

— Не. Само като далечен тътен. — Пак замълча. — Случвало ми се е и друг път. Когато се съберат повече луксианци става трудно — като радиостанция, която приема съобщения от хиляди хора едновременно. Ето защо не обичах да стоя в колонията, там всички сме свързвани помежду си, сливаме се в едно същество — вече не си отделна личност и правиш неща, които не желаш. Ти си част от *цялото*. Но преди те да пристигнат не знаех, че привличането може да е толкова силно.

— Но ти ги победи — напомних му аз, защото той говореше за себе си с горчивина.

— Заради чувствата ми към теб. Същото е и с Доусън, а явно и с останалите луксианци, които са свързани с човек, но Ди... — Не довърши, само поклати глава. — Те са различни от нас, толкова са студени. Не изпитват съчувствие. — Той въздъхна унило. — Не помня родителите си, но не вярвам да са били като тях. И ние не приличаме на тях, защото отраснахме сред хора. Липсата на състрадание ги прави опасни, Кити. Повече, отколкото предполагах.

Погладих с палец устните му, той извърна глава и целуна дланта ми.

— Все имат някаква слабост, както всичко във вселената.

Деймън хвана ръката ми и вплете пръсти в моите.

— Във всяка колония има старейшина, който я ръководи. Знам, че сред пристигналите има един, който е нещо като техен сержант. Пчелата майка в кошера. Премахването на тази личност няма да сложи край на нашествието, но ще отслаби силите им и властта, която имат над другите луксианци.

Като Ди.

— Знаеш ли коя е тази личност или къде се намира?

Усмихна се скептично.

— Не. Роланд го пазеше в тайна и сега разбирам защо. Заради Сади е предпочел да не споделя информацията. Проклетата Сади. Нямах представа, че е основа, но ми се струва, че не е единствената, която се преструва и се крие сред луксианците.

— Кой друг? — намръщих се аз.

— Не бях обърнал внимание на това, докато не тръгнах да те търся. Странното е, че все изпитвах недоверие към един луксианец. Имаше нещо гнило в него. Когато напуснах колонията, той каза безсмислени, смехотворни неща, които изобщо не разбирах, до момента, в който Арчър разкри, че е основа — за цвета на очите говоря. — Той се обърна по гръб и бавно въздъхна. — Етан Смит.

Трябваше ми секунда-две, за да си спомня кой беше той.

— Той не е ли старейшината на колонията у дома?

Деймън кимна.

— Очите му имат същия цвят като тези на Арчър и Люк.

— Мътните го взели — възкликнах аз. Седнах и скръстих крака.
— Ако той е основа и ако основите са помогнали на луксианците да се доберат дотук, остава въпросът защо?

Деймън ме погледна.

— Въпросът на века, нали? Защо някои основи работят с луксианците?

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

ДЕЙМЪН

Кити изглеждаше изтощена, сякаш главата ѝ щеше да се пръсне.

Не можех да я виня. Съдбата ни подлагаше на тежки изпитания, имах чувството, че трябва да се облечем като кетчъри.

Мислех за Етан; лежахме и се опитвахме да си починем, но Арчър дойде и донесе още лоши новини.

Кити лежеше притихнала в ръцете ми, но усещах, че не спи. И тя като мен се тревожеше за куп неща. Мисълта за Ди ме караше да забия лице в стената, затова предпочетох да разсъждавам за връзката на Етан с инвазията на луксианците.

В крайна сметка това бе въпрос за един милион долара. Защо им е на основите и луксианците да работят заедно? Попитах Арчър, когато се появи отново с торби с дрехи и шоколад за Кити. Чудех се какво ли бе доловил.

Той ме погледна и повдигна вежди.

— Достатъчно, за да знам как си представяш, че с един удар ми чупиш главата всеки път, когато сме в една стая.

Усмихнах се, а Кити вдигна очи, докато разопаковаше шоколада си.

— Какво става? — попита.

— Нищо — отвърнах и надникнах в една от торбите, където намерих джинси с моя размер. Малко странно и много смущаващо.

— Да се върнем на въпроса ти за основите и луксианците. — Арчър се облегна на бюрото и скръсти ръце. — Нямам представа каква е изгодата от такъв съюз, освен обичайното сливане на две мощни сили, с цел да завладеят света.

— Клише — отсякох аз.

— И твърде очевиден отговор — съгласи се той.

Хвърлих поглед към Кити. Хапваше от шоколада и изглеждаше така, сякаш вкусваше рая за първи път и секунди я деляха от върховно изживяване. Съжалих, че Арчър е в стаята.

Той се ухили.

Вече исках да изчезне от главата ми.

— Знаеше ли за Етан? — попитах го, като се съсредоточих отново.

— Ние не сме като вас извънземни мутанти — поклати глава той, — нашето съзнание не се слива с това на другите и не знаем къде се намират те във всеки момент.

— По последна информация ти си част от извънземно мутантско семейство, тъй че...

Кити отчупи едно парченце шоколад и ми го подаде. Поклатих глава, а тя го пхна между страхотните си устни.

— Значи никога не си чувал за Етан? — попита тя.

— Навсякъде е пълно с основи, които не съм срещал или виждал, след като са ги преместили в други бази. Дедал разполага с много свои хора на високи постове по света. Дори и само неколцина от тях да си сътрудничат с луксианците, значи сме загазили.

— Кое то значи, че може би още не сме загазили, — отбелязах аз.

— Да, но ето какъв е проблемът. Ние умеем да се представяме за хора, луксианци или хибриди. Можем да четем мислите ви. Ти вече си опари задника от жена, която си смятала за луксианка. Може би дори два пъти, ако броим и Етан, а това означава, че не можеш да се довериш на онова, което виждаш. Голям проблем — обясни Арчър. — Да кажем, че шепа основи — политици, доктори, военни — наистина работят с луксианците. Но те ще станат много повече...

— Какво да правим тогава? — Кити стана и хвърли опаковката в кошчето. — Не може да сме прецакани. Все трябва да измислим нещо.

Лицето на Арчър се изопна.

— Работя по въпроса.

Кити се спря наскре стаята, на лицето ѝ се изписа и надежда, но и мрачно предчувствие.

— Какво?

Арчър ме погледна и разбрах, че думите нищо няма да ни обяснят; интуитивно усетих, че онова, което ще видим, не е добро.

— По-добре се преоблечете и елате в залата, — предложи той.

Кити стисна длани в юмруци.

— Какво криеш от нас?

— Не крия нищо. — Той стана и се запъти към вратата. — Струва ми се, че трябва да видите със собствените си очи, за да повярвате.

— Доста мистериозно, няма що. — Станах и понечих да си сваля анцуга. Но Арчър все още стоеше до вратата и аз повдигнах вежди. — Май трябва да си вървиш, освен ако не искаш да се насладиш на божествената ми голота.

— Не, благодаря — отвърна Арчър.

С Кити набързо се преоблякохме, а фактът, че джинсите ѝ бяха по мярка, ме накара отново да си представя как разбивам мутрата на Арчър. Но тя изглеждаше прекрасно в тъмните джинси и лекия сив пуловер. Косата ѝ беше изсъхнала и се спускаше на меки вълни. Изглеждаше така, сякаш сме тръгнали на кино.

Но реалността беше далеч от фантазиите ми; натъжих се.

Закопчах копчето на панталоните и я погледнах.

— Готова ли си за това, което ни предстои?

Тя кимна.

— Малко съм притеснена.

— Усещам. На този етап всичко е възможно. — Спрях и ѝ протегнах ръка. Тя я пое и аз я дръпнах към себе си. Обвих ръце около кръста ѝ, повдигнах я и я стиснах здраво.

Нежният смях, който погали слуха ми, звучеше рядко напоследък.

— Ще ме смачкаш.

— Ъ-хъ. — Пуснах я на земята и я целунах по челото. — Все едно какво ни очаква, просто не забравяй плановете ни. — Беше важно да ѝ напомня.

Тя ме погледна, сивите ѝ очи заблестяха.

— Плановете за сватбата?

— Точно така. — Наведох се и прошепнах в ухото ѝ. — Явно ще ни покажат ужасни неща, тъй че по-добре мисли за бъдещето ни, представи се как повдигам воала ти и падам на колене.

— О, боже — прошепна тя и когато се отдръпнах, лицето ѝ бе порозовяло. — Ти... ти...

— Какво аз?

Тя поклати глава и преглътна.

— Пълен си с изненади — не знам как да се оправям с теб.

Усмихнах се доволно и отворих вратата.

— След теб, Кити.

Тя тъкмо прекрачваше прага и аз я тупнах по дупето. Подскочи, хвърли ми гаден поглед, а аз ѝ се ухилих без капка разкаяние. Само малките неща в живота ме караха да се чувствам щастлив.

Арчър се направи, че нищо не е видял, което означаваше, че внимава да не ме ядоса. Последвахме го по коридора, после слязохме по едно стълбище и поехме по друг коридор. Напред се виждаше двойна стъклена врата, а зад нея нещо, което приличаше на команден център на НАСА.

— Какво е това?

— Точно каквото си мислиш. — Изгледах го кръвнишки и той се усмихна. — Командният център на базата. Имат връзка със сателити, ракетни снаряди и всякакви забавни неща.

Кити сбърчи носле, но не се обади.

Арчър отвори вратата и аз никак не се изненадах, виждайки Люк да седи кръстосал крака върху един бял плот. В ръцете си държеше кутия плодов пунш.

Поклатих глава.

Нанси бе застанала най-отпред, с кисела физиономия, скръстила ръце върху слабите си гърди. До нея стоеше мъж с официална военна униформа с безброй лъскави копчета и медали. Веднага предположих, че ще ни създаде много проблеми.

В стаята имаше военни с микрофони и слушалки на главите, свързани с мониторите пред тях. Всички правеха нещо, но един бог знаеше какво. Неколцина се обърнаха към нас, когато влязохме. Не се изненадах. На стената пред Люк бе окачен огромен монитор.

Посочих към мъжа с униформата.

— Кой е този глупак?

Кити ококори очи, а Люк направо се задави от смях.

— Знаех си, че неслучайно те харесвам.

— Да — измърморих.

Нанси съвсем не изглеждаше развеселена, когато мъжът се обърна към нас.

— Това е генерал Джонатан Итън, офицерът с *най-висок* ранг във Военновъздушните сили на Съединените щати — рече тя, насичайки думите. — Добре е да покажеш малко уважение.

— Разбира се — казах и си придадох сериозно изражение. Трябваше да му се признае на генерал Не Знам Кой Си.

Когато ме погледна, не беше ни най-малко притеснен или ядосан.

— Знам, че нямаш... високо мнение за членовете на правителството — каза генералът. — Но мога да те уверя, че не сме ваши врагове.

— Запазвам си правото сам да преценя дали е така — рекох и хвърлих поглед към екрана, на който се виждаше голям град. Различих покривите на небостъргачите и едно синьо петно, което сигурно беше океанът.

— Разбира се — отвърна той и привлече вниманието ми. — Но държа да знаеш, че никога не съм имал проблеми с вашата раса.

— Както и аз с вашата — рекох. — Не и докато ни отвлякохте заради ужасяващите си експерименти; наранихте семейството ми и се превърнахте в трън в задника ми.

Нанси се изчерви, но запази мълчание.

— Мнозина от нас не бяха наясно що за експерименти провеждат Дедал и как се сдобиват с луксианци и хибриди — отговори генералът. — В бъдеще ще има доста промени.

— Генералът е сред тези, които спряха работата на отдела. — Люк скръсти ръце на тила си, а аз така и не разбрах къде изчезна кутията с плодовия пунш. Плътна поглед към Нанси и смразяваща усмивка се появи на устните му. — Мисля, че го бива.

— Това означава много за мен — отвърна сухо генералът. Арчър се покашля, но звукът подозрително напомняше смях. — Мненията и възгледите ни вероятно се различават — каза той — и каквото и да кажа, няма да поправи стореното на семейството ти и на всички, които обичаш. Хората, отговорни за ужасните експерименти на Дедал ще получат съответното наказание — добави и хвърли строг поглед към Нанси.

Кити го зяпна.

— Почакайте. — Приближих се още до нея. — Чудесно е, че обичате луксианците, но защо да им вярвате точно сега? А и ние защо да ви вярваме?

Генералът вдигна брадичка.

— Едва ли смяташ, че с брат ти сте единствените луксианци, които са мутирали човешко същество, за което милеят. Със сигурност си даваш сметка, че светът е пълен с хиляди луксианци, които биха дали всичко от себе си, за да защитят човека или хората, които обичат.

Знам, че тази връзка е по-силна от влиянието на наскоро пристигналите.

— Откъде? — обади се Кити.

— Дъщеря ми и нейният съпруг са в базата — рече той, вперил поглед в мен. — И да, той е луксианец.

Усетих погледа на Кити, докато наблюдавах генерала. По някаква необяснима причина, това беше най-шокиращото нещо, което бях чувал. Засмях се. Не можах да се сдържа.

— Дъщеря ви е омъжена за луксианец?

Нанси сви устни и си помислих, че бузите ѝ ще хлътнат навътре.

— Женени са от пет години — рече той и скръсти ръце, а тъмносинята униформа се изпъна на раменете му.

— Дъщеря ви е женена за луксианец, а вие сте оставили Нанси да им причини това? — В очите на Кити просветна гняв.

Генералът видимо се натъжи.

— Както казах, имало е неща, за които не знаехме.

— Това не е извинение — рече тя и аз разбрах, че е на път да се развилнее.

Устните на генерала потрепнаха, сякаш понечи да се усмихне.

— Напомняш ми на дъщеря ми.

Нанси се извърна настрана и, кълна се, изсъска от злоба.

— Няма как да променя миналото, мога само да се погрижа това да не се случва никога вече. Което и ще сторя. — Той си пое дъх. — Но точно сега на плещите ни тежи глобална катастрофа. За друго не мога да мисля.

— Глобална катастрофа. — Люк вдигна вежди. — Звучи толкова невероятно драматично, сякаш... — приглушено бипкане го прекъсна. Той бръкна в джоба си и извади мобилния си телефон.

Свали кецовете си и скочи с непоколебимо изражение.

— Има нещо, за което трябва да се погрижа.

Пое към вратата, без да поглежда назад, свил ръката си в юмрук, от което ме завладя предчувствие за нещо ужасно. Никога не бях виждал Люк толкова... толкова разтревожен.

Всичко е наред. — Гласът на Арчър проникна в главата ми. — *Проблемът му няма нищо общо с нас.*

Наречи ме параноик, но изобщо не ти вярвам — отговорих.

На генерала може да се разчита — рече Арчър и ме погледна в очите. — А както вече казах, Люк се занимава с проблем, който няма нищо общо с нас.

Още не бях сто процента готов да се кача на борда на тяхната лодка, затова за всеки случай провесих ръка през рамото на Кити. Стрелнах с поглед генерала и Нанси. Изобщо не разбирах какво става.

— Къде е онзи другият? — попитах я. — Сержант Дашър?

Нанси се извърна към мен.

— Мъртъв е.

Кити застина до мен и попита.

— Как загина?

— В битка с луксианците близо до Лас Вегас. — Нанси присви черните си очи и се обърна към нас. — Новината сигурно ще ви зарадва.

— Няма да си изгубя съня заради това. — Задържах погледа си върху нея, докато тя отмести очи встрани. Дашър не беше чак такъв социопат като нея, но беше в списъка ми с хора за ликвидиране.

Сега поне можех да задраскам името му оттам.

— Генерал Итън — чу се гласът на един от мъжете, който стоеше близо до големия монитор. — Остават пет минути.

Остават пет минути до кое?

Едва си зададох въпроса и образът на монитора се увеличи, покривите на сградите, както и задръстените улици под тях, станаха по-ясни. На някои места не се виждаше нищо друго, освен сив дим.

— Какво е това? — попита Кити и пристъпи напред изпод ръката ми.

Хвърлих поглед към Арчър и на мига разбрах, че ни е викнал тук, за да видим онова, което ще се случи в града.

— Какво става?

Генералът тръгна към средата на помещението, минавайки край по-малките компютри, надзъртайки ту тук, ту там.

— Предстои да сложим край на инвазията.

Отново се възрях в екрана. Обзе ме лошо предчувствие.

— Четири минути — оповести друг мъж от предните редици.

Да. Започнеше ли обратно броене, нищо добро не следваше. Кити искаше обяснение какво се случва, но докато стоях и се вирах в примигващите светлини на града разбрах.

— На екрана виждате Лос Анджелис — обясни генералът. — Значителен брой луксианци превзеха града, приеха човешки облик — предимно на правителствени лица и други представители на властта, и с бързи темпове асимилираха ДНК-то на хора, които вероятно имат семейства. Разполагаме с наши сътрудници там, които ни държат в течение, но от вчера вечерта изгубихме контрол над града.

— О, майчице. — Кити обви ръце около тялото си и се загледа в монитора.

— Вече изгубихме Хюстън, Чикаго и Канзас Сити — намеси се Нанси. — Поне за тях знаем със сигурност. Единственият град, който успяхме да запазим чист от луксианците е Вашингтон, но нападателите трупат огромни сили около града — Александрия, Арлингтън. Маунт Рейниър и Силвър Спринг са почти изцяло в тяхно владение.

По дяволите.

— Освен това не знаем дали във Вашингтон има основи, които са се съюзили с нападащите луксианци — добави той. — Надяваме се да няма, но трябва да предвидим и това.

— Три минути.

Загледах се в мъжа, който отброяваше.

— Какво ще се случи след три минути?

Кити се обърна, лицето ѝ бе преbledнало и аз разбрах, че мислите ѝ се въртят около неприятното нещо, за което мислех и аз.

— Трябва да се опитаме да спрем луксианците с всички възможни средства, и то така, че да не загинат много хора. — Генералът пое дълбоко дъх и изпъна рамене. — А това очевидно ограничава възможностите ни.

Арчър се отдръпна от стената и се приближи бавно, сякаш очакваше да изгубя контрол, ако подозренията ми се потвърдят.

— Президентът на Съединените щати, заедно с министъра на отбраната, одобриха пробен удар с ЕМИ по Лос Анджелис.

Взирах се втрещен в генерала.

— ЕМИ? — попита с широко отворени очи Кити.

— Електромагнитни импулси, превърнати в оръжие под формата на няколко неядрени е-бомби — обясни той. Краката ми се подкосиха. — Щом бомбата се детонира на височина около деветдесет метра, ефектът е същият като при импулсното енергийно оръжие, но с по-широк обхват. Очакваният брой човешки жертви е минимален и се

ограничава до хора със сърдечни заболявания и други смущения, при които чувствителността към електрически импулс с такава сила е висока... и онези, чийто живот зависи от животоподдържащи системи.

— Две минути, височина двеста и десет метра — чу се отпред, а сетне дойде глас, придружен от прашене, който обяви местоположението по радиовръзката.

Арчър стоеше до мен.

— Повечето хора ще изпитат остра болка и моментна парализа — продължи той. Кити се обърна отново към екрана. — ЕМИ ще убие незабавно всички луксианци, хибриди и основи в зоната на удара.

По дяволите.

Разбихах, че този удар е наложителен — трябваше да се предприемат някакви действия срещу инвазията на луксианците — но сестра ми беше някъде извън базата и аз се молах да е далеч от града. Там обаче със сигурност имаше невинни луксианци, хибриди и дори основи, а те нямаха никаква представа какво се задава на хоризонта.

— Ще има и невинни жертви — както луксианци, така и хора — рече генералът, сякаш прочел мислите ми. — Но трябва да ги пожертваме, за да спасим мнозинството.

Обърнах се към екрана, а той примигна за секунда, сетне потъмня. Картината отново бе увеличена, така че различавах движението по земята.

— Но това не е всичко — тихо изрече Арчър. — Първоначално ЕМИ е било замислено с друга цел.

Генералът кимна.

— Отначало това е било оръжие за масово разрушение, което да ограничи загубата на човешки живот. ЕМИ унищожава всички електронни устройства и източници на електрическа енергия.

Мамка му.

Само това бях способен да си помисля.

— Значи всичко — прошепна Кити. — Абсолютно всичко в града — телефони, автомобили, болници, комуникации — всичко.

— Една минута, височина сто и двадесет метра.

— Бомбата буквално ще запрати Лос Анджелис в мрака на Средновековието. — Арчър се взираше напрегнато в големия екран. — На път сте да станете свидетели на исторически момент, който никога няма да бъде пренаписан.

— Не пускайте бомбата — обадох се аз.

Кити клатеше глава.

— Не бива. Има хора, които се нуждаят от електричество, невинни хора, които ще умрат. Не можете...

— Вече е твърде късно — сопна се Нанси, а черните ѝ очи засвяткаха. — Това е единствената ни възможност да ги спрем. За да има утре, в което човешкият род ще живее в сигурност.

Отворих уста, но прекъснатата радиовръзка се възобнови и гласът започна да отброява двайсетте секунди на обратно. Ударът вече не можеше да бъде спрял. Пускането на бомбата бе в ход пред очите ни.

Приблжих се до Кити, взрян в екрана, колите по магистралата се опитваха да напуснат града. В тях може би имаше луксианци — и добри, и лоши. Или пък хора със сърдечни проблеми. Някъде върху екрана имаше болници, за чиито пациенти това бе последният миг от живота им.

Тогава пуснаха бомбата.

Кити затисна уста с ръка, а в това време картината на екрана подскочи от ослепителната светлина за миг-два, след което се нормализира. Всичко изглеждаше както преди секунди, само че колите по магистралата бяха спрели. Впрочем всичко беше застинало и...

Целият град потъна в мрак.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

КЕЙТИ

Мили боже, трябваше да седна, за да не рухна.

Не можех да откъсна очи от екрана. Там цареше пустота. Нищо не помръдваше. Милиони хора в Ел Ей бяха парализирани. А колко щяха да останат в това състояние завинаги? Стотици? Хиляди? Не можех да повярвам, че това наистина се случва.

Радиото изпука и гласът обяви, че ударът с бомбите ЕМИ е успешен. Никой в залата не тържествуваше. За моя радост, защото бях сигурна, че в противен случай или аз, или Деймън щяхме да свършим с лице, опръскано с оникс.

— Ще започнем сканиране за електрически импулси — обяви мъжът отпред. — Две минути и ще имам данните.

— Благодаря ви — кимна генерал Итън.

— Луксианците и техните вторични продукти излъчват електрически отзвук — обясни Нанси, но на мен това вече ми бе известно. Именно затова импулсното енергийно оръжие и ЕМИ бяха толкова опасни за нас.

Здравата ни изпичаха.

Деймън ме прегърна и ме дръпна до себе си. Сложих ръка на гърдите му и усетих бучене в тялото му. Беше ядосан, също като мен. По кожата ми пропука статично електричество, предизвикано от яростта, която се вихреше в мен. Изпитвах силен гняв, защото знаех, че възможностите пред нас са ограничени.

Мащабите на погрома надхвърляха загубата на човешки животи. Днешният ден, която и да беше датата, щеше да остане в историята като ден на позора, в който Градът на ангелите просто замря. Нищо в него нямаше да заработи отново както преди. Електрическите инсталации и сложната инфраструктура, която далеч надвишаваше границите на познанията ми, бяха унищожени.

— Как ще се възстанови всичко това? — попитах с дрезгав глас.

Арчър стисна зъби.

— Ще отнеме десетки години, ако не и повече, за да се построи отново.

Затворих очи, потресена от последиците за града и хората.

— Няма движение — обяви мъжът. — Нито едно примигване.

До мен Деймън застина и аз притиснах ръка до гърдите му. Колко ли невинни хора бяха загинали.

А това беше едва началото. Знаех, че ще има и още. Щяха да пускат бомби и в други градове, по целия свят, и още хора щяха да умират, а светът щеше да се превърне в... гробище. Животът щеше да заприлича на ужасен фантастичен роман.

Отдръпнах се и се обърнах към генерал Итън.

— Не може да продължавате така.

Дълбоките му сиви очи срещнаха моите. Какво ли си мислеше — *за каква се мисли тази, та да се обажда?* — и аз вероятно няхах право. В общата схема на света аз бях никой, един мутант на природата, но не можех да си мълча, при положение че те буквално унищожаваха света.

— Отнемате живота на много хора, и то без да смятаме убитите от бомбите — рекох с треперещ глас. — Трябва да спрете.

— Това решение не беше взето лесно. Трябва да ми повярваш, че много нощи наред не сме затваряли очи. И съм сигурен, че ни предстоят още много безсънни нощи — отвърна той. — Но друг път няма.

Деймън скръсти ръце на гърдите си.

— Това е геноцид.

Никой не отвърна, но и какво ли можеха да кажат? Това беше геноцид, защото бомбите щяха да избият повечето луксианци на планетата.

Арчър потърка с ръка челото си.

— А нима имат друга възможност? Знаете, че ако луксианците не бъдат спрени и ако основите, които работят с тях, не бъдат заловени, само след седмици ще господстват над цялата планета.

— Може би и по-скоро — отбеляза Нанси и се тръшна на един стол. Както винаги, изглеждаше невъзмутима, а може би всъщност се боеше за своите „отрочета“, скрити близо до някой от градовете, които щяха да бъдат разрушени. — Ако основите са замесени в нападението...

— Замесени са — рекох аз и си спомних Сади и старейшината, за когото спомена Деймън. — Някои от тях.

Тя спря хладния си поглед на мен.

— Тогава наистина не ни остава друга възможност. Основите бяха създадени като съвършен вид с когнитивни способности, далеч надхвърлящи човешките умения. Основите...

— Разбрахме — срязва я Деймън. Очите му блестяха като смарагди. — Ако не си беше пъхала носа в работите на майката Природа, за да създадеш основите...

— Ей — измърмори Арчър. — Един от тях стои до теб.

Деймън не му обърна внимание.

— Може би луксианците нямаше да дойдат.

— Няма как да знаеш — рече тя и сви рамене. — Те пак...

— Да, но знам, че те работят в комбина с луксианците — пресече я той. — И е близко до ума, че имат пръст в пристигането им на планетата. Тези бомби тежат на вашата съвест, на Дедал.

— Каква ирония, не мислиш ли? — обади се Арчър. Деймън го стрелна с поглед. — В древногръцката митология Дедал е бащата на Икар. Той направил на сина си крила от восък, с които Икар полетял, но понеже се доближил до слънцето, крилата се стопили, а той се понесъл надолу и се удавил в морето. Така самото изобретение причинило смъртта на сина на своя създател. Същото се случило и с Прометей.

Деймън стоеше втренчен в Арчър, а сетне се обърна пак към Нанси.

— Както и да е. Няма значение как ще го извъртате, но този хаос ще тежи на вашата съвест.

— Ние се опитваме да го поправим — отвърна генерал Итън. — И освен ако не ви хрумне нещо, за което досега не сме се сетили, друга възможност няма.

— Не знам. — Притиснах пръсти до слепоочията си. — Точно сега Отмъстителите биха ни свършили отлична работа.

— Остави Отмъстителите. Трябва ни Локи^[1] — отвърна Деймън. Генерал Итън вдигна вежди.

— За беда вселената Марвъл^[2] не съществува, така че...

Засмях се и може би нямаше да спра, но изведнъж Деймън примигна, сякаш нещо го беше ударило по главата.

— Почакайте — рече той и пъхна пръсти в непокорната си коса. — Трябва ни еквивалент на Локи.

— Не те разбирам — признах си аз.

Той поклати глава.

— Има нещо, което можем да използваме, нещо, което знам, че можем да използваме.

Генерал Итън наклони глава, а погледът на Арчър доби остротата на бръснач. Устните му изтъняха и аз разбрах, че той надзърта в главата на Деймън. Каквото и да виждаше, май не му се нравеше много и когато заговори, подозренията ми се потвърдиха.

— Това е лудост, пълно безразсъдство, но може и да проработи.

Деймън му хвърли убийствен поглед.

— А защо не ме изпревариш и сам не им кажеш какво мисля.

— О, не. — Арчър махна с ръка презрително. — Не искам да се кича с чужди лаври.

— Струва ми се, че вече го направи...

— Хайде — нетърпеливо се намесих аз. — Кажи и на нас, които не притежаваме фантастичното умение да четем мисли.

Деймън се подсмихна.

— Има нещо, срещу което луксианците нямат защита.

— Ами да, очевидно — ЕМИ — инатливо изрече Нанси.

Ноздрите на Деймън се разшириха.

— Нещо друго, което не разрушава планетата ни.

Тя извърна очи и се вторачи в монитора, сякаш разговорът я отегчаваше. Идеше ми да я прасна по главата.

— Арумианците — обяви Деймън.

Примигнах бавно, мислейки, че мозъкът ми засича.

— Какво?

— Нахлуващите луксианци са чували за арумианците. Толкова успех да науча, но има и още нещо — обясни Деймън. — Те никога не са заставали срещу тях.

— Но нали току-що каза, че знаят за тях — възрази генерал Итън.

— Да, но опитът ми показва, че едно е да знаеш и да си чувал за арумианците, а съвсем друго е да се сблъскаш с тях, особено ако никога досега не ти се е налагало. Арумианците отдавна са потеглили към Земята, а луксианците са се отправили в обратна посока. Дори да са се срещали, те са били деца.

Неколцина офицери, които седяха пред мониторите, се бяха обърнали и внимателно слушаха Деймън.

— Първия път, когато се изправих срещу арумианец, щях да загина, ако Матю... — Той си пое дълбоко въздух. Другите не забелязаха болезненото трепване, но на мен не ми убягна и сърцето ми се сви. Матю, който беше като техен баща, ги предаде, и знаех, че тази дълбока рана няма да заздравее скоро. — Ако тогава Матю не беше с мен, ако нямаше друг, който ги познава по-добре, щях да съм мъртъв. Случвало ми се е неведнъж, докато се науча да се бия срещу тях.

— Арумианците са продукт на шантавите природни закони, за да контролират популацията на луксианците и да ги победят — рече Арчър, а в гласа му долових въодушевление. — Това е единственият естествен хищник за луксианците.

В гърдите ми пламна искрица надежда, но не исках да ѝ се отдам докрай.

— Основите обаче знаят как да надделеят над арумианците.

— Знаят, но *те* не са толкова много — отвърна Деймън. — И не могат достатъчно бързо да научат луксианците как да се отбраняват. Дявол да го вземе, не вярвам дори да си помислят, че арумианците са проблем. По природа луксианците са арогантни.

— Без майтап? — измърморих аз.

На лицето му грейна прелестна, самодоволна полуусмивка, а Арчър се изкикоти.

— Основите са по-арогантни — рече Деймън. — С онази арогантност, която граничи с глупостта.

Усмивката се изпари от лицето на Арчър.

— Уха. Чувам гласа на Морган Фрийман, „Тяхното най-слабо място е нещо, което вече е тук“ — рекох и когато няколко чифта очи ме погледнаха с недоумение, аз се изчервих. — Какво? Реплика от „Война на световите“ и ми се струва абсолютно подходяща за случая.

Искрена усмивка премина по лицето на Деймън и както всеки път, когато я видех, сърцето ми се разтопи, защото тази усмивка се появяваше толкова рядко.

— Харесва ми как работи мозъкът ти.

Онова нещо, влюбването, за което се чудеше в стаята на Бет и Доусън — вижда се с просто око. Думите на Арчър се понесоха в

главата ми и аз се изпотих от притеснение. Руменина плъзна по страните ми и аз се изкашлях.

— Мислиш ли, че ще излезе нещо от това?

— Колко арумианци има тук? — Деймън отправи въпроса към генерала и Нанси.

Една от най-големите ни изненади през годините беше, че Дедал работят с арумианците, за да държат под контрол луксианците по някакви неясни подбуди.

Нанси сви устни.

— Не знаем точния им брой, не ги следяхме както луксианците, които асимилирахме. След пристигането им обаче много арумианци се покриха.

— Покриха? — смръщих се аз.

— Живеят в нелегалност — обясни генерал Итън. — Местят се от град на град. Трудно е да ги проследим.

— А и вие се интересувахте повече от нас и необикновените ни умения. — Деймън се подсмихна. — Отлично.

— Е, колко са тук? — попитах аз, преди разговорът да загрубее.

— Няколкостотин работеха за нас — отвърна Нанси.

— Стой. — Деймън присви очи. — Говориш в минало време.

О, не.

Генерал Итън едва се овладя.

— Мнозина си тръгнаха с идването на луксианците.

— Мнозина? — попита с насмешка Нанси и поглади краката си. — Всички заминаха. Не бива да се изненадваме. Те не са от най-верните създания.

Искрицата надежда взе да гасне, когато Арчър се обади.

— Но те са още тук.

— Е, и? — предизвикателно попита Нанси. — Ще ги призовеш на помощ, така ли?

Арчър се усмихна загадъчно.

— Аз не, но познавам един тип, който дължи голяма услуга на друг тип.

Нанси се ококори.

— Дори да ги накарате да помогнат, това е безсмислено. Луксианците са плъзнали навсякъде и...

— Всъщност, ако ми позволите, бих искала да кажа нещо — чу се глас от средата на стаята. Принадлежеше на жена на средна възраст с тъмноруса коса, събрана на стегнат кок. Стоеше с ръце, кръстосани на гърба.

Генерал Итън ѝ кимна да продължи.

— Повечето луксианци се приземиха в Съединените щати, което означава, че отвъд океана броят им лесно може да се овладее. Според нас това се дължи на многото луксианци, които отдавна живеят тук. Както знаете, през последните десетина часа следим придвижването им. Мнозина от нахлулите на Земята луксианци сега се придвижват на изток, към столицата. Ако подозренията ни се окажат верни, там те ще искат да се обединят, което ще ги превърне в лесна плячка — изрече жената и погледна Деймън и Арчър. — Някои от тях вече се интегрираха в градовете, които изгубихме, но ако съумеем да нанесем удар по Вашингтон и окръга, ще унищожим голяма част от силите им.

— Именно това планираме — вметна генерал Итън.

— Но това означава да пуснете електро-някаква си бомба над столицата на страната — рекох аз, притиснала ръце до тялото си.

— Всъщност, ако се струпат повече луксианци, ще пуснем няколко бомби — рече Нанси. — Достатъчно, за да бъдат покрити по-голямата част от Вирджиния, Мериленд и дори междущатската магистрала I-81 в Западна Вирджиния.

— Исусе — прошепнах и стиснах очи. Там живееха майка ми и приятелите ми. — Какво ще направите с градовете, които вече изгубихме — Хюстън, Чикаго и Канзас Сити?

— През следващите двадесет и четири часа ще хвърлим ЕМИ и над тях. — Гласът му се изпълни със съчувствие. — Тези градове са мъртви, госпожице Шуорц. Повечето луксианци са приели човешки облик и са убили хората, които са им се сторили неподходящи. Оттам не пристигат никакви или почти никакви съобщения от източници, на които можем да се доверим. Моля се за хората, които са останали живи по тези места.

— Добре. Градовете са изгубени, но засега са само те. Ами ако успеем да ги спрем? — намеси се Деймън. — Ако съумеем да постигнем същия резултат, без да убиваме невинни хора от двете страни и без да разрушаваме градовете?

Нанси се изсмя и поклати глава, сякаш не вярваше на ушите си.

— Помислете само — намеси се и Арчър. — Милиони американци само от тези три града ще трябва да се преместят другаде, и то без да броим Ел Ей. А колкото повече бомби пускате, толкова повече бежанци ще залееят страната. Щатите ще рухнат.

Мускул запулсира по лицето на генерал Итън.

— Смяташ ли, че не сме помислили за това и не сме започнали подготовка? В този момент планираме дори и по-лош изход от това да изгубим големите градове. Подготвяме се за пълно поражение, в случай че по някаква причина ЕМИ се провалят.

Генералът описа предпазните мерки, които взимат — местенето на компютри и друга ценна електронна техника в подземни бункери, заредени с трайни хранителни продукти, и продължи да разказва, а на мен ми се повдигаше.

Ако преди си мислех, че нахлуващите луксианци са опасни, нямах никаква представа що за същества са тези тук. Земята бе на ръба на катастрофа.

— Ще успеем да склоним арумианците да помогнат — рече Арчър. — Знам, че можем.

Сърцето ми се преобърна. Можехме ли наистина? Съмнявах се, че ще бъде толкова лесно и чак не можах да повярвам, когато генерал Итън изрече магическите думи:

— Ако успеете да накарате арумианците да влязат в битка с луксианците, ще задържим неутрализирането на силите им извън столицата.

— Благодаря ви. — Едва не подскочих. Искях да го прегърна и се радвам, че се въздържах, защото щеше да бъде неловко.

— Но нямаме много време. Само шест, може би седем дни, а след това ще трябва да пуснем в действие ЕМИ — добави генералът. — Трябва да проведе куп телефонни разговори.

— Това е абсурдно. — Нанси се изправи и вдигна ръце. — Не мога да повярвам, че дори ти минава през ум да им позволиш да...

— Забравяш мястото си, Хъшър. Както винаги — скастри я генерал Итън. Изпъна рамене, внушавайки авторитет. — Аз, както и президентът на Съединените щати, сме готови да изпробваме всички възможности.

Генерал Итън продължи да мъмри Нанси, а аз, противно на очакванията ми, не само не се зарадвах, но се почувствах неудобно

заради нея — пълна лудост — и ми се прииска да не бях присъствала на тази сцена.

Заставах до Деймън, който ликуваше, докато Нанси беше потънала от срам.

Арчър разказа как арумианците могат да убиват и осакатяват луксианци за по-малко от пет секунди — разговор, в който не си представях, че Деймън ще вземе участие с такъв ентусиазъм.

Накрая Нанси излезе, за да се скрие вероятно в някой ъгъл и да крои зловещи планове, а генерал Итън се захвана с телефонните разговори. Точно в този момент стомахът ми даде знак, че трябва да приема някаква храна, и то доста храна.

Изненадана, че изпитвам глад след всичко, което видях и чух, притиснах ръка към стомаха си и се усмихнах притеснено. Момчетата ме изгледаха особено.

— Какво има? — попитах ги.

Деймън се усмихна.

— Гладна ли си?

— Може би. Малко.

— Храна има в столовата недалеч от вашата стая — рече Арчър.
— Мисля, че вече ви го казах.

— Не ни остана време... — Започнах да си представям какви ли не щуротии, само и само да не мисля защо не ни остана време. Арчър вдигна вежди.

— Какво, по дяволите, правиш?

Обърнах се към Деймън с пламнали страни. Трябваше да се измъкна оттук, преди Арчър да стане безплатно зрител на пийпшоу.

— Отивам да си взема нещо за ядене.

— Добре. — Деймън ме целуна по челото. — Ще те чакам в стаята.

Обърнах им гръб, без да поглеждам Арчър. След като оставих момчетата в контролната зала, забързах по коридора. Освен че трябваше да си напълня търбухчето с храна, реших, че е съвсем нормално да посетя отново Доусън и Бет, затова се качих по празното стълбище и се озовах в широкия коридор на основното ниво. Завих зад ъгъла и ненадейно се заковах на място.

Люк стоеше недалече от стаята на Доусън и Бет, но не беше сам. До него имаше момиче, приблизително на същата възраст или с година

по-малко. Беше дребничка, с ужасно слаби крака и той се извисяваше над нея. Косата ѝ беше като златна свила. Беше красива, лицето ѝ бе с формата на сърце и бе покрито с бледи лунички, а очите ѝ бяха с цвят на шоколад.

Виждала я бях и преди.

Онзи път, когато с Деймън и... Блейк отидохме за първи път на среща с Люк в клуба. Тогава тя беше на сцената — красива и много гъвкава, а когато малко след това надникна в офиса на Люк, той направо се вбеси.

Сега обаче момичето изглеждаше различно.

Беше си красива, но под очите ѝ се виеха сенки, лицето ѝ беше изпито и бледо, целият ѝ вид издаваше крехкост, сякаш ѝ костваше огромни усилия да стои права.

Впрочем Люк я беше прегърнал и донякъде я крепеше. Нямаше нужда да съм лекар, за да разбера, че момичето страда от тежка болест. Не от настинка или грип, а от нещо по-лошо.

Нещо, което ми напомняше за баща ми.

Прехапах устни. Люк погали момичето по ръцете, все едно не бе доловил присъствието ми.

— Сега вече всичко ще бъде наред — каза ѝ той. — Както ти обещах.

Тя се усмихна уморено.

— Имаш ли представа какво се случва навън? Едва ли някога нещо отново ще бъде наред.

— Точно сега не ме интересува какво става навън — изрече Люк, типично в негов стил. — Помниш ли какво ти казах за новото лекарство?

— О, Люк. — Момичето обви кокалестите си пръсти около ръката му. — Вече нищо не може да ми...

— Не говори така. — От гласа му струеше сила и решителност. — Лекарството ще помогне. Трябва да помогне. Иначе ще му сритам задника.

Момичето поклати глава, но се усмихна, облегна се на Люк и го прегърна през кръста. Той затвори очи и въздъхна.

— Надя, защо не се прибереш в стаята да си починеш? — Отдръпна се от нея и намигна. — Трябва да се погрижа за някои неща, но щом свърша, ще дойда пак. Какво ще кажеш?

Знаех много добре, че Люк е усетил присъствието ми, но не изпитвах угризения, че подслушвам — той често бе надничал в умовете ни.

Момичето хвърли поглед към мен, огледа обувките ми, а когато стигна до лицето, големите ѝ очи просветнаха — беше ме познала. Поколеба се за миг, сетне влезе в стаята като привидение.

Люк затвори вратата и се обърна към мен. Отново останах слисана от мъдростта, която прозираше в странните му пурпурни очи. Изглеждаше много по-възрастен.

— Кое беше момичето?

— Нали чу името ѝ.

— Не това попитах. — Кимнах към вратата. — Помня я. Беше в клуба, танцуваше на сцената.

Той наклони глава.

— Убивал съм хора само защото са дръзнали да я погледнат, а ти искаш да знаеш коя е?

Люк можеше да се промени за миг и ако пожелаеше, да ме изплаши до смърт, но аз исках да разбера кое е момичето и не вярвах, че ще ме убие заради това. Поне се надявах да не го направи.

Той пъхна ръце в джобовете си и бавно се приближи.

— След всичко, което видя и чу, наистина ли искаш да ти кажа коя е?

Скръстих ръце.

— В този момент бих предпочела да мисля за всичко друго, а не за онова, което току-що видях и чух в залата.

Замълча, изучавайки ме, после подпря рамо на стената.

— Надя пристигна от Мериленд — Хейгърстаун. Поисках да ми върнат една-две услуги, когато пристигнах в базата.

Хлапетото имаше повече длъжници, от който и да е комарджия — дългове.

— Разбирам.

На устните му се появи усмивка.

— Познавам Надя от няколко години. Среცнах я, когато за първи път пътувах из Западна Вирджиния. Беше избягала от дома си, където са я малтретирали. Баща ѝ беше ужасен човек.

Най-лошият сценарий се появи в съзнанието ми.

— Едва ли можеш да си представиш какво наистина се е случило — рече Люк сурово. — Не се тревожи. Той си получи заслуженото по много бавен и мъчителен начин.

Сърцето ми подскочи, щом зърнах студената, мрачна усмивка, която лъсна на лицето му. Нямаше нужда да питам какво е направил. Досетих се.

— Когато я срещнах, живееше на улицата. Прибрах я. Парис не се зарадва много. Нали е човешко същество, но има нещо у нея... Надя е необикновена. — Той се втренчи в нищото.

— Тя ли е твоята приятелка?

Люк се засмя сухо.

— Не. Никога няма да имам този късмет.

Вдигнах вежди и разбрах, че той е влюбен в нея.

Дори да бе доловил мислите ми, Люк с нищо не го показва.

— Преди две години и половина по тялото ѝ започнаха да се появяват синини, уморяваше се лесно и повръщаше храната. Рак на кръвта — разновидност с твърде много думи, които нямат значение. — Той присви очи. — Нелечим.

— Люк — затворих очи, — аз... съжалявам.

— Недей — каза и когато отново го погледнах, се взираше право в мен. — Баща ти е починал... и много други хора са умрели от рак. Разбирам. Но Надя няма да умре.

— Заради нея си искал серума „Прометей“. — Още щом я зърнах, събрах две и две. — Люк, те казват, че серумът не помага при...

— Серумът лекува *някои* болести и дори *някои* форми на рак. Дедал така и нямаша шанса да изпробват лекарството за всяка болест — прекъсна ме той и аз замълчах. — Но каквито и каши да забъркаха, направиха и някои добри неща. И дано този серум да бъде поредна точка за добрата им карма.

Много ми се искаше да е така. Не познавах момичето, но след като ракът отне живота на баща ми, а сега нямаш връзка с майка си, знаех тежестта на загубата. Болката никога не те напуска, остава като смътна сянка, която понякога става по-плътна и черна.

— Дано да помогне — казах накрая.

Той кимна отсечено. След миг каза:

— Значи сте решили да пуснете арумианците срещу луксианците?

Примигнах.

— Май не ти омръзва да бъдеш всезнайко?

— Нито за миг — засмя се Люк.

Погледнах го невъзмутимо.

— Нали знаеш, че с арумианците трябва да се надявате на чудо?

— Така е — въздъхнах аз. — Арчър спомена, че познава човек, на когото дължат услуга. С риск да сбъркам, ще кажа, че това си ти.

Той се засмя отново и облегна глава на стената.

— Вярно е, един от арумианците ми дължи услуга. — Очарователната му усмивка грейна. — При това се казва Хънтър.

[1] Скандинавски бог на злото и отъня, славещ се с хитрост и непостоянство. — Б.пр. ↑

[2] Вселената Марвъл е измислена, населяват я герои от комиксите на „Марвъл Ентъртейнмънт“. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

ДЕЙМЪН

— Хънтър?

Люк въздъхна. И повтори:

— Хънтър.

— Онзи глупак, когото видяхме в клуба? — Люк и Кити седяха в нашата стая и това не ми харесваше.

— Хм. — Люк се замисли и погледна Кити, която седеше на леглото. — Там имаше двама глупаци. Единият от тях беше той. Значи ти...

— Странно — прекъснах го.

— И аз си помислих същото. — Люк ми се усмихна и се настани до Кити. — Има една поговорка: просецият не може да избира.

Присвих очи.

— Аз никога не съм просил.

— Момчета. — Кити прибра косата си зад ушите. — Какво не му харесвате на този Хънтър?

— Ами да видим. — Престорих се, че мисля. — Като начало, той е арумианец.

Тя завъртя сивите си очи.

— Нещо друго?

— Трябва ли да има друга причина? — Това ми стигаше, за да подхрани яростната ми ненавист към Хънтър.

Люк сръга Кити с лакът.

— Няма никакво значение дали Деймън харесва арумианците, или не. Той ми дължи услуга и ако има някой, който да знае къде се крият истинските убийци, то това е той.

— И можем да му се доверим? — попита тя.

Изсумтях. Да се довериш на арумианец? Как ли пък не.

Люк не ми обърна внимание.

— Той няма да посмее да ме прекара, не и когато има толкова много да губи.

Понечих да кажа нещо грубо, но то се изпари като неясен спомен. Сетих се за жената, която видях с Хънтър в клуба — човешко

същество. Ясно си личеше, че двамата имат връзка.

Само при мисълта за това едва не повърнах.

— Вече говорих с него — уведоми ни Люк и протегна ръце над главата си като котка, която се прилича на слънце. — Ще ни чака в Атланта.

— Атланта? — попита Кити изненадано. — И как ще се доберем дотам.

— Ще се наложи да карате. — Той сви рамене. — Всички полети са отменени, след като Ити се е обадил вкъщи и после е свалил един търговски самолет.

Кити пребледня. Не бяхме чули новината.

— Та предлагам да не летим в неприятелско небе. Вече проверих всичко — продължи той. — Пътуването ще отнеме трийсет часа — ще бъде славно пътешествие. Хънтър ще се срещне с вас на летището — на изхода за вътрешните полети. — Той се усмихна, сякаш нещо го развесели.

Облегнах се на шкафа.

— И как ще ни помогне Хънтър да намерим арумианците? Не знаех, че е такава голяма клечка.

— Хънтър е важен, но не чак толкова. — Люк изпъна крака. Можеше ли изобщо да стои мирен? — Той е вашият билет за клуба на арумианците. Знае къде се спотайват и чакат. Лесно ще го накарате да ви заведе при техния водач... главатар... какъвто ще да е.

Повдигнах вежди.

— Трябва само да склоните Великия вожд да се съгласи да участва. Арумианците приличат много на вашето племе. Дай им вожд и те ще го последват слепешката. — Той замълча и сбърчи нос. — Никога не съм го виждал. Но съм чувал разни работи.

— Какви работи? — обади се Кити.

Той сви рамене.

— Няма значение.

Кити свъси вежди.

— Както и да е. Аз ще остана тук. Присъствието ми е необходимо, за да попреча на Нанси да извърши някоя глупост. Арчър ще ви придружи. И двамата потегляте, нали? — погледът на Люк заснова помежду ни. — Съмнявам се, че единият ще остане тук, а другият ще потегли сам.

— Надали. — Потърках с ръка лицето си. Трийсет часа в една кола с Кити ще бъдат забавни, но с Арчър? Това можеше да ме докара до самоубийство.

— Като заговори за Нанси... — Кити хвърли поглед към вратата и продължи. — Не бива да допуснеш онези деца да се върнат при нея — все едно какво си й обещал.

Широка, но малко плашеща усмивка озари лицето му.

— Не се безпокой. Тя не е проблем. Накрая случаят с Нанси ще се разреши от само себе си.

* * *

На следната сутрин седях на бяла правоъгълна маса, която ми напомняше на училищния стол. Не знаех какво да мисля. Училището ли ми липсваше? Не, не бих казал. А може би животът преди тази гадост, когато бяхме само аз, вярната ми химикалка и седящата пред мен Кити.

Да. Понякога.

Но никой не е в състояние да върне времето назад.

Доусън седеше срещу мен и прехвърляше бъркани яйца в чинията на Бет. Това момиче наистина се хранеше за двама.

Бременността е странно нещо.

Кити си открадна резен бекон от моята чиния.

Тя нямаше причина да се тъпче, но обичаше да си похапва... бекон. Усмихна ми се, раздели парчето на две и остави половината обратно в чинията ми.

— Трябва да останеш тук — обърнах се към брат си и взех своя мизерен дял от бекона.

Доусън си играеше с бутилката шоколадово мляко. Намръщи се. Знаех какво се върти в главата му. Беше като отворена книга с картинки.

— Чуй ме, ти трябва да бъдеш до Бет. — Погледнах я точно когато бе гребнала солидно количество яйца. — Не бива да идваш с нас. Твърде опасно е и за двама ви.

Бет вдигна очи.

— А за вас с Кити не е ли опасно?

— Да, опасно е. — Кити ме погледна и прехапа устни. Още не бяхме казали на Доусън и Бет, че ние не сме свързани като тях. Кити си пое дълбоко дъх, отвори уста и тогава, сякаш от въздуха, цъфна Арчър и се настани до нея.

— Тези двамата — рече и ни посочи — не са свързани като теб и Бет.

Доусън се намръщи, а погледът му зашари между мен и Кити.

— Какво искаш да кажеш? Деймън излекува Кити. Тя е хибрид като Бет.

— Да, но Дедал са дали на Бет един серум, а върху Кити са тествали друг, нов, серума „Прометей“ — обясни Арчър. — А това означава, че не са свързани като теб и Бет.

Както се очакваше, Доусън взе да спори, че това е невъзможно, но след като му обясних какво ни беше казала Нанси, брат ми се втрещи.

— Е, виждаш ли? Ти ще рискуваш прекалено много — казах му. — Трябва да мислиш за Бет и бебето.

Доусън изруга тихо, отпусна се назад и разтри врата си.

— А вие наистина ли ще търсите арумианците?

— Да. — Беше лудост, но по-добре така, отколкото да не правим нищо.

Той поклати глава.

— Никога не съм мислил, че ще дойде ден да търсим помощ от арумианците.

— Никой не е мислил — подсмихнах се аз.

— Люк ще остане тук — каза Кити, побутвайки остатъка от яйцата в чинията си. — Иска да е сигурен, че Нанси няма да направи някоя беля. Тръгваме след няколко часа. След като убедим арумианците да ни помогнат, ще уведомим генерал Итън и после вероятно ще тръгнем обратно насам.

— Защо потегляте толкова скоро? — Бет хвърли неспокоен поглед към Доусън.

— Нямаме време за губене — отвърнах. — Но вие тук ще сте в безопасност.

— Аз не се тревожа за себе си и Бет — рече Доусън, а на мен ми се прииска да го ударя по главата, защото трябваше да се безпокои както за нея, така и за себе си. — Тревожа се, че ви оставям да

заминете, за да се срещнете с някакъв проклет арумианец и да се опитвате да го убедите да ни помогне. Това е много опасна работа.

Самата истина, нямаше спор. Никога не съм бил лъжец и тепърва нямаше да стана.

Арчър се приведе напред, облягайки се на ръцете си. Погледна брат ми.

— Разбирам те и макар че не се познаваме и ти нямаш причина да ми вярваш, аз ти обещавам, че ще имам грижата Деймън и Кейти да се завърнат с Ди. Можеш да бъдеш сигурен.

Облегнах се назад и се вгледах в основата.

Никога не бих си го признал, даже и след милион години, но Арчър... хм, понякога беше голяма работа и много ми харесваше увереността му. Дяволски решен да изпълни обещанието си да върне обратно не само нас, но и Ди. Само не биваше да научава какво си мисля за него.

Довършихме закуската си, сякаш денят бе обикновен като всички останали, опитвайки се да забравим, че независимо от убедеността на Люк и Арчър, може би никога повече няма да се видим. С Кити опаковахме дрехите, които Арчър ни беше намерил.

Сърцето се блъскаше в гърдите ми, докато я гледах как натиква последния пуловер в един брезентов сак, който намерихме в гардероба. Веднъж потеглехме ли, събитията щяха да се развият мълниеносно и никой не знаеше какви изпитания ни чакат по пътя и при срещата с арумианеца.

Може би това бе последния път, в който с Кити оставахме насаме.

Не бях песимист. Но Арчър щеше да бъде с нас през цялото време и ако нещата тръгнаха зле, това бяха последните ни минути насаме.

Кити дръпна ципа на сака и се обърна. Косата ѝ бе спусната, отиваше ѝ. Лицето ѝ бе поруменяло, а гълъбовосивите ѝ очи сякаш бяха превзели цялото ѝ лице.

Усмихна се, а това, че го правеше, когато наоколо цареше пълен хаос, говореше за силен дух.

— Какво има? — попита ме.

— Нищо. — Пристъпих към нея бавно, а тя отметна глава назад.

Огледах лицето ѝ, извивката на скулите ѝ, ъгълчетата на очите ѝ, където ресниците ѝ бяха по-гъсти, загорялото, леко вирнато носле и плътната долна устна.

Дявол да го вземе, не ми се искаше да пропилявам тези минути. Исках да ги използвам, за да я издигна в култ и да се преклоня пред нея. Но най-много от всичко ми се искаше да бяхме извървели различен път. Никога преди не ми се е искало да бъда човек и да съм от нейната раса и да няма никакви извънземни, които нападат Земята. Искаше ми се да сме завършили училище като всички нормални юноши, да учим заедно в колеж и вместо да си стягаме багажа, за да нагазим в леговището на някакви социопати, да планираме уикенд на плажа или каквото правят нормалните човешки същества, когато планетата им не е във война. Но мечтите за онова, което никога не би могло да се случи, бяха за неудачници. А отдавайки им се, губех и бездруго малкото време, което ни оставаше.

Доближих устни до нейните, целунах я нежно, а щом ръцете ѝ докоснаха раменете ми и се плъзнаха по врата ми, страст изпепели тялото ми. Божичко, можех да живея от вкуса на устните ѝ.

Бавно, без да бързам — макар да не разполагахме с време — погалих извивката на устните ѝ, като опитвах да запомня усещането. Тих, задъхан стон се откъсна от Кити, тя се притисна в мен, а пръстите ѝ намериха път през косата на тила ми. Копнежът ме връхлетя с мощна сила, изпълни всяка моя клетка.

Спуснах ръце по тялото ѝ, за миг поспрях на кръста ѝ, а сетне допрях длани на хълбоците ѝ, които така прелестно се извиваха. Исках я по-близо, целият да съм в нея. Държах се като ненаситен кучи син, но на нея ѝ харесваше.

— Две минути? — попита тя.

Ухилих се, а после я обсипах с целувки.

— Мм, харесва ми как мислиш.

— Не съм изненадана.

— Познаваш ме добре.

Кити се измъкна от прегръдките ми. Погледна ме в очите с дяволита усмивка, хвана пуловера и го измъкна през главата си.

О, да.

След това дойде ред на панталоните и всичко останало, което бе облякла, и тогава всяка разумна мисъл се изпари от главата ми. Тялото

й поруменя в най-красивото розово, но тя не сведе брадичка уплашено, не се скри от мен.

Майчице, всичко в нея бе възхитително. Кити беше красива, но и невероятно силна; носеше силата си като истински боец. Беше умна и упорита, но преди всичко беше добра и ме бе дарила с най-голямата благодат, отвърщайки на любовта ми с любов.

Това бе най-важното нещо, което научих.

Любовта е дар, благодат.

Съблякох се бързо и я обгърнах с ръце. Нямахше нужда да ѝ казвам, че я обичам. Думите се обезсмисляха, когато се изричаха често. Действията винаги бяха по-силни, по-убедителни.

И аз ѝ го показах.

На колене, на тясното легло, опрян в гърдите ѝ, после надолу. Искях да направя много, много повече, но няхах предпазни средства, а последното нещо, от което имахме нужда да се тревожим сега, беше една малка Кити или малък Деймън.

Но както и преди, имаше и други... неща, които можехме да направим. И ги правихме, докато аз напълно изгубих ума си и отново и отново се влюбовах в нея. Бяхме алчни, ненаситни, приближавахме нетърпеливи края, чувствахме се дори глуповато от вълнението, което ни изпълваше, сетне в последния миг се отдръпнахме, а накрая полетяхме заедно от върха, сплели ръце, притиснали устни.

Беше прекрасно.

Тя беше прекрасна.

Бях най-големият късметлия.

* * *

Най-сетне тръгнахме, за да се срещнем с Арчър, а при вратите на изхода, праметнал ръка през раменете на Бет, ни очакваше Доусън. Не знаех какво да му кажа. Довиждане не ставаше, твърде кораво сърдечно беше. Затова спрях и се вгледах в двамата с надеждата, че дори нас да ни чака зловещ край, то брат ми и неговото момиче ще продължат да живеят. Ще бъдат живи и здрави.

Кити първа ги доближи. Прегърна Доусън, а сетне и Бет. Момичето ѝ каза нещо и Кити се усмихна.

Поех си дълбоко дъх, отидох при Доусън и го стиснах за рамото.

— Тук ще сте в безопасност.

Той се приближи и опря челото си в моето.

— И с теб всичко ще бъде наред.

— Точно така.

Доусън се усмихна, после ме прегърна. И двамата съзнавахме рисковете, както и какъв можеше да е краят. Не си казахме дори довиждане. Отдръпнах се от него. Не исках да го оставям сам в сградата с жената, която бе объркала живота му, беше в противоречие с желанието ми да го закрилям.

Ала трябваше да го сторя.

Трябваше да оставя Доусън сам да се грижи за себе си, за Бет и детето. Това беше негово задължение.

Когато излязох, по кожата ми плъзнаха мравки — жадувах да се върна назад, но не се поддадох, а продължих, загледан напред. Генерал Итън ни чакаше до един черен експлорър — от онези, в които преди се возеха хората на Дедал.

Искаше ми се да взривя тази кучка, но нямаше да е правилно. Нужен бе контрол над импулсивните желания. Гордеех се със себе си.

— Ще чакаме новини от вас — рече генералът и ни погледна в очите. — Едва ли трябва да ви напомням значението на това начинание и каква отговорност тегне на плещите ви, но ако успеете да доведете мисията до успешен край, ще прекарате остатъка от дните си, без да чуete за нас. Ще се погрижа в бъдеще, независимо от мерките, които ще ни се наложи да вземем, да ви осигуря пълен имунитет от всички закони и санкции. Ще бъдете свободни.

Трябваше ми минута да проумея думите му; срещнах изненадания поглед на Кити. Щом мозъкът ми отново включи на скорост, разбрах какво се върти в главата ѝ.

— Не само за нас.

Генералът ме изглежда.

— Искам това да важи за семейството и приятелите ми — казах и хвърлих поглед към Арчър. Не знаех какво ще прави, когато всичко свърши, но и не ме интересуваше. — Искам майката на Кити да бъде свободна от отговорност за случилото се. Не искам да страда заради нас.

Устните на Кити потрепериха и тя ги стисна с усилие. Очите ѝ се замъглиха.

— Разбирате ли какво ви казвам? — попитах го.

— Разбирам. — И кимна отсечено. — Мога да го уредя за теб.

— Ще ви държа отговорен за думите ви.

Още едно бързо кимване, след което времето ни свърши. Минах покрай генерала и отворих вратата на Кити. Арчър щеше да седи отзад — все едно дали това му харесваше или не.

— Какво ти каза Бет? — попитах Кити, когато хванах дръжката.

Тя се усмихна леко и ме погледна в очите.

— Каза ми онова, което ми се иска и аз да ти кажа.

— Че съм неповторим?

Тя се засмя и звукът от смеха ѝ ме накара да се усмихна.

— Не. Каза ми „благодаря ти“.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

КЕЙТИ

— Знаеш ли... — подхвана Арчър, а аз затворих очи и потиснах въздишката си. Пак започваха. Десет часа пътувахме, краката ме боляха, а те се заяждаха като сърдити старчета. — По тези пътища има ограничение на скоростта — довърши той.

— Да — отвърна Деймън.

— Просто ми е любопитно. — Арчър седеше зад нас, но все едно се бе наместил в скута ми. Беше се напъхал между двете седалки с ръце, провесени на облегалките. — Защото съм сигурен, че на онзи знак пишеше деветдесет километра в час. А не сто и четиридесет.

— Брей, ти умееш да четеш! — Деймън погледна в огледалото за обратно виждане. — Леле, майко. Изумен съм.

Арчър въздъхна.

— Много умно. — Мълчание. — Просто не искам да катастрофираме и да свърша в огнен взрив.

— Ти си основа. Ще се оправяш.

— Не искам да съм премазана основа, нито пък хрупкава или изпечена основа.

— Мм — измърмори Деймън. — Хрупкава основа ме навежда на мисълта за пържено пиле. С удоволствие бих излапал няколко бутчета.

— KFC? — попита Арчър и аз се втрещих. — Или Poreye's.

Ха. Чувал е и за Poreye's.

Деймън се подсмихна.

— Не. Говоря за домашно изпържено пиле. Потопено в яйца и брашно и изпържено в тиган. Ди умее да приготвя фантастично пържено пиле.

— Никога не съм вкусвал домашно изпържено пиле.

— Ама че мутант! — възкликна Деймън.

— Може пък Ди да ми приготви такова пиле — рече небрежно Арчър, без да обръща внимание на Деймън. — Когато, естествено, излезе от отбора „Избий всички до крак“.

— Никакво пиле няма да ти приготви — сопна се Деймън.

— О, ще ми приготви, и още как. — Арчър се разсмя. — Толкова, колкото поискам.

Деймън предупредително изръмжа, а аз се чудех как може да се препират за някакво си пържено пиле. Но защо ли се изненадвах. Преди час разгорещено спореха дали Шейн би бил по-добър баща от Рик в „Живите мъртви“. Деймън дори се отнесе и взе да твърди, че губернаторът, независимо от социопатските си наклонности, е добър пример за баща. Арчър не беше ходил в „Олив Гардън“, но бе чувал за „Живите мъртви“ и това съвсем ме обърка.

Арчър се намуси като сърдит тийнейджър, затворен дълго на едно място. Възцари се кратко мълчание.

— Пристигнахме ли?

Деймън измуча.

— Ще ти зашия устата.

Скрих усмивката си с длан и се загледах през прозореца. Взрях се в пейзажа наоколо и усмивката ми посърна. Не знаех в кой щат се намираме. Сто и петдесет километра, след като напуснахме Билингс, картината бе една и съща.

Пустош.

Абсолютен погром.

През последните два часа не срещнахме нито една кола на магистралата. Нито една движеща се кола. Край пътя обаче имаше хиляди. Някои бяха изоставени заедно с вещите на задните седалки, сякаш собствениците им са отбили от пътя, слезли са и са оставили всичко зад себе си, прегръщайки страната на неизвестността.

Останалите... останалите бяха страшна гледка.

Изгорели останки от коли. Тъжно и гротескно гробище на смачкан, овъглен метал. За първи път виждах подобно нещо. Бях чела за такива гледки, бях ги виждала във филмите, но онова, което виждах на живо, всяваше страх.

— Какво се е случило? — попитах ги, когато спорът им за кратко стихна.

Арчър се отдръпна назад и погледна през прозореца.

— По всичко личи, че много от пътниците са се натъкнали на недружелюбните извънземни. Други са избягали.

Подминахме един джип, чийто багажник зееше. Наоколо бяха разпилени дрехи. Малко плюшено мече се въргаляше на пътя.

Спомних си момиченцето в супермаркета и ми се искаше да попитам момчетата дали според тях хората, които са побягнали, са успели да се спасят, но се отказах, защото знаех отговора.

Хората не можеха да надбягат луксианците.

— Докато вие се забавлявахте в стаята, тук се случиха куп неща.

Деймън изобщо не се притесни, но аз се изчервих като домати.

— Разкажи ни де.

— Нали чухте, че цели градове са превзети от луксианците. Е, в тези градове сега телевизията работи, интернетът и телефоните също. Сякаш нищо не се е случило, само дето половината население е от извънземни, които ненавиждат човечеството — каза Арчър и отново се настани между двете седалки. — Но има и много градове, които... просто са разрушени.

— Защо са го направили? — Облегнах се и се извърнах към него.

— По-добре би било да запазят градовете, за да има къде да живеят.

— Да. — Деймън хвърли поглед в огледалото. — Но ако хората са им дали отпор, колкото и безсмислено да е било, тогава...

— Градовете са унищожени по време на битката — довърши Арчър. — Когато всичко свърши — дори да спрем луксианците, — ще бъде много трудно. Всичко ще започне от нулата. Много неща ще се променят.

— Не *много* — обадох се, докато минавахме покрай изгорял училищен автобус. Дори не исках да мисля дали е бил пълен с деца. — *Всичко* ще се промени.

* * *

Избрахме обиколен път, за да избегнем Канзас Сити, тъй като бе завладян от луксианците. Така се озовахме в малък, неизвестен град в Мисури, където спряхме за кратко, колкото Арчър да смени Деймън зад волана.

През следващите няколко часа спях на пресекулки, не само заради неудобната седалка и ужасния музикален вкус на Арчър. Тялото ми бе кълбо от нерви. Предстоеше ни да влезем в крепостта на арумианците и при все че Люк се кълнеше колко готин е Хънтър, не

бях срещала арумианец, от когото да не ми се прииска да побягна надалеч. Ала имаше и друго.

Мама ми липсваше. Ди и Лиса също. Книгите и блогът ми липсваха. И през часовете, в които не успявах да заспя, а Деймън спеше дълбоко, не можех да си представя какъв ще е утрешният ден и животът ни занапред.

— Добре ли си? — попита тихо Арчър.

Не усещах, че се въртя като шило в торба.

— Да.

— Не можеш да заспиш?

— Да.

— Той май няма такива проблеми.

Хвърлих поглед назад и се усмихнах. Деймън се бе излегнал по гръб, праметнал ръка през лицето си. Гърдите му се повдигаха равномерно. Обърнах се напред.

— Деймън има нужда от сън.

— Ти също.

Свих рамене.

— Ами ти?

Той ми хвърли многозначителен поглед.

— Не съм си губил времето в целувки, сякаш утре ще настъпи крайт на света.

Бузите ми пламнаха.

— Хайде, хайде, и на теб не ти липсват мигове уединение.

Усмивка плъзна на лицето му, после той отново се взря в тъмния път, който чезнеше бързо. Погледнах с крайчеца на окото си яката му челюст, изразителния му профил.

— Спри да ме зяпаш — рече намусено той.

— Съжалявам. — Взрях се в него и си помислих за...

— Да.

Намръщих се.

— Както вече ти казах — тревожа се и мисля за нея. Много. — Забарабани с пръсти по кормилото. — Харесвам я. Момичето е... страхотно.

Добре, че Деймън спеше и не чуваше нищо.

— Тя също те харесва.

— Знам. — Той се засмя под мустак. — Ди не я бива много да крие мислите си. Впрочем май не се и опитва. Това е едно от нещата, които харесвам у нея.

— И е изумително красива. — Усмигнах се широко.

— Да, красотата ѝ също има пръст в тази работа. — Той стисна по-здраво волана.

Скръстих ръце и отново се загледах напред. Спомних си градината около верандата на моята къща, която бяхме засадили с Ди. Обзе ме тъга.

— Ще я върнем — рече той с глас, който не оставяше място за съмнения.

След това и двамата дълго мълчахме, а по някое време, изглежда, съм заспала, защото когато отворих очи, Деймън се бе събудил и вече се зазоряваше.

— Къде сме? — попитах и се пресегнах за бутилката с вода.

— Тъкмо влизаме в Кентъки. — Деймън протегна ръка и ме стисна за рамото.

Магистралата бе задръстена от изоставени автомобили и се налагаше Арчър буквално да пълзи. Всеки път, когато приближавахме такива коли, без да искам, се вкопчвах в колана. Колкото повече навлизахме в щата, толкова по-зле ставаше. Колите не бяха просто изоставени. Много от тях бяха унищожени.

Изведнъж Деймън ме потупа по рамото.

— Не гледай, Кити.

Твърде късно. Тъкмо заобикаляхме един изгорял миниван и аз погледнах — реакция, присъща на човешката природа, гледаш, дори когато всичко в теб крещи „не“.

Микробусът бе напълно овъглен, вероятно чрез силата на Извора, но за разлика от другите изгорели коли, не беше празен. О, боже, съвсем не беше празен.

Вътре имаше четири тела. Две отпред и две отзад. Едното бе проснато върху волана, а другото — притиснато до прозореца от другата страна. Телата на задната седалка... О, господи, те бяха крехки, мънички.

Всички бяха изгорели до неузнаваемост.

Оказа се, че тази кола не е единствената. Подминахме не един автомобил с овъглени трупове.

Ужасена притиснах гърлото си, за да спра надигащата се горчилка. От всичко видяно дотук, това бе най-потресаващата гледка. Беше ужасно. Скръбта ме погълна.

— Кити — нежно се обади Деймън и ме подръпна за раменете.
— Кити. Спри.

Извърнах с усилие глава и видях как по лицето на Арчър потрепна мускул. Деймън опря длан на лицето ми и хвърли мрачен поглед на Арчър.

— Може ли да караш по-бързо?

— Не, не мога — отвърна той. — Освен ако не искаш да излезем от пътя, но хич не съм сигурен, че това е разумно.

— *По дяволите.* — Деймън отдръпна ръката си и присви очи, загледан в задръстения път.

Арчър изруга.

Аз застинах.

— Какво? — Когато никой не отвърна, подскочих на седалката.
— Какво?

— Усетих го — обади се Арчър.

Бях объркана и много притеснена.

— Ако не ми кажете какво става, ще ви ударя по един шамар.

Деймън се усмихна горчиво.

— Наблизо има луксианци.

О, не.

Наведох се напред и подпрях ръце на таблото. Докъдето поглед стигаше, по празната лента на магистрала нямаше движение.

— Нищо не виждам.

— Гледаш в грешната посока, Кити.

Сърцето ми подскочи, обърнах се и погледнах през задния прозорец.

— О, гадни извънземни задници!

Огромен хамър летеше надолу по хълма, по който току-що бяхме минали, и пореше изоставените коли.

— На бас, че не са приятелски настроени. — Стомахът ми се преобърна.

— По какво позна? — попита Арчър и заобиколи един камион.

Деймън отново изруга.

— Определено не са. Усещам как напират да влязат в главата ми. Викат ме, а аз не отвърщам.

— И вероятно се вбесяват — намръщи се Арчър и настъпи газта до дупка.

— Да.

— Това, дето луксианците приемат и предават като радиостанция, е доста странно — рекох аз.

— Не знаеш колко си права. — Деймън се изтегли между двете седалки. Арчър извика и го изгледа сърдито, но луксианецът е човек, тръгнал на мисия. Сграбчи ме за бузите и ме целуна.

Стана толкова ненадейно, че аз не помръднах, а той не спираше да ме целува.

— Точно сега ли? Когато разгневени извънземни са по петите ни?

— Целуването винаги помага. — Той седна обратно и се хвана за седалките. — Трябва да спрем и да направим нещо с луксианците. Няма да успеем да ги изпреварим, а не бива да ни проследят до арумианците.

Арчър въздъхна.

— Няма да е никак забавно.

Аз стоях с изтръпнали устни като кръгъл идиот.

— О, ще бъде много, много забавно. — Деймън ме погледна. — Кити, готова ли си да си поиграем?

— Да — отвърнах. — Естествено. Готова.

Деймън се засмя.

— Добре тогава, да започваме.

Арчър завъртя волана надясно и рязко спря джипа встрани от магистралата. Вратите се отвориха и колкото и да беше нелепо, аз последна успях да си откопчая колана. Слязох с разтреперани крака.

— Наведи се — нареди Деймън.

Видя ококорените ми очи и ми махна да клекна. Изгледах го гадно.

— Какво? Аз да не съм някой нинджа.

— Виждал съм те да се биеш. — Арчър мина спокойно пред експлоръра, като че се намирахме на бензиностанция. — Донякъде приличаш на нинджа.

— Благодаря — усмихнах се аз.

— Ти си една прекрасна нинджа — рече Деймън и ми намигна.
— Искam и двамата да останете тук за малко.

Да, да. Изобщо нямаше да го слушам, но преди да изскоча на пътя, Арчър ме хвана за ръката.

— Стой мирно — рече той, без да ме пуска. — Не се шегувам.

Понечих да се измъкна, но хамърът премаза колите и оглушителният звук на метал ме накара да се закова на място.

Хамърът пердашеше бясно към нас, а в това време Деймън излезе наред пътя, приведе глава и разпери ръце. Лицето му бе непроницаемо.

Изглеждаше страхотно, застанал широко разкрасен, с изправени рамене. Приличаше на античен бог, готов да се впусне в битка с титан.

Бяла, трепкаща светлина го обгърна и видях как вените му светнаха в блестящо бяло. Цветът премина в мрежата от линии по лицето и надолу по врата му, скри се под яката на ризата му и се появи по ръцете му.

Бях го виждала и преди в този вид, макар и не така ясно, когато спря камиона, който щеше да ме прегazi.

Деймън спираше времето.

Хамърът неочаквано замръзна, запращайки пътниците напред. Успя да спре колата, но не можеше да превърне луксианците в статуи. Неведнъж го бях виждала да спира времето, ала всеки път благоговеех пред способностите му. Огромна енергия трябваше, за да се спре времето — веднъж и аз успях, но съвсем случайно.

Деймън дръпна рязко ръката си. Отстрани изглеждаше, като че хамърът е свързан с нея с невидима връв. Беше освободил времето и колата възвърна скоростта си, но гравитацията си каза думата.

Хамърът застана на предните си гуми, задържа се за секунда, а после със страшна сила се сгромоляса с колелата нагоре. Металът изхрущя и покривът хлътна.

— Уха — измърмори Арчър.

Луксианците бързо се окопитиха. Вратите изскърцаха, а сетне експлодираха в бяло-червена светлина. Излязоха навън — бяха петима — и се спуснаха към нас в човешкия си образ.

— Стойте там, аз ги поемам — рече Деймън и приклекна, подготвяйки се за мощното нападение на петимата луксианци.

— Какви ги говори, за бога? — погледнах Арчър.

Той кимна.

— Няма начин да останем тук, докато той се забавлява.

Арчър ме пусна и аз хукнах към мястото на битката точно когато капакът на близкия седан се откъсна и полетя като огромен нож. Удари единия луксианец, разсече го на две и връщане назад нямаше.

По дяволите.

Рязко спрях, когато видях зловещата усмивка на Арчър.

— Точка за нас.

— Майсторско изпълнение — рече Деймън и хвана един луксианец през кръста. Повдигна го и го тръшна с все сила на земята. Асфалтът се пропука. На пътя се пръсна трепкаща синя течност.

Ама че гадост.

Една луксианка се извърна рязко и се втурна към мен. Призовах Извора, вдигнах ръка и се концентрирах върху онова, което исках да се случи. Когато още свиквах да използвам силата, куп предмети ме удряха по лицето и се разбиваха на пода.

А сега?

Не толкова често.

Луксианката бе на няколко крачки от мен, и аз я запратих в един тир. Последва скриптене, което ме ужаси, но трябваше да продължа. Спуснах се напред, преди „машата“ да се съвземе, и пуснах силата на Извора да мине през мен. Мълнията я порази в гърдите, точно над сърцето. Тя пламна като фойерверк и изгоря.

Деймън хвана за раменете онзи, когото бе тръснал на земята, и заби коляно в гърдите му. Костите му се натрошиха и луксианецът изрева от болка. Обърнах се. Ръката на Деймън отскочи назад и Изворът потече по нея.

Застанах лице в лице с Арчър и глока в ръцете му. Погледите ни се срещнаха и в гърдите ми избухна страх. Дъхът секна в гърлото ми и аз замръзнах на място. Виждах единствено дулото на пистолета. Той дръпна спусъка и искрата припламна. Приготвих се да посрещна болката от метала, който щеше да разкъса кожата и костите ми.

Но така и не дойде.

Зад мен едно тяло падна на земята. Обърнах се с тих вик и видях луксианец да лежи по очи на пътя сред локва искряща течност.

— Куршум в главата — обясни Арчър. — Дори те не могат да му устоят.

— Не е честно, мамиш — рече Деймън, завъртя се и с мълния от Извора премахна и последния луксианец, пращайки го в близкия камион.

— Какво от това. — Арчър прибра пистолета. — Гледам да не хабя енергия.

Отметнах косата от лицето си и огледах зловещата сцена.

— Това ли са всичките?

Арчър се огледа.

— Засега, да.

Засега? Не бях сигурна, че ще изкарам още един рунд. Обърнах се към Деймън и сърцето ми се сви. Синьо червеникава течност се стичаше от тъгълчето на устата му. Скочих към него уплашена. Дори не бях видяла, че е пострадал.

— Ранен си.

— Добре съм — увери ме той, но кървеше и това ме притесни. — Удар по лицето, но няма страшно. След няколко минути всичко ще бъде наред.

Не се успокоих, напротив, паниката се надигаше у мен.

— Деймън е добре — подметна Арчър. — Важното е, че е ден, раната бързо ще зарасне.

Отначало не разбрах какво иска да каже, но после си спомних как Деймън ми бе обяснил, че слънцето върши чудеса за луксианците, а големите количества захар помагат на хибридите.

— Трябва да побързаме. — Деймън ме хвана за ръка и ме повлече към експлоръра. — И други ще ни надушат, въпрос на време е да се досетят, че сме намислили нещо.

А това щеше да е лошо, много лошо.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

КЕЙТИ

Докато пътувахме към Атланта, бях излапала три шоколада и сега бях под въздействието на захарта. Деймън се бе възстановил напълно и седна зад волана. Чувстваше се превъзходно и успяхме да наваксаме изгубеното в битката време, битка, която едва не скъси живота ми с години.

Не срещнахме повече луксианци, но не знаехме дали, когато са ни усетили, не са се свързали с другите, за да ги предупредят. За всеки случай се подготвихме за още нападения.

Когато прекосихме границата и навлязохме в Джорджия, съзрях ужасяваща гледка — също като на филм. Дърветата от двете страни на магистралата бяха прекършени и овъглени. През гъстата растителност се виждаха останките от катастрофирал самолет. Опашка. Корпус с изпочупени люкове.

Извърнах глава, натъжена до болка от безсмислената жестокост на разрушението. Колкото повече виждах, толкова по-трудно ми беше да повярвам, че светът, хората, ще могат да продължат напред, все едно какво ще се случи с луксианците и атаката им. Как щяхме да живеем след този погром, когато знаехме, че са край нас?

Но, както се казва, рибата беше още в морето. Не можех да предвидя бъдещето и да си представя какъв ще е животът на хората.

За наша изненада, пътищата до голяма степен бяха чисти. Изоставените коли бяха избутани встрани и въпреки цялата бъркотия градът изглеждаше спокоен.

Може би заради засиленото присъствие на армията и националната гвардия, но пък те едва ли щяха да успеят да удържат луксианците. Когато пристигнахме на летището, вече наближаваше седем вечерта. По всичко личеше, че е въведен вечерен час, защото по улиците не се мяркаше жива душа. А и полетите бяха отменени.

— Ето го и него. — Арчър посочи един лъскав автомобил с тъмни прозорци. — Каза, че ще кара тая кола. Хубаво возило.

— Знам, че искаш да дойдеш, но моля те, не се отделяй от мен. — Деймън прекоси паркинга и пое към луксозната кола. — Люк да

вярва колкото си ще на този тъпанар, но аз няма да се хвана лесно.

Едва се стърпях да не се озъбя.

— Е, няма да изтичам да го прегърна.

Беше невъзмутим.

— Надявам се да не го направиш. Иначе ще ревнувам.

— Ще ревнуваш, ако я видиш да прегръща и дърво — подхвърли Арчър.

— Може би. — Деймън паркира зад друга кола. — Просто съм ненаситен.

Вече едва се сдържах.

— Стига глупости — извиках.

Щом слязохме от джипа, три от вратите на лъскавата кола се отвориха. Обзе ме любопитство. Не бях срещала арумианец, който да не се опита да закуси с енергията ми. Но сега имах възможност да видя и говоря със същество, което нямаше, надявах се, да ни свети маслото. Погледнах снажния тип, който слезе от шофьорското място.

Боже...

Тъмнокос мъж, висок колкото Деймън, широки рамене, изваяна челюст. Черна риза, опъната по ръцете и гърдите му; приличаше на боксьор. Дори ако съдех само по външния му вид, мъжът определено изглеждаше опасен. Кожата му беше бледа като на всички арумианци, но не така прозрачна — по-скоро напомняше алабастър или порцелан. Носеше черни очила, черни джинси — същински модел от GQ, а не извънземна версия на бозаеща овца. Хънтър.

От задната седалка слезе още един арумианец — досущ като първия. Само че носеше панталон и риза, която не си бе дал труда да закопчае съвсем и изпод нея се подаваше яка бяла плът.

Арумианците бяха четирима — трима мъже и една жена. Очаквах да видя още нечий брат или сестра, но до предната врата седеше...

Жена. Човешко същество.

Зяпнах пъстрата групичка. Какво, за бога, търсеше жената с тях? Тя се обърна към нас и успях добре да я огледам. Беше красива блондинка. Умът ми не побираше какво прави тук.

— Как е хавата, задник? — обади се Деймън.

Ченето ми падна до земята.

— Хубав поздрав, няма що — измърмори Арчър.

Хънтър наклони глава и въздъхна.

— Пак ли ти.

— Виждам, че се радваш да ме видиш. Аз също. — Деймън се ухили присмехулно и скръсти ръце. — Да си изясним нещо от самото начало. Ако сте решили да ни прецакате, по какъвто и да е начин, това ще е последното, което ще направите.

Хънтър се изсмя презрително и се обърна към брат си.

— Казах ти, че е мил и сговорчив.

Другият арумианец сложи ръцете си на покрива на колата и повдигна вежди.

— Мил като бодливо прасе.

Деймън му показва среден пръст.

Нещата се развиваха отлично.

При все че Хънтър беше с тъмни очила, усетих как внезапно насочи погледа си към мен.

— Е, виждам, че си измъкнал момичето си от лапите на Дедал.

Леле.

— И онази жена е още с теб — отвърна Деймън. — Да я попитам ли дали е тук доброволно?

Хънтър се изсмя.

— Какво ще кажеш, Серина? Доброволно ли си тук?

Блондинката поклати глава.

— Не.

— Получи си отговора — добави Хънтър.

— Размяната на любезности върви добре, но все пак да минем на въпроса — предложи Арчър. — Разбрах, че сте съгласни да ни заведете при другите арумианци.

— Така е. — Хънтър скръсти ръце, имитирайки Деймън. Последва миг мълчание и кълна се, че отново ме огледа. — А вие сигурни ли сте, че искате?

О, това звучеше ужасно. Пристъпих от крак на крак.

— Налага се.

Слънцето най-сетне се скри зад плътните облаци и здрачът бързо се разстла над паркинга. Хънтър свали очилата си. Бледият оттенък на ледените му сини очи ми действаше на нервите.

— Някой от вас да е чувал за Лото?

— Май е малкият ви водач — обади се Деймън.

— Малкият водач, а? — Братът сведе брадичка и се разсмя. — По-скоро е малко луд.

— Бих казал много луд, Лор^[1].

— Лор? — повторих аз и се почувствах тъпо. — Чакай. Казваш се Лор?

Той ми показва белите си зъби.

— Почакай да се запознаеш с другия ни брат, Син^[2].

Син? Лор? Уха, името на Хънтър наистина се открояваше. Тръснах глава, защото това изобщо не беше важно.

— Какво искаш да кажеш, че Лото е малко луд?

— Не малко, той е много луд — поправи ме Хънтър и се облегна на колата. Серина се приближи и застана до него. — Мен ако питаш, направо е психопат по човешките стандарти. Не бих го пуснал да припари до Серина. Не бих го пуснал и до хлебарка, ако ми е домашен любимец.

Уха.

Деймън се намръщи.

— Звучи забавно.

— Освен това е наистина могъщ — продължи Хънтър. — Гълта луксианците като невидял и целият е накичен с опали. Сякаш са защити в кожата му.

Ококорих очи.

— Олеле.

— Мрази хората — вметна Лор. — Не си пада и по основи и хибриди, но най-много мрази луксианците.

Работата взе да загрубява.

— Явно ни чака голямо забавление — отсече сухо Деймън.

Хънтър се разсмя, но в смеха му отекнаха ледени нотки.

— Арумианците са му предани до гроб. Биха направили всичко, което поиска от тях, дори това да означава, че трябва да се простят с живота си.

— А ти не си от тях, така ли? — попита Деймън.

— Категорично не — рече Хънтър и приятелски метна ръка през раменете на Серина. — Ако щеш вярвай, хлапе, но аз нямах желание да воювам с луксианците, преди да направят тези поразии. Сега е наложително, но когато всичко свърши, хич не ме интересува какво ще

правите. — Той замълча и погледна блондинката. — Предпочитам да мисля за по-приятни неща. Лор също.

Хънтър така гледаше жената, че Деймън се втрещи. И аз се изненадах. Арумианецът наистина беше влюбен в нея. Уха.

Деймън го погледна, отметна назад главата си и се разсмя.

— Добре. Уважавам чувствата ти.

Мина сякаш цяла вечност, преди Хънтър да отговори.

— Ако го убедиш да ви помогне, ще се възползвате от страхотната ни армия. Не съм сигурен обаче, че ще харесате Лото — той не е толкова мил и любезен.

— Ще се тревожим, когато му дойде времето — отвърна Деймън и наклони глава. Вече сериозно се притеснявах за срещата с Лото. — С колко арумианци разполага той?

— Хиляди — рече Хънтър и аз усетих как загубвам присъствие на духа. — Онези, които години наред живееха незабелязано тук и дори тези, които работеха за Дедал.

— И всичките са с него? — Арчър се почеса по главата. Късата му коса бе почнала да израства.

— Дааа — каза Лор и се ухили. — Все едно влизате в секта. Подгответе се.

— Доста са странни — обади се Серина и праметна косата си назад. — Всички се взират в теб, сякаш възнамеряват да те излапат на вечеря. Даже са страшни, да си призная. — Тя хвърли поглед на Хънтър и Лор. — Без да се обиждате.

Лор се изхили.

— Не се обиждаме.

— Е, готови ли сте? — попита Хънтър.

Исках да изпищя „не“, когато Деймън кимна. Хънтър се обърна към Серина и обви лицето ѝ с длани. Жестът му бе невероятно нежен и аз се изненадах, че арумианец е способен на такива чувства.

Той се наведе и я целуна, а тя се отпусна на него, без да се замисли. Зяпах с отворена уста и не можех да отвърна поглед. Арумианец и човек. Жена. После ми хрумна, че може би другите си мислят същото, когато видят луксианец и човек.

— Скоро ще се върна — рече той. Серина се намръщи.

— Искам да дойда с теб...

— Знаеш, че не искам да се навърташ около Лото и Син. Пък и аз ще се оправя — увери я той. — Лор ми обеща да те забавлява.

Лор кимна и сви устни.

Серина не беше доволна и помислих, че ако се тревожи за Хънтър, трябва да преосмислим действията си.

Но нямахме друга възможност.

Тя го прегърна, а после мина зад него и го тупна по задника.

— Ще те чакам.

Хънтър я изпрати с такъв поглед, че аз се изчервих. Тя спря и се обърна към нас.

— Имах горчив опит с луксианците в миналото. Говоря за онези, които знаеха, че събратята им ще пристигнат.

С Деймън се спогледахме.

— Ще ни разкажеш ли по-подробно?

Жената пое дълбоко дъх.

— Имаше един сенатор, луксианец. Двамата му сина убиха моята най-добра приятелка... задето случайно ги видяла как правят онези неща със светлината. И мен се опитаха да убият.

— О, боже — прошепнах.

— Правителството изпрати Хънтър да ме пази. Не защото ги бе грижа какво ще стане с мен, просто не им харесваше, че луксианците убиват, когато си поискат — без правила. — Очите ѝ се изпълниха с тъга. — Но имаше и друго. Моята приятелка бе чула братята да говорят за... проект „Орел“. Ставало дума за Пенсилвания и някакви деца.

— Нещо друго? — обади се Арчър, гледайки я пронизително.

Жената хвърли поглед към Хънтър, после кимна.

— Проектът „Орел“ бил разработен в отговор на проекта „Дедал“ — за връзка с други луксианци, които искат да завземат света и използват основи, за да осъществят плановете си. Ние смятахме, че става дума за малки деца.

— Но не са били деца — рече навъсено Хънтър. — Поровихме се тук-там. Оказа се, че не са деца, а основи като него.

Арчър свъси вежди.

— Намеквате, че са зрели индивиди?

— Да — кимна той.

По дяволите. Значи сме били прави.

— Знаехме, че ще се случи нещо подобно, или поне, че ще опитат, но не можехме да направим нищо — довърши жената.

— За главите ни е определена награда — обясни Хънтър. — С две думи, разгневих луксианците, някои арумианци и Дедал. Озовахме се между чука и наковалнята.

— Така че, по-добре да ви помогнем, вместо да стоим със скръстени ръце. — Изведнъж осъзнах, че може би Серина бе накарала Хънтър да се отплати на Люк. Тя погледна Деймън. — Знам, че не вярваш на Хънтър, но и ние ви нямаме доверие. Предупреждавам ви — ако го изложите на опасност, знам как да убия луксианец и не се боя да го направя.

Гърдите на Деймън се повдигнаха.

— Разбрах те.

— Добре.

Жената ми хареса.

Хънтър се ухили.

— Хайде, да вървим. Мястото е съвсем наблизо.

Тримата последвахме Хънтър до улична лампа на около трийсетина крачки от колата. Той спря.

— Пристигнахме.

Огледах се, но не видях нищо.

— Това трябва да е вълшебна врата като в Хари Потър.

Хънтър ме изглежда.

— Какво? — попитах. — Не си ли чувал за Нужната стая^[3]? Вратата се появява... О, няма значение.

— Добре. — Той посочи към земята. — Слизаме.

Не се виждаше друго, освен стоманения капак на една шахта. Хънтър го вдигна и сърцето ми слезе в петите. Сякаш пред нас се откри преизподнята.

— Тук ли? — попита Арчър.

— Защо според теб предложих да се срещнем на летището? Не защото обичам да се мотая наоколо — каза той.

— А ние откъде да знаем? — отвърна Деймън и изглежда шахтата така, сякаш е последното място, в което би влязъл. И не само той. — Ти си арумианец, тъй че...

— Надявах се да зарежеш гадното отношение.

— Целуни ми задника. — Деймън се усмихна самодоволно.

— Не, благодаря — отвърна Хънтър, но явно не беше ядосан. Нито пък Деймън. Арумианецът вдигна очи, погледна първо мен, после и Деймън. — Предполагам, че искаш да слезеш пръв.

Устоях на порива да изръмжа и бързо вързах косата си на опашка. Арчър се приближи до шахтата, отдаде чест и изчезна надолу по стълбата. След няколко секунди гласът му стигна до нас.

— Тук смърди. При това ужасно.

Отлично.

Спуснахме се бързо по стълбата. Арчър беше прав. В едва осветения тунел се носеше миризма на мухъл и бъчви.

Хънтър слезе последен. Не си направи труда да използва стълбата, а се приземи пъргаво до нас — явно бе необикновен във всяко отношение.

Изправи се, погледна през рамо и тръгна напред.

— Ще трябва да повървим.

Оказа се, че „повървихме“ близо сто и петдесет километра. Въпреки гените ми на мутант, краката ме заболяха. Цяла вечност се мъкнахме по тунелите на замлъкналото метро, в което отекваха само нашите стъпки. Тъкмо оглеждах мръсните, изпочупени прозорци на влаковете, от които се носеше зловоние, и Хънтър изникна пред мен. Сепнах се и направих крачка встрани.

Светлите му очи срещнаха моите.

— На твоє място не бих се вглеждал толкова във вагоните. Не са празни. Част от луксианците ги завзеха. Подпалиха ги заедно с хората. Влаковете не продължиха. Разбираш ли какво ти казвам?

Стомахът ми се обърна, но кимнах. Такава нелепа смърт — беше ужасяващо и мина много време, докато го осъзная. Навлязохме в лабиринта от тунели, минахме през стоманена врата, която с години не бе отваряна и се озовахме в широк тунел, осветен от факли, набити в цепнатините на стената. Хънтър спря пред друга стоманена врата.

Усетих мирис на гнило и прехапах устни. Като че ли изведнъж въздухът стана по-плътен, имах чувството, че се задушавам. Потръпнах, сякаш в мен бяха плъпнали хиляди мравки.

Деймън спря пред мен и протегна ръка. Гърбът му се изопна от напрежение.

— Зад тази врата е пълно с арумианци.

Хънтър се усмихна доволно и ни погледна.

— Казах ви. Тук са хиляди.

Не ми се вярваше.

— Но как се побират? — попитах. — Това е само едно метро.

Арумианецът се подпря на вратата.

— Създали са свой свят тук, малката.

Не ми хареса как ме нарече. „Малката“ бе последният епитет, който ми подхождаше.

— Лото живее тук от години с арумианците и строи подземния си град с помощта на свои предани хора. Те идват и си отиват, когато пожелаят, но винаги се завръщат. — Той хвана тежкия лост. — Начинът им на живот е доста остарял, тъй че онова, което предстои да видите...

— Явно ще ме разстрои и ще имам нужда от терапия — кимнах с въздишка. — Разбрах.

Той се подсмихна, а после погледна Деймън.

— Готови?

— Да свършваме с това — каза Деймън и ме хвана за ръка. Не се възпротивих.

Надявах се, че онова, което ни предстои, може да не е чак толкова опасно, а и двамата бяхме един до друг.

Хънтър се поколеба за миг, сякаш не му се искаше да влезе. Но накрая отвори вратата. Пред нас се простираше още един, но по-широк и съвсем различен коридор. Стените бяха направени от дървени греди и плоскости. Факлите бяха забодени върху колове — нещо като тотеми със странни кръгообразни изображения, които ми напомняха келтски възли. В дъното имаше дървена врата, като че излязла от ренесансовата епоха.

Преди Хънтър да стигне вратата, тя се отвори широко, удари се с глух звук в стената и оттам се появи още един Хънтър.

А, ето го и третият брат. Приличаше досущ на другите двама, само косата му бе по-дълга и вързана на тила. Приличаше ми на пират.

От него лъхаше враждебност и омраза. Изглежда брат си, а после насочи студените си сини очи към нас. Температурата спадна. Побиха ме тръпки и дъхът ми излезе като бяло облаче.

— Не биваше да ги водиш тук — каза той. Когато чух гласа му, имах чувството, че над мен се сипе леден дъжд.

Хънтър наклони глава.

— Нямам нужда от твоето позволение, Син.

Син погледна брат си за миг, сетне се засмя сподавено.

— Както и да е — отвърна.

Деймън се бе стегнал, сякаш се готви за битка. Не се успокои дори когато Син се завъртя на пети и изчезна. Нито пък аз. Лошото предчувствие, което ме преследваше от мига, в който Хънтър заговори за Лото, ме обзе изцяло.

Арчър застана от другата ми страна и тримата последвахме Хънтър. Това, което видях, надмина всичките ми очаквания.

Подземен град? Няма лъжа, няма измама.

Сякаш прекрачихме в друг свят. Отгоре сякаш нямаше таван, макар да знаех, че се намираме дълбоко под земята. Докъдето поглед стигаше, се виждаха скелета, които се издигаха нагоре. Те образуваха множество пътеки, виещи се около обширна зала. Вратите на пониските нива се виждаха, а тук-там висяха странни, приличащи на кожи прегради. Мястото приличаше на затвор, изграден от дърво.

Не ми се мислеше какво ще стане, ако някой изпусне запалена клечка кибрит.

Докато вървахме към средата на помещението, се оглеждах наоколо с ококорени очи. Имаше изработени на ръка маси, с богата дърворезба, а сред високите и широки шкафове до стените на залата бяха пръснати детски креватчета. Някои от шкафовете бяха отворени и се виждаха съвсем обикновени неща — консервирана храна, хартиени кърички, бутилки сода.

— Толкова е странно тук — прошепнах на Деймън.

Той кимна.

— Изобщо не подозирах за съществуването на такъв град.

— Така трябва да остане и занапред — рече Хънтър през рамо.
— Не обичам Лото, но трябва да призная, че той построи тук нещо като светилище за нашата раса. Каквото и да стане, не бива да казвате на никого какво сте видели.

— Кълна се, че няма — обеща Арчър. — Нямаме причини да го правим.

— Добре. — Хънтър хвана дръжката на вратата. — Аз ще говоря. Това означава да не си отваряш устата, Деймън. Не се шегувам.

Деймън се намръщи.

— Добре. Ще мълча.

От залата излязохме в друг коридор и се запътихме към още една врата. До нас достигна говор и смях, примесени с викове и силен шум. Не знаех какво ни очаква отвъд, но бях готова за всичко. Хънтър отвори вратата и пред погледа ми се откри още по-внушителна зала.

Боже, тук бяха от арумианци. Бяха навсякъде. Заковах се на място, а Деймън стисна ръката ми здраво.

Разговорите в залата секнаха и арумианците замръзнаха като статуи. Едни стояха прави, други седяха с огромни чаши в ръце, които приличаха на средновековни бокали. Жени полюшваха пеленачета. Лицата им бяха бледи, косите — катраненочерни в смайващ контраст с белезникавосините им очи. Някои бяха изрусени до бяло или пък с яркочервени коси, досущ като пънкари.

Всички до един се взираха в нас.

О, майчице! По гърба ме полазиха ледени тръпки.

— Какво, по дяволите, става, Хънтър? — изтрещя мощен глас някъде зад нас.

Обърнах се и поех дълбоко дъх, а очите ми едва не изхвъркнаха от орбитите. Насреща се издигаше огромен дървен подиум, който гледаше към залата за празненства. Няколко стъпала водеха към него и бяха толкова стръмни, че сигурно щях да си строша врата на слизане по тях.

На подиума седеше мъж. По всичко личеше, че има телосложение на великан. Арумианецът беше огромен, с широки рамене и дебели бедра. Седеше лениво отпуснат, като че едва се удържаше да не задреме, но будните му бледосини очи гледаха остро и пронизателно.

Беше... беше нереално красив. Чертите на лицето му бяха като изсечени от мрамор, устните му — пълни и изразителни, носът — прав, а скулите — високи. Косата му беше изрусена до бяло, но веждите се чернееха. И по необясним начин тази чудата комбинация произвеждаше нужния ефект. Той се бе втренчил в нас, а в дясната си ръка държеше стъклен бокал, пълен с кехлибарена течност.

Значи това беше Великият вожд, както го бе нарекъл Люк. Бях впечатлена колкото и да не исках.

Хънтър пристъпи напред. Огледах трона, на който седеше Лото. Беше направен от...

О, боже, бягай колкото краката ти държат и хич не поглеждай назад — това истински кости ли бяха? Бяха странни, но със сигурност не бяха човешки. По-тънки и някак огънати и излъчваха слабо синьо сияние.

Леле.

Това бяха кости на луксианци.

Лоша работа, много лоша работа.

— Знаеш какво става горе — подхвана Хънтър, но за миг замълча. — Луксианците...

— Знам — прекъсна го Лото и сръбна от напитката си, макар да очаквах, че ще я изгълта на един дъх. — Луксианците са пристигнали. Убили са малко хора, за които пет пари не давам. Но това изобщо не обяснява защо си довел тези тук.

Хънтър понечи да отговори.

— Освен ако си ни донесъл вечеря. — Лото се усмихна и белите му, странно заострени зъби лъснаха. — Ако е така, благодаря ти от сърце.

— Не ни е довел за вечеря — рече Деймън с глас, студен като залата, и аз трепнах. — Не сме и десертът. Дойдохме тук, за да поискаме помощ за битка срещу луксианците.

Уха. Погледнах Деймън с известна гордост, задето говореше без сарказъм.

Но Лото май се задави с напитката.

— Помощ?

Край нас се разнесе смях, който накара сърцето ми да забие лудо.

— Да. — Деймън вирна брадичка и се усмихна. — Помощ. Доста лесна дума. Мога да ти я разясня, ако искаш.

Опа, говоренето без сарказъм отиде по дяволите.

Бокалът се счупи в ръката на Лото.

Парченцата звъннаха на пода, а Деймън свъси вежди.

— Жалко за красивата чаша.

Сподавих смеха си, защото бях сигурна, че ако се разсмея, току-виж наистина решили да ни хапнат за закуска.

Възцари се дълго мълчание. Усетих как арумианците се надигнаха от столовете си и ни обградиха. Хладни тръпки пропълзяха по гърба ми и отново помислих, че се задушавам.

Син мина пред мен и спря до първото стъпало към подиума.

— Какво да правим с тях? — нетърпението в гласа му ме накара да се уплаша до смърт. Той хвърли поглед към нас.

Лото се подсмихна.

— Убийте ги и тримата, нека техният бог да се оправя с тях нататък.

[1] Познание — (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Грях (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Стая в Хогвортс, която се появява, когато човек се нуждае от нея. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

ДЕЙМЪН

Положението се скофти.

По-лошо не можеше да стане.

Пристъпих напред, така че Кити да остане между мен и Арчър. Ако трябва да подпаля залата, за да я измъкна оттук, така да бъде. А после какво? Мисията ни ще се провали, правителството ще пусне е-бомбите над градовете, светът ще се превърне в пустиня, в каквата не исках да живея, а най-лошото бе, че щях да изгубя сестра си. Завинаги.

Май не трябваше да се обаждам.

Лото стана и ме изгледа така, сякаш искаше да ме съдвече и да ме изплюе.

— Май очаквахте по-различен отговор. — Той отметна глава назад и се разсмя. Няколко от арумианците край нас също се изсмяха. — Очаквали сте да ви помогнем? На луксианци, хибриди или на каквото там е онова нещо? — Той посочи Арчър. — Ако е така, или сте много нахални, или безумно глупави.

Усетих как ме обзе раздразнение и кожата ми затрептя от електричество, но знаех, че трябва да запазя самообладание, поне докато наистина ни атакуват. Колкото и да не ми харесваше, ние се нуждаехме от тях.

— Какво? — Лото слезе едно стъпало надолу, а аз застинах. — Няма ли какво да добавиш, умнико?

Присвих очи.

— Дай ми секунда. Ще измисля нещо.

Хънтър простена.

Две малки ръце ме сръчкаха отзад като предупреждение.

— Не съм очаквал да си стиснем ръцете и да запеем химн — отвърнах аз, а Лото повдигна веждите си. — Не съм очаквал да ни приветствате с добре дошли, но очаквах, че няма да се държите като кръгли идиоти.

— О, господи — измърмори Кити зад мен и заби нокти в гърба ми.

— Така няма да ги спечелиш на своя страна. — Хънтър ме погледна така, сякаш съм си загубил ума.

Брат му, Пинки или Бинки — не помнех името му — бе готов да си потърси лигавник.

Поех си дълбоко въздух.

— Нали разбирате какво ще се случи, ако луксианците превземат Земята?

На Лото явно не му пукаше.

— Нима мислиш, че ни е грижа за хората? От тях... нямаме полза.

Започнах да се съмнявам в интелигентността на вожд.

— След като подчинят човешките същества, луксианците ще тръгнат след вас. Може сега да не ги притеснявате, но и това ще стане. Някога луксианците бяха ваши господари.

— Никога не са били наши господари — изсумтя Лото.

— Така ли? — обади се и Арчър. — Защото живеете в тунелите на метрото? Просто си помислих, че трябва да го отбележа.

— Той е прав — добавих аз и се подсмихнах. — Все ще се научат как да ви победят — продължих, надявайки се поне един арумианец да прояви здрав разум. — В момента нямат представа. Но после? След като убият тук-там някой от вашите? Историята ще се повтори.

— Историята никога няма да се повтори — каза подигравателно една арумианка. — Луксианците никога вече няма да ни подчинят.

— Лесно е да го кажеш, докато се криете тук — отвърнах аз.

Пинки — май така се казваше — тръгна към мен.

— Ние не се крием.

— Точно обратното — обади се Кити, надничайки иззад рамото ми, а Лото така се втренчи в нея, че ми идеше да му изтръгна сърцето. — Като случаен наблюдател смятам, че се криете.

Хънтър стисна очи, като че изпита болка.

Лото слезе като борец тежка категория и след минута се озова пред нас. Не гледаше към мен. Свих длани в юмруци.

По-спокойно, предупреди ме Арчър.

— Ти не си случаен наблюдател — обърна се към Кити той. — Ти си курва на луксианците и се криеш зад тях.

Замръзнах.

— Какво...

— Я чакай малко. — Кити изхвърча иззад гърба ми и вдигна ръка. — Първо, не съм ничия курва. Второ, не се крия зад никого. За разлика от *някои* хора.

Лото наклони глава.

— И трето. Нито един от вас тук не е причинил разрушението на вашата планета, нали? Има ли сред вас някой толкова стар, че да е участвал във войната между двете раси? — Отговор не последва и тя поклати глава. — Ама че сте смешни! Всички до един!

От няколко посоки ни врхлетя студен въздух. Лошо.

— Кити...

— Затваряй си устата — сопна ми се тя, а аз ококорих очи. — Ти не си по-добър от тях.

— Какво? — възкликнах.

Клонингът на Хънтър вдигна вежди.

— Много ми се ще да чуя как ще свърши тази реч.

Разнесе се смях.

— Вие се мразите само защото сте от различни раси — изкрещя с цяло гърло Кити.

— Та те са създадени, за да ни унищожават, така че... — гласът ми секна.

— А те извършиха геноцид и поробиха народа ни — изсъска Лото като змия.

— Олеле, олеле. Хленчене. Само това чувам. — Кити вдигна ръце в отчаян жест. — Нека ви кажа няколко думи за човечеството. Откакто свят светува, хората се избиват заради религиозни и расови проблеми, причинявайки си далеч по-страшни неща от онези, които вашите народи са си причинили. И то толкова често, че учител по история не би успял да разкаже всичко в един час.

— Ето на това му се вика възхвала на човешкия род — сухо рече братът на Хънтър.

— Ти не разбираш. — За миг си помислих, че наистина ще тропне с крак. — При все че много от расите тук таят жестока вражда помежду си, когато стане напечено, хората се обединяват. *Винаги*. Защо? Защото знаят, че трябва да се борят заедно. А когато всичко свърши, пак се мразят. И нещата си идват на мястото.

Лото изпъна гръб и се втренчи в нея.

— Божичко! — Кити тропна с крак. — Не може ли поне веднъж да постъпите като хората?

Мълчание, а сетне Лото попита.

— Искаш от нас да забравим злините, които луксианците са ни причинили и продължават да ни причиняват?

— Не. Искам да помните, да помните всичко, което ви е било сторено, защото луксианците, които пристигнаха сега, са вашите врагове. А не Деймън или аз. Или повечето луксианци, които отдавна живеят на Земята.

Той се усмихна.

— Между тях няма разлика.

Кити поклати глава, сякаш не вярваше на ушите си.

— Нещата не са само черни или бели. И ако наистина си мислите, че не е във ваш интерес да излезете срещу атакуващите луксианци, то... ами късмет тогава.

Лото извърна очи и огледа лакеите си. За миг притихна смълчан. Настръхнах, а в следващия миг той се спусна към Кити.

Обърнах се, преминах в истинския си образ. Лото сграбчи Кити, стисна я за врата и я блъсна в стената.

Огненочервен гняв избухна в мен. Ревът, който излезе от гърлото ми, бе примитивен, животински. Втурнах се напред, но братът на Хънтър и още един арумианец хванаха ръцете ми. След секунда още един се метна на гърба ми и тримата ме повалиха на студения под. Нямахше нужда да поглеждам, за да разбера, че и Арчър е обграден.

Опитах да се измъкна, призовах Извора, но момчетата бяха доста яки — сякаш преди малко се бяха натъпкали с луксианци. Светлината запулсира във въздуха, припламна. Вдигнах глава, всичко наоколо светеше в бяло и червено.

— Как мислиш — кое ме спира да сложа край на живота ти още сега? — изръмжа Лото само на сантиметри от лицето й.

— Нищо — рече тя. — Но нима убийството ми... ще реши нещо?

— Поне ще ме развесели. — Лото се наведе напред, беше я заклещил здраво. Леко наклони глава и успях да видя как погледът му пропълзя по тялото й. — И ще ми достави удоволствие.

Избухнах.

В мен се разля чиста енергия и се взриви в светлина. Арумианецът, който се хвърли на гърба ми, отхвъркна като детска

топка. Сkochих и повлякох със себе си брата на Хънтър. Силата изригна във вихрена вълна и аз блъснах една в друга главите на двамата арумианци.

Строполиха се на мига.

Тръгнах напред, спрях колкото да запратя в безсъзнание един бързо трансформиращ се арумианец, а после фраснах друг под брадичката и го изстрелях в тълпата.

— Пусни я — казах аз и минах в човешкото си тяло. Изворът бучеше по ръцете ми. Сърцето ми щеше да изскочи, а подът се затресе. — Пусни я или ще срина цялото това проклето място.

Лото ме погледна през рамо.

— Виж се само, ти и твоето голямо, лошо его. Бррр.

— Още нищо не си видял — изръмжах аз. — Давам ти пет секунди да махнеш ръцете си от нея. Едно... две... четири...

Той я пусна и се обърна към мен.

— Май не знаеш да броиш.

— А на теб не ти е мил животът.

Лото ме изгледа за миг, после отметна глава и гръмко се разсмя. В това време братът на Хънтър се надигна.

— Ъ... — Хънтър се намръщи и хвърли поглед към него. Той се изправи с мъка. — Това не го очаквах.

Нито пък аз, но без да свалям очи от Лото, минах край него, ударих го по рамото и стигнах до Кити.

— Добре ли си?

— Да — тя преглътна едва, без да отделя очи от Лото. — Та той се смее...!

Втурнах се към Лото. Все още виждах всичко в бяло-червено. Канех се да забия ритник в гърдите му, но Кити ме спря.

— Харесват ми — каза Лото на Хънтър, който бе не по-малко объркан от нас. — А това е добре, защото няма да те убия, задето ги доведе тук.

Хънтър се навъси и скръсти ръце на гърдите си.

— Хубаво е да го знам.

— Пуснете онзи мутант — заповяда той на арумианците, които бяха обградили Арчър. После се изкачи до импровизирания си трон и се отпусна с арогантно спокойствие. — Добре тогава. Искате армия. Ще я имате.

Арумианците край нас се размърдаха и усетих облекчение. Трябваше да благодаря, но езикът ми не ме слушаше.

— Давам ви дума, но при едно условие — рече той и вирна брадичка.

— Казвай — измърморих.

Лото ме изгледа така, като че бях насекомо под микроскоп.

— Искam нещо дребно.

Арчър кимна, но с крайчеца на окото си зърнах как Хънтър изпъна рамене и изруга.

— Ще се нахраня с нея.

Втреших се.

— Сигурно не съм чул добре.

— Напротив — хладно отвърна Лото. — Искam да се нахраня с енергията ѝ. — Той кимна към Кити. Кръвта се отдръпна от лицето ми, но се вля като огнен потоп из тялото ми. — Няма да я убия. Само ще я вкуся. Веднъж-дваж. А може и три пъти.

Мина известно време, а аз все така се взирах в този кучи син, който съвсем скоро щеше да бъде мъртъв. Как бе дръзнал да поиска това? Умът ми не го побираше. Яростта се разпали в гърдите ми, превърна се в огнен ад. Погледът ми се замъгли, светът смени цветовете си.

— Не може да бъде — Хънтър поклати глава.

— Е, това е моето условие. — Лото се усмихна и гневът ми мина всякакви граници. — Или го приемете или се махате оттук.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

КЕЙТИ

Щях да повърна.

Това... чудовище искаше да се нахрани с енергията ми? И *това* беше условието му? Паниката заби отровното си жило в тялото ми.

Деймън изригна. Спусна се напред, стигна първото стъпало и едва тогава Хънтър и Арчър го спряха. От устата му бликна яростна словесна атака, мощен порой ругатни, каквито дори не бях чувала.

— Ти си си изгубил шибания ум! — крещеше Деймън. Очите му бяха побелели и блестяха като диаманти. С последни сили опитваше да се измъкне от Хънтър и Арчър. — Ти, извратен кучи син!

Лото повдигна веждите си.

Тялото на Деймън запулсира, в мрака на подземния свят се разпръсна светлина.

— Забрави! Това никога няма да стане! А когато приключа с теб, няма да можеш да стъпваш на двата си крака.

Лото сви рамене и го изгледа безразлично.

— Както вече казах, или приемате...

— Ти си луд, ако мислиш, че ще припариш до нея.

Стомахът ми се преобърна, а Лото се подсмихна пренебрежително.

— Хей, ако не искаш да ми играеш по свирката, изчезвай на мига.

Деймън се хвърли напред и почти събори Арчър и Хънтър. Нова тирада изригна от устата му; сърцето ми щеше да изхвъркне.

— Това ли е условието ти? — Гласът ми бе дрезгав. — Няма да ни помогнеш, ако не изпълним твоето условие?

Той кимна. Безжизнените му очи се спряха върху ми и аз осъзнах, че няма да отстъпи. Щяхме да си тръгнем оттук, без да спечелим подкрепата на арумианците. Армията щеше да пусне е-бомбите си над цялата страна. Невинни хора, луксианци, хибриди и основи щяха да умрат. Щяхме да изгубим Ди завинаги — вероятно и тя щеше да загине.

Не биваше да позволяваме това да се случи.

Стомахът ми се сви, реалността безмилостно ме връхлетя. Трябваше да му дам каквото иска. Нямахме друг избор.

Арчър и Хънтър успяха да издърпат Деймън назад, а той гледаше с убийствен поглед водача на арумианците. Знаех, че ако се измъкне, ще се нахвърли върху него. Може би точно това целеше Лото.

А може би просто беше извратен кучи син.

Не знаех кое от двете, но това нямаше значение.

Отпуснах треперещите си ръцете до тялото.

— Деймън.

Той изобщо не ме чу — беше изцяло погълнат от арумианеца. Въздухът край него прашеше от обзелия го гняв. Дишаше учестено, беше като бомба, която ей сега ще се взриви.

— Ще ни дадете ли малко време? — попитах.

Лото махна неопределено с ръка.

— Аз разполагам с всичкото време на света. А вие? Не бих казал. Деймън започна да се трансформира.

— Времето ти изтича, глупав кучи син...

— Деймън! — Докоснах го и той извърна рязко глава. — Трябва да...

— Нищо не трябва — изръмжа той. — Защото ей сега ще му светя маслото...

— Престани — казах аз и се вгледах в пламтящите му очи. — Трябва да поговорим.

— Няма за какво да говорим. — Извърна очи към Лото. — Освен ако искаш да чуеш какво смятам да сторя с тоя кучи син. След това ще си поговорим, колкото искаш.

От другата страна на Деймън, Арчър ме погледна право в очите. — *Това е единственият ни избор.*

Знам, отвърнах аз.

Тогава трябва да го накараш да приеме.

А той какво си мислеше, че правя?

— Момчета, ще ми помогнете ли да го изведем от стаята? — Ако останехме тук, Деймън щеше да направи някоя глупост.

Хънтър кимна.

— Хайде, приятел. Дай да се поразходим, за да се успокоим.

Трябваше ни доста време да изведем Деймън в тунела, който водеше към главната зала. Арчър и Хънтър се поколебаха дали да ме

оставят насаме с него — сигурно мислеха, че ще хукне обратно.

Взираше се в металната врата така, сякаш щеше да я пробие и да се нахвърли върху Лото.

Наблюдавах го как стои на няколко крачки от мен и едва диша. Очертанията на тялото му още бяха неясни. Усещах горчивия метален вкус на гнева му.

— Не мога да повярвам, че дори го предложи — рече той с глас, остър като парче стъкло.

— И аз не мога да повярвам... — Очите ни се срещнаха и аз си поех дълбоко дъх. — Но това е неговото условие.

Деймън понечи да отвърне, но замълча. После каза.

— Не ме интересува, дори да убива луксианци с едно щракване на пръсти. Няма да му позволя да се храни с теб.

— Но тогава няма да получим помощта му — внимателно казах, опитвайки се да го убедя. — Нито един арумианец няма да ни се притече на помощ.

— Не. Ме. Интересува.

— Напротив, интересува те. Знам, че те интересува. Залогът е твърде голям, за да не те интересува.

Той се изсмя в лицето ми.

— Би трябвало да ме познаваш по-добре.

— Точно защото те познавам, знам, че си ядосан...

— „Ядосан“ не е точната дума за чувствата, които изпитвам в момента — изстреля той в отговор.

— Добре. — Вдигнах ръце. — Но трябва да го склоним да ни помогне.

— Не и ако това означава, че ще трябва да изтърпиш този ужас. — Той заснова напред-назад. — Не мога да позволя да се храни с теб. Нищо на света не заслужава такава жертва. Ти нямаш представа...

— Знам какво е — напомних му аз и той трепна. За първи път го виждах толкова стреснат. — Когато ме заловиха в Маунт Уедър. Не е приятно, ще боли, но...

— Не! — изкрещя той и сви длани в юмруци. Изруга, прокара пръсти през косата си и се втренчи в мен. — Самата мисъл, че си го преживяла, а аз не съм те защитил, ме убива.

— Деймън...

— Няма да го допусна втори път. За нищо на света, дори не опитвай да ме убеждаваш.

— Тогава какво ще правим? Просто ще махнем с ръка?

— Планът ми харесва.

Изгледах го с недоумение.

— Какво толкова? Ще отидем да живеем в пещера — рече той и пак почна да обикаля. — Виж, аз съм егоист. Знаеш го. Не искам да се подлагаш на това изпитание, предпочитам да се откажем и да се махнем оттук.

— Но как ще живеем тогава?

— Не търси логика в разговора.

Обхвана ме раздражение, заставах пред него и обхванах лицето му с длани.

— Деймън, ако не ги склоним да ни помогнат, за нас няма да има живот.

— Ще се справим. Знам, че можем.

— Деймън...

Той се отдръпна.

— Не мога дори да повярвам, че водим този разговор.

— Знам, че си разстроен.

— Нима? По-скоро обратното.

Присвих очи и скръстих ръце.

— Хайде, аз също не го искам. Мисълта, че отново ще изживея онова усещане... ме ужасява, повдига ми се, но щом настояват, трябва да го направя. Трябва да приемем.

— Не, не трябва — сопна се той.

Поех си въздух.

— Трябва. Заради сестра ти.

— Нима ще ме накараш да избирам между теб и нея? — изкрещя той с побелели от ярост очи.

— Не те карам да избираш. — Вървях подире му, докато ходеше насам-натам. — Ти сам правиш този избор. Искаш да ме предпазиш, но я обричаш на смърт.

Спря и се вторачи в мен. Помислих си, че пак ще забълва ругатни, но той затвори очи, красивото му лице се изопна, тялото му се скова.

В този миг разбрах, че съм съумяла да го накарам да се замисли, вместо да се оставя на помитащата сила на чувствата си. И продължих да го убеждавам.

— Готов ли си да я оставиш? Защото тя вероятно ще загине. Не ми е приятно да го кажа, но това е истината.

Той стисна устни и ми обърна гръб. Минаха няколко секунди.

— Той ще те докосва. Той...

— Лото няма да прави секс с мен.

Той ме погледна. Ноздрите му потрепваха.

— Ще го убия. Само като чуя името му и думата „секс“...

— Деймън.

— Какво? — Той се обърна и плъзна ръце в косата си. — Как може да искаш от мен такова нещо?

— Моля те да проумееш защо трябва да го направим, да признаеш колко голям е залогът и *чий живот* е заложен. Моля те да не мислиш само за мен или за себе си. Моля те...

— Молиш ме за невъзможното.

Деймън се хвърли напред и след секунда се залепих за стената; впи устни в моите. Целувката... майчице мила, целувката имаше вкус на похот и притежание, на отчаяние и гняв, ала най-силна в нея беше любовта.

От устните му се изтръгна гърлен звук, който отекна в тялото ми, не усещах нито студената стена, нито ужасната паника, която ме обзе още щом Лото постави условието си.

Деймън ме целуваше, сякаш бях негова собственост, но той вече ме притежаваше — цялата. Сърцето ми. Душата ми. Цялото ми същество.

Когато вдигна глава, дъхът му опари устните ми.

— Не мога да обещаая, че ще позволя това да се случи. Не мога да обещаая, че няма да се върна в онази зала и да го убия. Но си права. Нуждаем се от тях. — Беше болезнено да изрече тези думи. — Мога да обещаая, че ще опитам.

Затворих очи и опрях челото си в неговото. Онова, което се канехме да направим — защото тук не ставаше дума само за моите мисли и чувства, но и за неговите — нямаше да е лесно. От всичко, през което бяхме минали, това бе най-тежкото и може би най-истинското изпитание.

Притеснението бе взело връх над разума ми. Между предстоящото мъчение — дори не исках да си помислям за него — и начина, по който Деймън се прокрадваше в голямата зала, където ни въведеха, щом приехме условието на Лото, едва не откачих.

Но Деймън постави свое условие — поиска и той да присъства. Лото се усмихна доволно. Вместо да откаже, му постла червен килим.

Арчър остана в залата и макар да знаех, че може да се грижи за себе си, се притеснявах как арумианците го гледат като вкусно предястие.

Деймън спря насред стаята, загледан яростно пред себе си. Със свито сърце проследих погледа му до огромното легло, покрито с животински кожи.

— Спалнята — рече той и изпъна рамене. — Кучият му син ще свърши тази гадост в спалнята си.

Да. В спалнята.

Помислих, че цялата тази работа има за цел да ни обърка и уплаши. Лото можеше да удовлетвори желанието си на куп други места. Потреперих, изгубила увереност, че ще съумея да посрещна това изпитание.

Но се налагаше.

И двамата трябваше да го преодолеем.

Усещах горчивина в гърлото си. Разтърсих ръце, затворих очи и се опитах да прогоня напрежението, сковало мускулите ми.

Ще се справя. Ще се справя. Ще се справя.

— Какво ти става?

Прекъснах импровизирания танц.

— Съжалявам. Нервна съм.

— Не се извинявай. — Той вдигна вежда. — Беше ми интересно.

Засмях се.

— Така ли?

— Да — кимна Деймън. Отново погледна леглото и изруга. — Кити, та това е ужасно.

— Знам — прошепнах.

Смарагдовите му очи заблестяха.

— Мислила ли си някога, че ще попаднеш на такова място, когато почука на вратата ми и поиска да те упътят?

Поклатих глава и се приближих до него.

— Не. И за миг дори. Никога не съм си представяла, че ще ми се случи нещо подобно. — Спрях и се опитах да се усмихна. — В онзи ден си мислех само за плочките на корема ти.

Деймън се изсмя гръмко.

— А също и че си много буен.

На устните му се появи цинична усмивка.

— Съжаляваш ли?

— За какво да съжалявам?

— Ами за всичко — отвърна с нисък глас. — За нас.

— Моля? — Притиснах длани до гърдите му. — Не. Никога.

— Наистина ли? — Тонът му беше ироничен. — Сигурен съм, че е имало моменти, в които си съжалявала, че кракът ти е стъпил в Западна Вирджиния.

— Понякога животът ми беше наистина ужасен. Но за нас двамата не съжалявам. — Вкопчих пръсти в ризата му. — Не бих могла, защото те обичам. А любовта... върви ръка за ръка и с лошото, и с доброто. Нали така? Мама например не е искала да преживее мъката от смъртта на баща ми, но не съжалява, че го е обичала.

Деймън ме целуна нежно.

— Често съм показвал, че не те заслужавам, особено в началото, но знай, че ще ти се отблагодаря.

— Ти вече го направи. — Целунах го. — И то неведнъж.

В този момент тежката врата се отвори и се блъсна с тъп звук в стената. Обърнах се, както бях в прегръдките на Деймън. Лото ме изглежда злобно. Кожените му панталони висяха под корема му. Беше гол до кръста. Но не беше само това. Когато мина край нас, видях онова, което споменаха Хънтър и Лор.

Опал.

Скъпоценните камъни блестяха по гръбнака му. Наистина бяха защити в кожата му... Откачалка.

— О, боже — стиснах очи аз.

— Да не би да си изгубил ризата си? — попита Деймън и здраво ме стисна в прегръдките си.

— Не — засмя се Лото.

— Тогава защо си я свалил, щом ще ядеш? — При все че Деймън говореше спокойно, знаех, че всеки момент ще се превърне в извънземен терминатор.

— Е, може да се изцапам — отвърна Лото безгрижно. — Не искам да си съсипя любимата риза.

От Деймън се разнесе топлина. Лото прекоси стаята и се хвърли на леглото. Смигна ни и потупа мястото до себе си.

— Да започваме.

Стоях като закована.

— Аз...

Деймън ме притискаше в стоманени окови.

— Не, така не може.

— Но аз така искам — измърка Лото и подпря глава на ръката си.
— Така ще ми е по-удобно.

Щях да повърна.

— Минаваш всякакви граници — предупреди го Деймън.

— Дори не съм започнал. Изобщо не знаеш докъде мога да стигна. — Белезникавите му очи светнаха. — Даже не става дума за мен, а по-скоро докъде сте готови вие да стигнете, за да получите помощта ми.

Нечовешко ръмжене отекна дълбоко в Деймън. Опитах да си поема въздух, но буца заседна в гърлото ми.

— Нямам нужда от теб — рече той с игрива усмивка. — Не съм дошъл за услуга. Щом не искаш да го направим по моя начин — добре. Друг начин няма. Тъй че можеш да си вземеш ши...

— Не! — Извиках. — Ще го направим.

— В никакъв случай — възрази Деймън.

Лото ни погледна учуден.

— Обърквате ме.

Погледнах Деймън в очите.

— Ти обеща да опитаме.

— Обещах. — Той се взираше над мен с побелели зеници. — И опитах. Той се държи безобразно...

— Нищо още не е станало — прекъснах го, опитвайки се да го вразумя. — Не сме опитали. — Щеше ми се Лото да не се подсмихва, защото ме дразнеше.

— Моля те! — Обхванах лицето на Деймън и го заставих да ме погледне. В думите си опитах да вложа всичко, което зависеше от изпълняване условието на Лото. — Трябва да го направим!

Деймън затвори очи. Минаха секунди, после той каза с глас, който разкъса сърцето ми. Изрече една дума.

— Върви.

Въздъгнах. Опитах се да отстъпя назад, но той ме стискаше ожесточено. Нежно хванах ръцете му и използвах цялата си сила, за да го накарам да ме пусне.

И той ме пусна. Топлина лумна от него, беше вбесен. Гняв и омраза се надигнаха у мен. С насълзени очи се обърнах и пристъпих към Лото.

Трябваше да го направя.

Ще има болка — много болка. Ще има погнуса. С усилие на волята пристъпвах към леглото. В това време ярка бяла светлина озари стаята — Деймън бе преминал в истинското си тяло.

Kuti...

Едва си поех дъх и седнах на леглото. Ръцете ми трепереха неудържимо — дори не чувствах пръстите си. Беше ужасно.

Лото се пресегна и докосна лицето ми. Не смеех да мръдна. Пръстите му бяха ледени. Той се надигна, приближи се до мен и аз изтръпнах. Плъзна пръсти по шията ми. Врълхлетя ме погнуса, после страх. Лото дори не ме поглеждаше. Бе приковал очи в Деймън и се подсмиваше подигравателно.

Съжалявам. — Думите се забиха в съзнанието ми. — *Не мога да го допусна.*

Напрегнах се в очакване да се случи най-лошото. Така и стана. Деймън се хвърли към нас, озарен от светлина.

Стана много бързо.

Той ме издърпа от леглото, от студа, който сковаваше костите ми, и се надвеси над Лото. Обзе ме ужас, когато разбрах, че всъщност Лото го държи, без дори да го докосва. Зад мен се надигна ураган и запрати косата в лицето ми. Арумианецът бе като вакуум, който засмукваше всичко.

Неочаквано Деймън отлетя към стената и сякаш се закова за нея на сантиметри от пода. Лото застана до леглото.

Не можех да допусна да нарани Деймън, но се нуждаехме от помощта му.

— Спри! — изкрещях аз и се спуснах напред, без да мисля.

Лото ме погледна озадачен, а сетне се ухили, показвайки хищните си зъби. Изпънах рамене.

Ала той не помръдна. Вместо това... се плъосна по гръб на леглото и се разкикоти. Силата, която притискаше Деймън към стената отслабна и той бавно се спусна на пода.

След минута стоеше на крачка от леглото в истинското си тяло. Но какво, за бога, ставаше?

Лото се смееше неудържимо. Смехът му отекваше в стените. Отстъпих назад и отидох при Деймън. Той отново се върна в човешкия си образ. Нищо не разбирах. Не можех да осмисля ситуацията.

Най-сетне Лото се успокои и бавно пристъпи към нас.

— Страхотни сте. — Той плесна с ръце. — Без майтап.

— Какво искаш да кажеш? — попита Деймън.

Широка усмивка цъфна на лицето на Лото и той ми се видя... нормален, макар все още да всяваше страх.

— Май бяхте готови на всичко.

Примигнах.

— Мамка му, ти бе готова да си хапна от теб. — Той вдигна ръце над главата си и се протегна. — Нима мислите, че се храня с хибриди? Ям единствено първокласни луксианци. И то определен вид. Обикновено такива, които не искат да ги изям, вършат работа.

Примигнах отново.

— Какво, по дяволите, говориш? — избухна Деймън.

Лото отметна глава назад и пак се разсмя, а ние... зачакахме.

— Искях само да видя докъде сте готови да стигнете.

Ококорих очи.

— Чакай малко. Нима изобщо не си възнамерявал да се храниш с мен?

— Не ме разбирай погрешно, съкровище. Сладка си, но не си моят тип.

Много мило.

— И ако не се бяхме съгласили, нямаше да ни помогнеш.

— Да. — Той сви рамене, отиде до масата и взе бутилка уиски. Отпи и се обърна към нас.

Боже, нима ни прекара през тази преса само за да ни уплаши? Изведнъж се почувствах страшно изморена, щеше ми се да се сгуша някъде и да не помръдна.

— Как ми се иска да ти прасна един — рече Деймън. — И не само един.

Лото вдигна рамене.

— Не си единственият. Добрата новина е, че двамата сте готови на всичко. Това е за уважение. Получавате армия арумианци.

Не знаех какво да кажа. Отпуснах рамене. У мен бушуваха чувства и не знаех на кой свят се намирам.

Лото грабна две чаши от масата, напълни ги и ни ги подаде.

— Да вдигнем наздравица — рече той и ни погледна с ледените си очи. — За едно невъзможно и краткотрайно приятелство.

ДЕВЕНАЙСЕТА ГЛАВА

ДЕЙМЪН

Трябваше да употребя цялата си воля, за да не забия крак в мутрата на Лото. Арумианецът беше напълно смахнат. Трябваше да го заключат в стая с метални копия по стените, за да се наниже на някое от тях и да умре.

Жадувах да го цапардосам.

Ала не бях глупак. Хънтър и брат му хич не се шегуваха за могъщата сила на Лото. А от онова, което ми показва в спалнята, разбрах, че може много повече и ако се спуснехме в битка, тя щеше да завърши катастрофално за нас.

Седяхме в малка стая, която сякаш бе издълбана в земята. Вътре миришеше на плесен, а факлите по стените хвърляха слаба светлина.

Кити седеше в скута ми, разтривах раменете и врата ѝ. Не беше обелила и дума, откакто напуснахме спалнята на Лото и аз знаех, че иска час по-скоро да се махнем оттук.

Аз също.

— Ще ми трябват ден-два да събера войниците. — Лото беше минал на водка и откакто се преместихме в тази стая, изпи половин бутилка. Чудех се дали арумианците се напиват. — Някои от момчетата са навън и ги търсят.

Хънтър стоеше до вратата. Беше спокоен, но остротата в погледа му издаваше, че е готов да скочи на мига.

— Колко време са ви дали?

Обяснихме, че правителството е готово всеки момент да пусне е-бомбите.

— Имаме време — отвърна Арчър, който седеше на висок стол до нас. — Четири-пет дни, но колкото по-скоро тръгнем срещу тях, толкова по-добре.

— Разбирам... — Лото отпи от бутилката. — Боите се, че нямат търпение да дръпнат спусъка, а?

Арчър кимна и изгледа водача на арумианците.

— Както казах, трябват ни два дни. Кажете на вашите човешки господари, че ще бъдем там.

Човешки господари? Това пък какво беше?

Лото се намръщи и хвърли поглед към полупразното шише.

— Та къде, казвате, отиваме?

Кити въздъхна.

— Точно сега трябва да бъдете в Маунт Уедър, Вирджиния — обясни Арчър. За сетен път. — Ако това не стане...

— Вие ще се обадите. — Лото потупа задния джоб на кожените си панталони. Още не си бе облякъл ризата. — Разбрах. — Допи водката и захвърли бутилката на пода. Стъклото се разби на парчета. Лото се усмихна. — Имате думата ми, че ще бъдем на уреченото място. Това са неща, с които не се шегувам.

Стрелнах поглед към Хънтър и той кимна.

— Нито аз, нито моята раса ще изтървем шанса да си върнем за миналото, пък и да се нахраним добре. — Лото посочи вратата. — Беше ми приятно да си побъбря с вас и скоро пак ще се видим, но вече трябва да си вървите. Не сте добре дошли тук. И за теб се отнася — обърна се той към Хънтър.

Хънтър дори не си направи труда да прикрие усмивката си.

— Ще държим връзка — каза той.

Кити стана и аз я последвах. Горях от желание да се омитаме по-скоро, но когато минавахме край Лото, той неочаквано се изпречи на пътя ѝ. Понечих да я дръпна, но той се оказа по-бърз.

— Ти си по-смела от всички мъже тук — каза Лото на сантиметри от лицето ѝ. — Харесваш ми. Бих те задържал, ако не беше мутант. Сигурно си доволна.

И тогава я целуна. Целуна я в устата, копелето мръсно.

Преди тя или аз да реагираме. Лото сякаш се изпари.

— Ще го убия — заклех се и усетих как Изворът изпраща по кожата ми.

Кити се отдръпна от мен, лицето ѝ пребледня, устните ѝ посиняха, сякаш бе яла син сладолед. Обърна се към Хънтър и Арчър.

— Искам веднага да се махаме оттук.

Хънтър погледна Арчър.

— Добра идея, пък и пътуването ни дотук не бива да отиде на вятъра.

Час по-късно излязохме на повърхността. Беше призори на следващата сутрин, а аз все още се тресях от ярост.

— Елате с мен у Лор, ако искате да починете няколко часа — предложи Хънтър. — Ще дремнете. Ще хапнете.

Щом Кити се качи в експлоръра, хвърлих поглед към Арчър. Щеше да е добре да си починем, преди отново да поемем на път. Кити мълча през цялото време, докато вървахме през подземните тунели. Знаех, че е капнала от умора. И разстроена.

Какво ще кажеш? — попитах Арчър.

Той отвори предната врата. — *Може да пийнем по нещо, пък и Лор и Хънтър ми изглеждат добри... хора, но бъди нащрек. Кити още не иска да се връща в базата.*

Вдигнах вежди и погледнах към задната седалка. Тя се бореше с колана. Усмихнах се, отместих нежно пръстите ѝ и я закопчах. — *Какво има?*

Иска да се прибере вкъщи. Иска да види майка си. През последния час само за това мисли.

Въздъхнах. Сърце не ми даваше да отворя въпрос за това. Беше рисковано да отиде при майка си точно сега.

— Благодаря за поканата — обърна се Арчър към арумианеца. — Приемаме.

Хънтър му каза набързо адреса, после се превърна в сянка и отпраши. Арчър седна зад волана, а аз се настаних отзад. Извади телефона си от жабката и докосна екрана. Намръщи се.

— Какво става?

Той поклати глава.

— Пропуснал съм обаждане от Люк. Ще проверя какво става, но сигурно няма търпение да научи как е минала срещата с арумианеца. — Намести се на седалката и заслуша гласовото съобщение. В мига, в който ме погледна, разбрах, че новините не са добри. Когато свали телефона, лицето му помръкна. — Люк казва... че Нанси е изчезнала.

— Какво? — Кити вдигна брадичка.

— Не знам. Трябва да му се обадя — отвърна Арчър.

Звънна му и накратко му разказа как е минала срещата с Лото и че сме получили обещанието му, но явно бе разтревожен от изчезването на Нанси.

Арчър пусна телефона в скута си и каза.

— Така, по всичко личи, че Нанси е изчезнала. За последен път са я видели в базата малко след като потеглихме. Люк и генерал Итън нямат представа къде е.

Кити ме погледна.

— Но какво означава това?

— Не знам — призна основата. — Люк мисли, че може би е тръгнала към мястото, където са скрити онези деца. Затова е пратил хора да го държат под око, но с Нанси... човек никога не знае.

Вярно. Не знаех какво да мисля. Ако всичко минеше гладко с арумианците и успеехме да се справим с нападателите, изчезването на Нанси не вещаеше нищо добро. Не можех да живея спокойно и всеки ден да се питам къде е и дали, когато най-малко очакваме, няма да се появи отнякъде.

— Това не е най-тревожното в момента — каза Арчър и погледна Кити. — Има по-важни неща.

Това също беше вярно.

— Люк ще я намери — обадох се аз и трябваше да вярвам в това. Но докато помагах на Кити да се излегне на седалката, не спирах да мисля за Нанси Хъшър. Дали наистина е решила да си върне хлапетата? Ако знаех нещо за нея, то бе, че е способна на всичко.

Приведох се и лекичко целунах Кити по бузата.

— Хайде, поспи.

— Не така властно. — Тя се усмихна вяло.

— Добре. — Арчър настъпи газта, а аз опитах отново. — Дремни си.

Повдигна веждите си.

— Пак е същото.

Засмях се. Отместих нежно косата от лицето ѝ и я прибрах зад ухото.

— Заспивай.

— Изобщо не схващаш какво е да си властен. — Но затвори очи и бих се обзаложил, че още докато Арчър се мъчеше да излезе от проклетото летище, тя вече се бе унесла.

Лор живееше в покрайнините на Атланта и въпреки слабото движение доста време пътувахме дотам. Облегнах глава назад и затворих очи. Арчър мълчеше, а аз си играех с косата на Кити.

Нанси беше на свобода и един бог само знаеше какво крои, а Кити... Кити искаше да се прибере вкъщи и да види майка си.

По дяволите.

Разбрах защо и не исках да разбия сърцето ѝ. Но точно сега не биваше да рискуваме. Най-разумно беше да се приберем в базата и да оставим арумианците да си свършат работата. Особено след като Нанси бе изчезнала.

Тази възможност обаче не ми харесваше. В базата няха възможност да контролирам нещата, оставях Ди на... произвола на съдбата, която можеше да я отведе в лапите на хиляди изгладнели арумианци.

Боже, не бях способен да я изоставя.

Но как да я намеря? Тръгneh ли да я търся, значеше да се озова в центъра на опасността, а това не беше просто риск. Щеше да е самоубийство. И как да кажа на Кити, че не исках да се прибира в Питърсбърг?

Ад под небето.

Експлорърът намали и аз се размърдах. Завихме по тясна отбивка, която не се виждаше от пътя. Огледах се, докато бавно се придвижвахме по дългата алея. Пред погледа ни изникна просторна къща.

Поршето на Хънтър бе паркирано пред гаража. Обширната предна веранда тънеше в цветя и увивни растения.

Къщата бе огромна, приветлива. Очаквах да се озовем в някоя дупка, но беше точно обратното.

Арчър изключи двигателя. Кити се изправи и отметна косата си. Зяпна от почуда, щом надникна през прозореца. Явно и тя не беше очаквала нещо толкова приятно.

Прегърнах я и заедно се качихме по стълбите към верандата. Навсякъде се носеше аромат на цветя — сякаш самата къща бе едно гигантско цвете.

Вратата се отвори и на прага се показва Лор. Примижа от слънчевите лъчи, които се процеждаха през верандата.

— Влизайте.

Поколебах се. Първо ми се наложи да вляза в леговището на арумианците, а сега щях да отседна в къщата на арумианец, която сякаш се бе появила от корицата на „Добрите къщи и градини“.

Вече нищо не разбирах.

Арчър пръв прекрачи прага, а след него влязохме и ние с Кити. Лор затвори вратата и ни въведе в хола.

Серина стоеше в средата на помещението и се взираше в лист хартия.

— Това ли е всичко, което ще ни трябва?

Лор хвърли поглед на листчето и кимна.

— Идеално.

— Ние ще отидем да купим нещо за хапване — обяви Серина и се усмихна. — Лор е в настроение да готви и повярвайте ми, ще си облизнете пръстите.

Повдигнах вежди.

— Той... готви?

Арумианецът мина край мен и хвърли ключовете на Хънтър, който се появи сякаш от нищото.

— Освен това умея да меся. Аз съм нещо като кулинар готвач — е, стига да не съм тръгнал да убивам невинни бебета луксианци.

Не знаех какво да отговоря на този цинизъм.

Серина се приближи и аз усетих как Хънтър също я последва, сякаш нямаше доверие да остави жената близо до нас. Явно бяхме сменили ролите си и чувството беше... странно.

— На втория етаж има две бани, които никой не използва. Оставих там шампоан, сапун и чисти кърпи.

— Благодаря ти — й каза Кити с усмивка, после хвърли поглед към Лор, а сетне и към Хънтър. — Благодаря ви, че ни приютихте и че ни помогнахте.

Лор сви рамене.

Хънтър сви рамене.

Всички свиха рамене.

Серина се усмихна ведро.

— Няма защо. Радвам се, че можем да ви помогнем. Време е да започнем да работим заедно.

Хънтър се загледа в тавана.

Лор взе да се рови в саксията на едно голямо растение, което приличаше на палма.

— Е, добре. — Серина плесна с ръце. — Ние тръгваме.

— Няма да се бавим повече от час — рече Лор и по някаква причина това прозвуча като предупреждение. Че какво можехме да сторим? Да пренаредим цветята?

Те излязоха и тримата останахме сами в къщата. Арчър пръв изрече онова, което всички си мислехме.

— Не мога да повярвам, че ни оставиха тук.

Ухилих се.

— Ще ми се да пренаредим стаите. — Огледах красиво подредения хол. — Струва ми се, че Лор ще оцени усилията ни.

— Недей — рече Кити и присви очи. — Арумианците и луксианците са НДВ, но тези постъпиха мило.

— НДВ? — скъсих вежди аз.

— Най-Добри Врагове — отвърна тя и сви рамене. — Както и да е, да се държим и ние мило с тях. Ще ни бъде по-приятно.

— Особено ако никой от тях не се хвърли да те целува — подметна Арчър.

Кити прибра косата си на опашка, погледна го укорително, а от мен заструи огнена топлина.

— Трябва ли да ми напомняш?

Той се ухили, а аз исках да го цапардосам. Обзе ме гняв и бях готов да натроша нещо, проклетата основа се държеше безсрамно.

— Отивам да внеса багажа — предложи той.

Изгледах го кръвнишки.

— Да, така ще е най-добре.

Той излезе от стаята, а Кити дойде при мен. Без да каже дума, сложи ръце на гърдите ми, протегна се и ме целуна нежно. Яростта ми се изпари на мига.

Притиснах се до нея, вплетох пръсти в косата ѝ, а тя отново ме целуна. Вкусът ѝ отново ме отнесе; захапах леко долната ѝ устна и тя простена.

Арчър се покашля.

— Ама вие пак ли?

Бавно се отдръпнах и го изгледах свирепо. Тя притисна лице до гърдите ми.

— Няма ли къде да идеш?

— Ами не знам. А вие? Какво ще кажете за една от спалните горе? Имат си врати и всичко останало? Хей! Това би било...

С Арчър го усетихме едновременно. Сетивата ми се изостриха и ме обзе странно чувство. Отдръпнах се от Кити и изругах тихо.

— Какво има? — попита тя.

Арчър се обърна към вратата и пусна саковете.

— Тук има луксианци.

— Не — възкликна тя и си пое дъх. — Дали са дружелюбни...

Големият прозорец на хола се пръсна. Парченцата стъкло и пластмаса се превърнаха в малки, но убийствени снаряди. Кити се наведе, вдигна ръце, за да предпази лицето си, а аз минах напред и призовах Извора, за да отблъсна взрива от остри парчета.

Падаха на сантиметри от нас.

— Мисля, че това е отговорът, Кити.

Тя се надигна със стиснати юмруци.

— По дяволите. Исках само да си взема душ, да дремна и да хапна нещо!

Арчър плъзна поглед към нея.

— Е, струва ми се, че това...

През прозореца влезе луксианец — неясен силует от ярка светлина. Аз се втурнах напред, блъснах се в него и в същото време се трансформирах. Двамата се стоварихме в едно кресло. Краката му поддадоха под тежестта ни. Разкъсахме облегалката и пълнежът се разлетя във въздуха. Палмата също бе пометена.

Паднахме на пода. Аз се отдръпнах назад и ударих луксианеца в гърдите, отприщих Извора с мощен удар в сърцето на кучия син, изпичайки го отвътре.

Светлината отслабна, а аз станах и се обърнах. *Колко са?*

Не знам. Кити пое към антрето.

Върнах се в човешкото си тяло и я настигнах. В следващата секунда външната врата излетя от пантите и се заби в отсрещната стена.

Разбрах, преди да погледна.

На прага в човешкия си облик стоеше сестра ми. Огледа ни и се усмихна зловещо.

— Пипнах ви.

Ди приличаше на богиня на отмъщението, сякаш излязла от книгите, които обичах да чета. Стоеше, разкрачила широко стройните си крака, изпънала назад рамене. Слънцето грееше откъм гърба ѝ и образуваше ореол около тялото ѝ. Очите ѝ светеха в бяло, бе освирепяла.

Добре. Може би съм чела твърде много книги, но тя наистина бе готова да ни убие.

Арчър тръгна напред.

— Ди...

Тя вдигна ръка. Арчър избегна удара, но остана закован на мястото си. Последва мълния от Извора и го запрати на пода.

О, Ди не си играеше.

Обърна се към нас и небрежно, сякаш нищо не се бе случило, влезе в къщата. Зад нея видях още луксианци.

Нещата не отиваха на добре.

— Сключил си съюз с арумианците? — Ди цъкна и хвърли бърз поглед на Арчър, който се опитваше да стане. — Колко ниско си паднал, братко.

Деймън пристъпи напред.

— Ди...

Тя се нахвърли отгоре му. Сърцето ми заседна в гърлото. Деймън я хвана за рамото и толкоз. Не направи нищо повече. Тя се възползва и заби ръка в гърдите му. Деймън се отдръпна в последната секунда, за да избегне удара в сърцето. Но пое друг силен удар. Извиках, когато се свлече на земята, а сестра му го яхна.

В този момент разбрах, че тя или ще го нарани сериозно, или дори убие, ако той не я спре, както бе сторил с луксианеца преди малко.

Арчър се бе заел с друг луксианец и аз се спуснах напред, взела решение.

Деймън щеше да ме намрази, ако убиех сестра му, но аз предпочитах да презира мен, отколкото себе си.

Сграбчих я за дългата коса и я дръпнах от Деймън. Тя падна с разперени ръце и крака. Погледна нагоре — очите ѝ светеха като

диаманти.

— Ди, не бива да постъпваш така — казах. — Ти... не искаш...

Тя скочи. Дори не сгъна колената си, а се изстреля направо на крака.

— О, не можеш да си представиш колко много искам.

После замахна и ме удари в лицето. Аз се строполих, силна болка ме прониза в челюстта и се спусна надолу по врата. Примигнах, за да пропъдя бликналите сълзи, и я погледнах.

— Беше прекрасно — рече тя, готова за атака. — Трябва пак да го направя.

Битката кипеше като в „Донки Конг“.

Станах, но съвсем не грациозно като Ди. Зад нея, докато Деймън се надигаше, влезе още един луксианец. Двамата се вкопчиха един в друг, а аз забих юмрук в челюстта на Ди.

Главата ѝ отскочи назад, а черните ѝ букли се разлетяха на всички страни като змиите на Медуза. Ръката ме заболя, но нямах време да обръщам внимание на болката.

Ди се нахвърли върху мен, сграбчи опашката ми и я дръпна с все сила. Огнена болка мина по гърба ми и аз забих пръсти в ръцете ѝ. Тя не ме пусна и едва не ми откъсна главата.

Време беше за мръсни номера.

Хванах ръцете ѝ и я ритнах с коляно в слабините.

Ди изкрещя и ме пусна. Преви се на две, а аз сграбчих косата ѝ и пак я праснах с коляно, но този път в лицето. Тя се срина на пода, а аз отстъпих назад, като се олюлявах и дишах тежко.

— Моля те — извиках. — Това не си ти, Ди. Каквото и да е, но не си ти...

Тя отново беше на крака и ме зашлеви с все сила. Завъртях се в кръг. Майчице, заболя ме.

Удари ме в гърба, събори ме и стисна в желязна хватка гърлото ми.

Задъхах се, борейки се за глътка въздух.

Тренировките в Дедал си казаха думата за пореден път. Хванах ръката ѝ и се хвърлих с цялата си тежест напред. Тя се преметна през рамото ми и се стовари по гръб.

Изкрещя нещо гневно, чийто смисъл не разбрах, но едва се удържах да не ѝ избода очите с парче стъкло.

— Ние сме приятелки — казах, докато се опитваше да стане. — Забрави ли? Ние сме най-добри приятелки, Ди.

— Ти си тъпо човешко същество. — Синкавочервена кръв се стичаше от устната ѝ. — И нищо повече. Крехко, безполезно същество, което лесно кърви.

— Боже. Ти ме изкара мъгъл.

Тя ме изгледа кръвнишки.

Отстъпих назад, като я държах под око. Моментът изобщо не беше подходящ за препратки към Хари Потър.

— Заедно посадихме цветя, а ти взимаше книги от мен, които така и не ми върна. Ти накара Деймън да говори с мен и да се държи внимателно... ти скри ключовете му. Ти...

Тя ме блъсна и впи пръсти в косата ми.

Женският бой бе в разгара си.

Въргаляхме се по пода, всяка стискаше другата за косата. За миг успях да надделея.

— Прекарвахме заедно Хелюин и гледахме тъпи филми. Заедно се бихме срещу Барук...

Ди ме преметна и скъса яката на пуловера ми.

— Това сега няма значение. — Хвана ме за раменете и така ме отнесе, че за миг ме зашемети.

Но и това не ѝ беше достатъчно.

Вдигна ме, изкрещя и в следващата секунда полетях във въздуха. Ударих се в стената. Мазилката се изрони. Разхвърча се бяла прах, а сетне се намерих в съседната стая, прелетях през облегалката на дивана и се строполих на пода.

Тази... кучка! Беше ме метнала през стената!

Лежах, без да помръдна, вирах се в тавана и примигвах, за да пропъдя звездите пред очите си. Ушите ми звъняха. Помъчих се да се обърна на една страна.

Ди се шмугна през дупката, широка колкото мен — а това си беше доста. Мили боже, това момиче нямаше да се откаже.

Станах, като се подпирах на треперещите си ръце. Дишах въпреки изгарящата болка в гърба и ребрата. Сигурно всичките ми кости бяха потрошени.

Тя се приземи, спусна се върху мен, готова да ме довърши. В последната секунда успях да ѝ се изплъзна и тя се удари в масата.

Стъклото се пръсна.

Този път тя се взираше зашеметена в тавана и едва дишаше. Не ѝ дадох шанс да се съвземе.

Яхнах я, коленете ми се забиха в парчетата стъкло. Притиснах я здраво за раменете.

— Ние сме най-добрите приятелки — опитах отново, защото не знаех какво друго да правя. — Ти избра моето измислено име от една от любимите ми книги. Ти даде на Деймън новото му име. — Разтърсих я, а главата ѝ се залюля. — Представяше си Арчър гол и искаше да прекараш една прекрасна нощ с него. — Успя да ме удари в лицето. Изръмжах. — Минали сме през много изпитания, но винаги заедно, даже след смъртта на Адам.

Тя полудя, заприлича на демон, излязъл от кошмар, взе да блъска, да се мята, да рита, да драска.

— Ти и Адам се опитахте да ме спасите — изкрещях аз и я затиснах още по-силно, опитвайки се да избегна вършеещите ѝ ръце, които ме удряха през лицето и по гърдите. — Помниш ли кой беше Адам?

— Да! — изпищя тя. — Помня го! И помня...

— Че умря заради мен? — Цялото тяло ме болеше, усещах, че кървя, но трябваше да пробия преградата. — Аз бях виновна. Знам! И никога няма да си простя за това, което смъртта му ти причини. Но ние преодоляхме това изпитание, защото ти си ми като сестра.

Ди замръзна, бе впила пръсти в дрехата ми, сякаш се канеше да я разкъса. Не бих се изненадала.

— Мислиш ли, че той щеше да е като теб сега? Адам обичаше всички и щеше да намрази тази война, щеше да намрази смъртта, която неговата раса сее сред невинни хора. — Видях как бяла светлина заструи от зелените ѝ очи. — Той щеше да намрази това, в което си се превърнала. Не можеш ли да прогледнеш? Ти си по-добра от тях. Ти си...

Ди отметна глава назад и изпищя, изпищя, като че я наръгах с нож. Пуснах я и вдигнах ръце. Тя потрепери под мен и стисна очи. Останахме неподвижни за секунди, а сетне тя отново изпищя болезнено, сякаш наистина умираше.

— Съжалявам — прошепна Ди и крехкото ѝ тяло потръпна. Взирах се в нея, опитвах се да осмисля думата, а в следващия миг

красивото ѝ лице се сгърчи и едри сълзи руконаха от очите ѝ. — Много съжалявам.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

ДЕЙМЪН

Когато и последният луксианец се срина на пода, се огледах за Кити и Ди. В стената зееше огромна дупка, разкривайки дървените подпори, които също бяха полуразрушени.

Бяха минали през стената.

— Мили боже. — Прималя ми. Прекрачих мъртвия луксианец и хукнах към вратата, която водеше в съседната стая.

Не спирах да си повтарям, че и двете трябва да са живи, защото бих почувствал, ако едната или другата е смъртно ранена. Но това не успокои разтуптяното ми сърце, нито ужаса, който ме смразяваше.

Арчър стоеше пред стаята, дишаше учестено. Не каза нищо, когато минах край него и спрях толкова рязко, че едва не паднах. В стаята цареше безпорядък — канапетото беше счупено, телевизорът — също, по пода имаше парчета от изпотрошени вази. Килимът бе осеян с пръст и отронени цветчета.

Отчаян огледах стаята и от това, което видях, ми се подкосиха краката.

Ди лежеше върху счупената масичка за кафе, а Кити беше върху нея. Не помръдваха. И аз замръзнах на място. Тогава чух нечовешки вой. Вой на съсипан човек.

Косата на Кити бе разпиляна. Тя вдигна глава и потрепери, а после се измести встрани и бавно се изправи на крака. Отстъпи назад и прекара треперещи ръце по разрошената си коса. Погледна ме с широко отворени очи. От носа и устата ѝ течеше кръв, а всеки път, щом издишаше, гърдите ѝ хриптяха.

Тръгнах към нея, но спрях. Обърнах поглед към сестра си. Беше се обърнала на една страна и се бе свила на кравай. Воят... воят идваше от нея.

— Ди? — Гласът ми изневери.

— Съжалявам — рече тя. Беше проснала ръце над главата си. — Толкова много съжалявам. — Не спираше да повтаря между риданията.

Приближих се. При всяка крачка стъклата хрущяха под краката ми. Коленичих до нея и нежно докоснах с ръка рамото, което се тресеше от плач.

— Ди, ти ли си?

Тя хлипаше безутешно, а в съзнанието ми се блъскаха мисли, несвързани, неизречени думи, чието значение не можех да сбъркам.

Незнайно как връзката с луксианците бе прекъсната. Не го проумявах, но това нямаше значение.

Вдигнах я, облегнах се назад и я притеглих към себе си, а тя се сгуши в мен, както правеше като малка. Държах я в прегръдките си и внимателно махах парчетата стъкло, които се бяха забили в косата и дрехите ѝ.

— Божичко, Ди... — Притиснах я по-силно. — За малко не ме уби, знаеш ли?

Тя трепереше и стискаше до болка ръката ми.

— Не знам какво стана. Те се появили и аз мислех само за това, което искаха.

— Знам. — Затворих очи и я погалих по гърба. — Всичко е наред. Всичко е наред.

Ди не ме чуваше.

— Ти не знаеш какви неща извърших, нито какво минаваше през ума ми; причинявах на хората ужасни неща, а аз подкрепях безобразията им.

Всъщност, знаех. Или поне донякъде, когато бях край нея. Видях я да върши какво ли не и се опитвах да не забелязвам, защото знаех, че не тя е виновна.

Повтарях, че вече няма значение, че вече всичко е в миналото. Тя плачеше, смяташе, че е зла и жестока, измъчваше я чувство за вина.

— Те са виновни, а не ти. Ако някога си ми вярвала, повярвай ми и сега. — Не спирах да я прегръщам, да говоря, опитвайки се да я утеша. — Не си зла и никога не си била.

Дълго стояхме сред изпочупените вещи. В стаята притъмня. Най-сетне Ди се успокои.

— Кити беше — каза тя. — Кити прекъсна връзката. Искях да я убия. О, боже. Деймън, наистина исках да я убия...

— И после?

— Докато се биехме, тя ме накара да си спомня какво е било... преди те да се появят. — Ди се отдръпна. Миглите ѝ бяха мокри от сълзи. — Припомни ми Адам. — Дъхът ѝ секна, когато изрече името му. — Говореше за него и аз си спомних не само болката и гнева. Изведнъж се вгледах в нея и спрях да ги чувам. Мислите ми... отново бяха само мои.

Затворих очи за миг и си обещах да благодаря на Кити.

Когато се уверих, че Ди е добре и не е сериозно наранена, се огледах наоколо. Арчър и Кити бяха излезли, без да разбере. Помогнах ѝ да стане на крака.

— Как си?

Ди избърса сълзите и кръвта — яркочервена кръв, която не беше нейната. Сърцето ми затуптя лудо.

— Добре съм, но Кити... Бихме се ожесточено. Боже, сигурно сега ме мрази.

— Не, не те мрази. Иначе нямаше да ти помогне. Кити те обича като сестра. Ди. Всъщност вече ти е като сестра.

Ди ме погледна и сбърчи носле.

— Звучи странно, като знам в какви отношения сте двамата.

Засмях се. Беше хубаво да бъда отново до сестра си и да се смеем заедно.

— С Кити се оженихме.

Ди се втрещи.

— Какво?

— Е, не съвсем, защото използвахме фалшивите си лични карти. — Тя ме фрасна по ръката. — Какво беше това?

— Оженили сте се, без да ми кажете? — Тропна с крак, а в очите ѝ блеснаха огнени искри. — Не биваше да го правите! Трябваше да присъствам! — Тя се завъртя. — Къде е Кити? Ще я набия още веднъж.

— Уха! — Засмях се я хванах за ръка. — Почакай, докато се уверим, че е добре.

— Да, така е по-разумно. — Тя се хвърли на врата ми и ме притисна до себе си. Устните ѝ трепнаха и се разтвориха в лека усмивка, не онази студената, от която потръпвах.

— Това е прекрасно — прошепна и се отдръпна. — Много се радвам за вас, за нея. Но пак ще я набия. След като се уверим, че е

добре. О, боже. — Лицето ѝ помръкна. — Ами ако тя...?

— Всичко ще бъде наред — отвърнах и двамата се запътихме към хола.

Арчър стоеше с широко отворени очи, блед като платно. Бе разтърсен из основи. За пръв път го виждах толкова мрачен и унил.

— Тя е отвън — измърмори той. Втренчи поглед в Ди, която също го зяпаше. Приличаха на хора, които се срещат за пръв път в живота си. По дяволите. — Добре е.

— Върви при нея — каза Ди.

Явно бе забравила намеренията си. Сдържах се да предупредя Арчър да... ами да внимава, но на излизане се обърнах и като ги видях заедно кръвта закипя във вените ми.

Двамата стояха, допрели пръстите на краката си. Арчър я галеше по лицето и се взираше в очите ѝ. Трогателен миг. Още малко щях да се отдам на любовни сонети. Както и да е, разбрах едно — Ди се нуждаеше от Арчър и нямах право да ѝ го отнема. Та нали и аз имах своята Кити?

Въздъхнах и се отправих към входната врата, но когато я видях, се хванах за главата. Лор и Хънтър здравата щяха да се ядосат.

Кити седеше на най-горното стъпало. Застанах пред нея и тя бавно вдигна глава. Сивите ѝ очи срещнаха моите, сърцето ми се сви от мъка.

— Тя е добре. — Това не беше въпрос.

Кимнах и клекнах до нея.

— Благодарение на теб.

Тя поклати глава.

— Така е. Разказа ми какво си направила. Кити, могла е да те убие.

— Знам, но... не исках ти да се биеш с нея, да правиш невъзможен избор и цял живот да съжаляваш, ако...

Обичах я повече, отколкото смятах, че е възможно. Сложих ръце на колената ѝ, приведох се и притиснах устни към челото ѝ.

— Благодаря ти. Може би само благодаря не е достатъчно, но засега е най-доброто.

— Няма нужда да ми благодариш. — Кити опря челото си в моето и прошепна: — Обичам те.

Седнах до нея. Щеше ми се да я прегърна, но се въздържах, защото знаех, че я боли.

— Къде?

Тя разбра какво питам.

— Добре съм, нищо ми няма.

— Хайде, виждам, че те боли. Ще те излекувам. Не се противи.

Тя ме изгледа, сетне ми се изплези. Разсмях се.

— Навсякъде, особено в ребрата. Тя ме метна през стената.

Гневът ми припламна, но знаех, че Ди не е била на себе си, така че се въздържах. Докоснах я внимателно и започнах да я лекувам.

— Трябва да те възстановя напълно, защото Ди иска да те набие още веднъж.

Кити се сепна.

— Защо?

— Спокойно. Казах ѝ, че сме се оженили. Тя се радва, ядоса се, само че не сме я поканили.

— О! — Кити се разсмя, но болката я прониза. — Зарадва се, така ли? Значи няма нищо против?

— Разбира се. — Топлината ми проникна в тялото на Кити. Тя затвори очи и отпусна глава на рамото ми. Харесваше ми да стоим така. Караше ме да се чувствам жив и приятно замаян. — Всъщност тръпнеше от вълнение, но само да разбере, че ще правим голяма сватба, боят няма да ти се размине.

Тя се засмя тихо. Вдигнах ръка и взех в длани лицето ѝ. Скоро от синините нямаше и помен.

— Сега е с Арчър вътре.

— Той е добро момче — въздъхна Кити.

— Арчър е основа.

Тя завъртя очи.

— Може да е основа, но я обича, Деймън. През цялото време се тревожеше за нея.

Хм.

— Знаеш, че ще се грижи за нея. И ще се отнася добре с нея, така че...

— Няма да се меся. Знам, че Ди се нуждае от него, особено сега... Е, много ѝ се събра.

Кити ме погледна и се усмихна. Кръвта по брадичката ѝ не я загрозяваше. Прокарах палец по засъхналата струйка и я изтрих.

— Деймън, гордея се с теб.

— Не се хаби, изобщо не го харесвам.

— А знаеш ли какво си мисля? — Тя сниши глас, сякаш ми прошепваше тайна. — Мисля си, че харесваш Арчър, но просто не искаш да си признаеш. Скоро ще станете добри приятели.

— Как ли пък не — изсумтях аз.

Кити отново се засмя. После настана мълчание. Огледах лицето ѝ, исках да я целуна, но хрущенето на гуми по алеята ме възпря. Беше колата на Лор.

— Леле — измърморих аз. Кити изпъна гръб.

— Съсипахме му къщата.

— Не беше по наша вина. Той ще разбере — казах и слязох по стълбите. Исках да съм готов за реакцията му.

Лор паркира до експлоръра. Хънтър и Серина слязоха с торби в ръка. Заобиколиха верандата и щом видяха вратата, спряха на място.

Хънтър ме изгледа.

— Какво е това?

— Ами... — подех бавно.

Хънтър въздъхна и се обърна към брат си. Лор вече бе видял зеещия вход и изпотрошените прозорци, но стоеше като закован.

— Имахме проблем — подхвана Кити.

— Какво сте направили с къщата ми? — попита Лор. — Оставихме ви сами за час. Само за един час.

Ако си мислеше, че това е всичко, грешеше. И през ум не му минаваше какво го чака вътре. В следващия момент той се втурна по стъпалата. Прегърнах Кити през кръста и го последвахме.

— По дяволите... — гласът на Лор заглъхна.

Хънтър подсвирна, наслаждавайки се на гледката.

— Брей, впечатляващо.

Подсмихнах се, но бях достатъчно умен, за да прикрия усмивката си, когато Лор се обърна към нас.

— Някой трябва да почисти тук, но това няма да съм аз.

Явно приемаше спокойно положението, но и вероятно не му беше за първи път — нали бяха арумианци — да заварва дома си в такъв вид.

Надникнах зад Хънтър и огледах стаята, където оставих Ди, но от двамата с Арчър нямаше и следа. Хвърлих поглед към стълбището. Присвих очи. Стараех се да бъда отворен и да проявявам разбиране, но да му мислят, ако си бяха затътрили задниците горе. Неочакваният прелом в убежденията ми бе нов за мен и не се простираше толкова надалеч.

Хънтър остави покупките на пода, като внимаваше за парчетата стъкло. Загледа едно от телата.

— Голяма каша.

Серина се притисна до него и огледа пораженията.

— Фактът, че не съм чак толкова смутена от гледката, всъщност ме *смущава* повече.

На лицето на Кити грейна усмивка.

— Чувството ми е познато — каза тя.

Докато си бъбрехме приятелски. Ди и Арчър се появиха откъм кухнята. Облекчението ми, че не са се качили горе, за да се изчукат набързо, не трая дълго.

Лицето на сестра ми беше бледо. Тя понечи да каже нещо, но съзря Хънтър и Лор. Втренчи се в тях с широко отворени очи.

Арчър я прегърна през раменете.

— Нали ти казах, че арумианците ни съдействат.

— Знам, но едно е да го чуя, друго е да го видя със собствените си очи — отвърна тя.

Лор се намръщи и скръсти ръце.

— Разрушили сте къщата ми.

Ди се изчерви.

— Съжалявам. Наистина съжалявам! Къщата е красива и освен това много харесах цветята, но...

— Той разбра — прекъснах я аз, преди да стане прекалено словоохотлива. — Какво обсъждахте в кухнята?

Тя хвърли поглед към Арчър, а след това изплю камъчето. На един дъх.

— Това е дело на Етан — той е в основата и всички в колонията знаят. Работил е с някакъв сенатор и група луксианци в Пенсилвания. Смята, че ако завладеят столицата, останалото е тяхно. Искат теб и Доусън, все едно живи или мъртви.

Етан Смит.

Старейшината.

Когато се запозна с Кити я изгледа с едва прикрита неприязън. Не харесваше човешките същества, ограничаваше контактите си с тях. Аз подозирах, че Етан е основа, но все пак новината ме разтърси. Значи луксианците, сред които бяхме отраснали, от години са работили за заличаване на човечеството. Точно под носа ни от самото начало.

— Знаем кой е сенаторът — рече Серина видимо бледа.

— Това няма значение — обади се Хънтър със суров глас. — Защото благодарение на мен той вече не е проблем.

— Но защо? — попита Кити. — Знаеш ли защо Етан е сторил това?

Хънтър изсумтя.

— Стремекът към власт е в кръвта на луксианците.

Стрелнах го с поглед.

— Не знам — каза Ди, вплела пръсти в косата си. — Останах с впечатлението, че има нещо повече.

— По дяволите... — Отпуснах ръце и се загледах в тавана.

— Арчър ми каза за арумианците. — В гласа й долавях въодушевление. — Деймън, абсолютно си прав. Новодошлите луксианци не са се били с арумианците. Ще изстребят тези копелета като нищо.

Арчър вдигна вежди.

— Но Етан може да се бие, нали? — Кити се взираше в кецовете си с изопнато лице. — Луксианците у дома и онези в Пенсилвания знаят как да надвият арумианците... но когато усетят, че са наблизо, ще...

— Ще избягат — довърши Лор вместо нея.

Тя затвори очи и отпусна рамене. Даваше си сметка какво ще стане.

— Ще се скрият.

Нашият перфектен план да използваме арумианците вече не беше толкова перфектен. В него зееше огромна дупка.

Хънтър се огледа.

— Ако питате мен, бих ви посъветвал да не чакате Лото да стигне до луксианците. Убийте Етан, преди да се усетят какво става. Защото ако той е толкова ловък и хитър, колкото твърдите, ще изчезне веднага, щом стане напечено. И тогава какво? Лото и хората му ще

премахнат повечето луксианци, но ако Етан остане жив, усилията ви ще отидат на вятъра.

Арчър кимна.

— Все едно сме сложили лепенка на огнестрелна рана с надеждата, че сама ще заздравее.

Той имаше право — и двамата имаха право. Погледнах Кити и очите ни се срещнаха.

— Не сме се договаряли да погнем и Етан — казах ѝ аз и пет пари не давах какво си мислят останалите. Интересувах се единствено какво мисли *тя*. — Трябваше да си осигурим армията на арумианците, а след това сме свободни — можем да отидем, където поискаме. Знаеш какво ни обеща Итън. Не сме длъжни да продължаваме.

Тя разтвори устни:

— Знам.

— Но...

Кити си пое дъх и изпъна рамене.

— *Не* сме длъжни. Но ако Етан избяга, преди да стигнат при него, с нас е свършено. Знаеш ли какво? Да приключим с тази работа веднъж завинаги.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

КЕЙТИ

Изкъпах се и си починах, болките от лютата битка с Ди отшумяха, така че слязох при останалите в хола. Преди това заедно почистихме и подредихме помещенията в къщата. Без липсващата врата, изпотрошените прозорци, мебели и изпочупените саксии с цветя... О, и разбира се, без дупката в стената.

Чувствах се неловко от този погром. Лор беше добър човек. Къщата му беше хубава. Не се развика, нито се опита да ни излапа, като видя какво сме направили.

Май арумианците ми харесваха.

Е, поне тези двамата. Останалите, особено Лото, все още ме плашеха.

Ди не спря да ми се извинява от мига, в който приключихме разговора за Етан, докато отидох да си взема душ и да поспя. Десетки пъти ми каза „съжалявам“. Затова никак не се учудих, че като влязох в хола, тя незабавно отправи големите си зелени очи към мен.

— Кейти — подхвана тя, стана и аз разбрах какво ще последва. Щеше да се разплаче и да започне отново да се извинява.

Отидох при нея и я прегърнах.

— Всичко е наред — прошепнах. — Всичко между нас е наред.

И това беше самата истина.

Животът е твърде кратък и пълен с обрати, за да се сърди човек, особено за постъпки, които Ди не е могла да контролира.

Тя стисна ръката ми и прошепна:

— Благодаря ти. Няма да те бия за това, че не ми каза за сватбата.

— Усмивка грейна на лицето ѝ и придаде топлота на неземната ѝ красота. Боже, как ми липсваше тази нейна усмивка.

— Тъкмо обсъждахме плана си. — Деймън дойде до мен и ме погали. — Връщаме се обратно. Така ще имаме почти цял ден преднина пред Лото и арумианската армия.

Бях учудена, защото очаквах по-сериозен план.

— Така ли?

— Това не е всичко. — Арчър скръсти ръце.

— Планът ни е прост — отвърна Деймън и плъзна ръка по рамото ми. — Връщаме се вкъщи... луксианците ще се появят с единствената цел да ни видят сметката.

Вдигнах вежди.

— Не е ли прекалено прост?

— Деймън не каза всичко.

— Или умът му не е тук — подхвърли Лор.

Изчервих се, когато той прокара пръсти по гърба ми. Май Лор наистина имаше право.

— Ще се престорим, че сме на тяхна страна. — Ди се обърна към нас. — Знам, че не ти е приятно да го чуеш, но ще се справим. Ще ги накараме да ни повярват.

О, тази работа хич не ми харесваше, а и се опитвах да не обръщам внимание на пръстите по гърба ми.

Ди навлажни устни.

— Те не знаят, че съм дезертирала и че другите... са мъртви.

— Как е възможно?

— Ди е получила нареждане да не се обажда, преди да се справи с Деймън — да го убие или да го върне в стадото — обясни Арчър, но аз си помислих, че както нахлу в къщата, е искала да го прати направо на оня свят. — Те не очакват да се свърже с тях и най-вероятно не знаят какво се е случило.

— Вероятно — казах тихо.

— Най-добрата ни възможност засега, Кити.

— Значи ще се приберем у дома, ще се престорим, че вие сте на страната на лошите и ще се надяваме на най-доброто.

— Ще използваме Ди и Деймън, за да се доберем до Етан преди военните или арумианците — рече Арчър. — И преди да е успял да избяга.

Логично. Но планът бе рискован и ненадежден, съшит с бели конци и с куп пожелания за късмет. Единственото хубаво нещо беше, че си отиваме у дома и щях да видя мама. Ако все още беше там.

— Ами Нанси? — обади се Деймън.

— Какво за нея? — попита Ди.

— Успяла е да избяга — осведомих я аз. — Никой не знае къде е, но не вярвам да е тръгнала към най-горещата точка. В това няма смисъл. Струва ми се, че никога не би отишла там.

Деймън ме дръпна за колана на дънките, но не каза нищо.

— Тя е права. Военните я издирват, но е малко вероятно да се отпрати към Питърсбърг. Ще се свържа с Люк, за да го информирам как вървят нещата и да му кажа, че луксианците се крият в града заедно с Етан — продължи Арчър. — След това ще се свържем и с Лото, за да го уведомим къде да дойде най-напред.

Това беше разумно. Ако сведенията, с които Ди разполагаше, бяха верни, можеше да унищожим колонията и луксианците, но оставаха много основи, с които впоследствие трябваше да си уредим сметките.

Трепнах.

Да ги унищожим. Да си уредим сметките. Говорех като гангстер.

Или като Люк.

— Добре — рекох накрая. — Това вече е план.

Деймън ме тупна по задника.

— За тази работа ще ви трябва помощ — рече Хънтър и погледна Серина. — Но за нас пътят свършва тук.

Кимнах. Нуждаехме се от тяхната помощ, както и от всяка подкрепа, но да влезем в града с двама арумианци, означаваше да покажем скрития си коз.

— Не ни разбирайте погрешно — обади се Серина. — Искаме да ви помогнем, но...

— Както вече казах, аз имам врагове в правителството. Хората от Дедал може да са спрели работа, но аз не вярвам на никого, свързан с отдела. — Хънтър прегърна Серина. — И няма да допусна да я вземат отново на мушка.

— Напълно те разбирам — обяви Деймън и аз се учудих, че не последва саркастичен коментар.

Лор стана и отиде до шкаф, чиято врата все още беше на мястото си. Отвори я и пред очите ми се откри малък арсенал. Глокове висяха на куки, на стената бяха подпрени различен калибър пушки. Имаше и други пистолети, каквито досега не бях виждала.

— Майчице — промълвих аз.

— Май трябваше да ви кажа за този шкаф — каза той. — През годините натрупах солидна колекция. — Лор извади един пистолет и

го подаде на Арчър. — Всички забравят, че тези оръжия покосяват смъртоносно не само луксианците, но и нас.

— Куршум в главата или в сърцето е фатален без значение от расата. — Хънтър се ухили доволно и ме полазиха тръпки. — Проблемът е, че арумианците и луксианците са доста бързи и е трудно да ги уцелиш там.

— Вече не. — Лор се усмихна зловещо.

— Майко мила — рече Арчър, докато разглеждаше странныя пистолет. — Как се сдоби с това оръжие?

— Имам си начини — подсмихна се самодоволно Лор.

Арчър поклати глава.

— Така и не ги одобриха за широка употреба. Дедал разполагаха с тези пистолети, но не предполагах, че ще видя такъв и извън отдела.

Деймън отдръпна ръката си.

— Какво му е специалното?

— Проектиран е за луксианци. Но не е импулсно оръжие. — Арчър също се ухили злокобно. — Пистолетът работи с патрони, които са заредени със същия материал, с който се заредени и импулсните оръжия. Но това не е МНМ.

— МНМ? — попита Ди.

— Мъртъв На Място — обясни той. — Но ако уцелиш луксианец, хибрид или основа, където и да е с тази играчка, го поваляш на мига. Особено ако куршумът заседне в тялото или не успеят да го извадят бързо. Смъртта обаче настъпва бавно и затова пистолетите не бяха одобрени.

— Та това е изтезание. — Повдигна ми се.

— Да, но с този пистолет не е нужно да се прицелваш точно. Пак трябва да си бърз, но вместо да хабиш енергия и да призоваваш Извора, оръжието ще ти свърши същата работа. — Арчър приличаше на дете, което току-що е получило любимата си играчка. — Даже и по-добра.

— Всички ще вземете по един — рече Лор. — Да не кажете, че не съм се погрижил за вас. Очаквам картички за всяка Коледа. С благодарности.

Усмихнах се и взех един от пистолетите, доста по-опасен от обикновените — опитах се да привикна с тежестта му.

Държах пистолет. Отново.

Сега вече наистина се чувствах като гангстер.

* * *

Върнахме се на верандата, Деймън седна на най-горното стъпало с широко разтворени крака. Настаних се между тях и леко се обърнах, за да виждам лицето му на чезнещата слънчева светлина.

Отначало седяхме в мълчание. Той си играеше с косата ми, навиваше дългите кичури на пръста си и ме галеше с краищата им по лицето. Не знаех каква беше тази мания да ме докосва с косата ми, с химикалки, моливи и каквото му паднеше, но нямах нищо против. Имаше нещо успокояващо в това. Оставих го да прави каквото иска — скоро трябваше да потеглим.

Арчър информира Люк за промяната в плановете, а той щеше да предаде сведенията на властите. Близко до Питърсбърг, предимно в околностите на Северна Вирджиния, бяха разположени военни части, но както намекна Арчър, не можехме да разчитаме на тях, тъй като не трябваше да напускат окръг Колумбия. Налагаше се да изчакаме други военни части, скрити на трийсетина часа път с кола от Монтана, които щяха да бъдат дислоцирани в Питърсбърг горе-долу по времето, когато щеше да пристигне армията на арумианците. Арчър щеше да се свърже с Лото — стига Лото да не си играеше с нас и наистина да се появи.

Ако нещо се объркаше, губехме всичко. Но щях да се прибера у дома, където се надявах да е мама...

Отхвърлих лошите мисли. Мама е добре. И сигурно ме чака, защото знаех, че няма да се откаже, без значение колко дълго съм отсъствала и какво става по света.

Ала точно сега не можех да си позволя да мисля за нея. Трябваше да се съсредоточа върху изпълнението на плана.

— За какво мислиш? — попита ме Деймън.

— Планът не е добър — признах след секунди.

— Така е, не става.

Погледнах го в очите.

— Не ми вдъхваш кураж.

Усмихна се унило.

— Имаш ли по-добра идея?

Помислих за минута, после въздъхнах.

— Не, нямам. Стига да не разберат, че Ди е кривнала от пътя, луксианците ще продължат да вярват, че тя трепе наред.

Той сведе глава и ме целуна нежно по устните.

— Разтревожена си.

— Аха.

— Нали знаеш, че аз ще се грижа за теб.

— Друго не ми дава мира.

Преди да отвърне, той пак ме целуна.

— Какво те тревожи?

— Мисля за теб. За Ди. За Арчър. За Доусън и Бет, при все че те двамата засега са в безопасност. Тревожа се даже за Люк. — Замълчах и се намръщих. — Макар че Люк е последният човек, за когото трябва да се безпокоя, той си е Люк, но ме е страх и за него. И дори за Хънтър, Лор и Серина. Тревожа се, че...

Деймън ме целуна настойчиво и ме отнесе в небесата.

— Кити, ти имаш добро сърце. — Движеше устни по моите. — Точно това обичам най-много у теб. Е, разбира се, голям почитател съм и на тялото ти, но сърцето ти те прави съвършена.

— Понякога... — Загледах се в него и примигнах, за да прогоня сълзите. — Понякога от устата ти се сипят прекрасни слова.

— Освен това обожавам да те хващам за задника.

Разсмях се.

— Верен съм на себе си. — Той отново ме целуна. — Кити, няма нищо лошо, че се безпокоиш за всички, но трябва да се погрижим за себе си. — Той допря челото си до моето. — Планът ни е лош и опасен, но знам, че заедно ще се справим с това изпитание. Аз ще се погрижа.

— Обещавах ли? — прошепнах.

— Обещавам. — Той вирна брадичка и ме целуна по носа.

— Винаги съм спазвал обещанията си, нали?

— Да, винаги.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

КЕЙТИ

Пътуването до Питърсбърг бе далеч по-скучно, отколкото до Атланта, ако не смятаме препирните между Деймън и Арчър и състоянието на някои от магистралите.

Този път не понечих да надзъртам в колите, но Ди не прояви благодарумие. От време на време я улавях как се взира през прозореца и възкликва ужасена. Дали бе участвала в погрома? Може би с някои свои действия бе предизвикала ефекта на доминото и бяха загинали хиляди хора.

Съчувствах ѝ и се радвах, когато Арчър я докосваше и тя забравяше покъртителните гледки. Но вече приближавахме Западна Вирджиния и аз не можех да мисля за Ди.

Щом влязохме в Питърсбърг, сърцето ми затуптя учестено. Всичко изглеждаше нормално, сякаш събитията бяха подминали града. Когато минахме по главната улица, не се виждаше жива душа. Имах чувството, че хората са се изпокрили в домовете си. Но не беше само това.

— Боже — прошепна Арчър и стисна кормилото, завивайки по пътя към дома ми. — Те са навсякъде.

Нямах нужда от обяснение. Арчър говореше за луксианците.

Деймън се наведе напред и сложи ръка на рамото на Ди. Не каза нищо, но когато тя се обърна към него, лицето ѝ бе преbledнало.

Стомахът ми се преобърна.

Ди кимна, после каза:

— Добре съм. С вас съм. — Тя хвърли поглед към Арчър. — Ще се справя.

Бяхме навлезли дълбоко в територията на врага и луксианците съвсем скоро щяха да ни усетят. Може би дори вече знаеха. А до пристигането на подкреплението оставаше доста време. Планът ни можеше да пропадне, тъй като съзнателно влизахме в капана. Ди и Деймън трябваше да изиграят ролите си убедително, за да стигнат до Етан. Толкова убедително, че се молах да не преминат на противниковата страна.

Страхът ми вероятно бе неоснователен, защото Деймън ме обичаше и щеше да превъзмогне влиянието на луксианците. Но безпокойството витаеше като сянка над мен. Една мисъл се бе загнездила в съзнанието ми.

Планът ни можеше да се провали напълно.

Когато наближихме отбивката, се вкопчих в седалката на Ди. След малко експлорърът спря на алеята. Дъхът ми секна. Тревата бе избуяла, пътят бе обрасъл с бурени. Личеше, че никой не се е грижил за поляната. В саксиите около верандата имаше повече плевели, отколкото цветя, но това беше в реда на нещата, защото дълго ме нямаше вкъщи, а и мама не я биваше да гледа цветя. Ала светът бе изправен пред катастрофа и не трябваше да мисля за това. Мама е добре, чака ме у дома.

Беше тук, защото видях колата ѝ, паркирана пред верандата.

Арчър изключи двигателя. Пръстите ми трепереха, докато откопчавах колана.

Дали мама ни беше видяла? Дали вратата щеше да се отвори всеки миг и тя ще излезе да ни посрещне? Красива, изискана и умна, каквато се надявах да стана и аз някога.

Бях страшно развълнувана. Според плана ни, Деймън трябваше да води представлението, не биваше да се втурвам към мама, макар че няхах търпение да я видя. Имах нужда да я видя, защото отчаяно ми липсваше и трябваше да се уверя, че е добре.

Няхах друг, освен нея.

Деймън ме хвана за ръка и ме задържа на седалката. Ди и Арчър скочиха навън и заоглеждаха бдително къщата.

— Наблизо има луксианци — каза той и погали с палец китката ми. — Може да са в някоя от къщите.

— Защо им е да влизат там? — Още щом зададох въпроса, разбрах колко е глупав — имаха безброй причини да влязат.

Той се усмихна, но тревогата в очите му ме накара да изтръпна.

— Знам, че искаш да видиш майка си, разбирам те, но трябва да сме предпазливи. Ако нещо не е наред и ти кажа да изчезваш...

— Защо да не е наред?

Деймън се приведе към мен.

— Кити...

— Знам — прошепнах със съзнанието, че от устата ми се леят глупости.

— Не забравяй пистолета. — Бях го затъкнала на кръста си. Погледна ме в очите. — Ще слеза след теб. И, Кити... — Лицето му се изопна. — Не ме карай да ти говоря като в Айдахо.

— Разбирам. Ще се справя.

Деймън кимна. Поех си дъх и тръгнах напред. Той ме последва и ме хвана за врата. Това бе жест на надмощие, но и на утешение. Знаех, че е до мен.

Ди хвана Арчър за ръка и го поведе към предната веранда на съседната къща. Но спря и хвърли поглед към Деймън, не мисля, че си казаха нещо, защото някой луксианец можеше да го долови.

Деймън ме поведе към къщата. Гъста растителност бе плъзнала по верандата и се виеше около перилата.

Погледнах към вратата.

Тя зееше, само стъклената врата беше затворена. Сърцето ми щеше да се пръсне, забавих крачка.

Стъпалата проскърцваха под краката ни, разхлабена дъска подскочи и аз се стъписах.

— Наблизо със сигурност има луксианец — рече Деймън тихо.

Това означаваше, че те наистина са наоколо. А може би вътре, спокойно насядали в хола. Деймън отвори вратата, полазиха ме тръпки. С тихи стъпки прекрачихме прага; посрещна ни по-топъл въздух и миризмата на чисти чаршафи, която толкова ми липсваше.

Сълзи пареха в очите ми, докато оглеждах антрето. Всичко си беше постарому. О, боже, до вратата бяха струпани кашони от „Амазон“ и пликове с книги, които издателите бяха пращали, без да знаят, че от месеци не съм обновявала блога си.

До купчината неотворени писма се мъдреше раницата ми, а до нея бяха сандалите ми. Мама ги е оставила там, сякаш е знаела, че се прибирам у дома. Едва сдържах сълзите си.

Без да издаваме звук, минахме през портала към хола. Погледнах към стълбището, после по коридора към килера за пране. Спомних си как танцувах по чорапи и как паднах по дупе, когато Деймън влезе и ме стресна. Въздъхнах. Колко много спомени. Скъпи, но и горчиви спомени. Деймън ме стисна лекичко по врата и двамата влязохме в трапезарията. Оттук се виждаше кухнята.

Сърцето замря в гърдите ми, а сетне запрепуска.

Деймън ме стисна по-здраво.

Видях я, видях мама.

Стоеше до мивката с гръб към нас и о, боже — това беше тя. Беше прибрала косата си на кок. Носеше тъмни джинси и светъл пуловер. Сълзите рукохнаха от очите ми. Не можех да ги спра.

— Мамо? — гласът ми изневери.

Гърбът ѝ се скова за миг, а аз хукнах към нея, загърбила всички преструвки. Деймън ме сграбчи, но аз се оказах побърза и му се отскубнах.

Мама се обърна.

Тя беше *тук*. Беше *жива*. Беше *здрава*.

— Кити! — изкрещя Деймън.

Не виждах през мъглата от сълзи, но изтичах развълнувана, заобиколих масата и след секунди бях при нея. Стиснах я здраво в прегръдките си.

— Мамо!

Стисках я силно, вдъхвах аромата на парфюма ѝ...

Изведнъж две ръце ме сграбчиха за кръста и ме издърпаха назад. Опрях се в твърда гръд. Мозъкът ми препускаше. Не разбирах какво става. В следващия миг краката ми се плъзнаха по пода и Деймън ме скри зад себе си.

— Деймън, престани! — Опитах се да мина край него. Знаех, че трябва да запазя самообладание, но тук беше мама. Нямаше друг, освен нас. Исках да прегърна майка си.

— Кейти. — Деймън изрече името ми и гласът му ме накара да застина.

Вдигнах глава, задъхана, и надникнах иззад него... Огледах мама, огледах я много добре.

Целият ми свят се срина, разпадна се на хиляди остри късчета, които раздраха душата ми.

Очите ѝ бяха ярки, неестествено сини.

Толкова сини, че приличаха на два полирани сапфира, а очите на мама... бяха лешникови на цвят, повече зелени, отколкото кафяви, макар че това зависеше от настроението ѝ.

— Не — прошепнах и поклатих глава. — Не. Не.

Мама наклони глава, погледна ни, а после помръдна устните си в усмивка, в която нямаше топлина.

— Чаках ви.

Не. Не. Не.

Отстъпих и се взрях в майка си — не, не беше тя. Следеше със студените си очи движенията ми, а усмивката застина на устните ѝ; гледаше ме с такова равнодушие и хлад, че настръхнах от ужас.

— Не — повтарях като стара грамофонна плоча. Но друго не можех да кажа. Реалността проникна в съзнанието ми и разкъса сърцето ми.

Мама не беше тук.

Никога повече нямаше да бъде тук. Никога.

Бяха я асимилирали. Беше си отишла. Завинаги.

ДЕЙМЪН

Трябваше да се досетя.

Мисълта все повече завладяваше съзнанието ми. Трябваше да се досетя. Разбира се, че луксианците са искали да асимилират майката на Кити с надеждата тя или аз, или някой друг да се озове тук. А може да са я убили просто от жестокост — Етан я е познавал и се е досетил как ще се отрази смъртта ѝ на Кити.

В мига, в който Кити осъзна какво става бе сломена, усетих как и моето сърце едва не се пръсна от мъка. Испитах същата болка, когато научих за смъртта на Доусън. Нямах начин да облекча мъката ѝ.

Тя отстъпи назад с широко отворени очи, блъсна се в стената, сякаш не знаеше, че там има стена, и продължи да повтаря, отново и отново, все същата дума.

Не.

Сълзи се стичаха по лицето ѝ, тя вдигна ръце, като че искаше да се предпази от реалността, да я изтика назад. След това се преве на две и притисна с ръце корема си.

Погледнах луксианката. Тя стоеше до мивката, усмихваше се студено и наблюдаваше как Кити губи почва под краката си. Тази гадина ѝ бе причинила нечовешка болка.

Яростта пламна в мен, изпълни всяка клетка на тялото ми. Реших да не използвам пистолета — не исках да го използвам. Въпреки че жената пред мен не беше майката на Кити, а само абсолютно приличаше на нея. Тя не разбра веднага какво я чака и опита да се трансформира, но аз дадох воля на гнева си. Мълнията от Извора я удари в гърдите и я завъртя с лице към шкафа. Улови се за мивката и залитна, но аз изстрелях нова мълния, която я уцели в главата.

Светлината на луксианката припламна веднъж в ярко бяло, сетне още един път, а после угасна. Тя се сгромоляса на пода. Последната светлина изчезна в мрежата от вени на истинския ѝ образ; остана обвивката на хуманоидно тяло.

Кити падна на колене, сведе брадичка до гърдите си и извика.

Обърнах се към нея.

— Кейти... скъпа, аз... — Нямаше какво друго да кажа, освен: — Много... много съжалявам.

Тя изведнъж се хвърли напред и опря ръце на пода. Отметна глава и нададе писък, изпълнен с мъка и непреодолима печал.

Всичко започна като слабо трептене под краката ми, но после се усили — масата се разлюля, чашите и чиниите в шкафа затракаха. Последва тътен, от който къщата простена и от тавана се посипа мазилка. Падна един стол, след него втори. Някъде в хола се разби прозорец.

Кити щеше да разруши къщата.

— По дяволите.

Клекнах до нея, прегърнах я и я притеглих по-близо. Тя трепереше неудържимо. Взах я в скута си и хванах с ръка косата ѝ, притиснах лицето ѝ до гърдите си. Но това не заглуши риданията, които разтърсваха тялото ѝ.

Боже, не знаех какво да правя. Не знаех как да облекча страданието ѝ, а в този момент не ме интересуваше нищо друго.

— Кити, момичето ми, всичко ще бъде наред — рекох, допрял устни до главата ѝ. — Тук съм, Кити. Държа те. Тук съм.

Тя сякаш не ме чуваше, само зарови глава в мен, гърдите ѝ се повдигаха, сърцето ѝ биеше лудо. Сви се на две, а страдалческият ѝ плач буквално ме убиваше.

Трябваше да се досетя.

Но нямаше как да разбере дали луксианецът е в къщата, или не. Скоро щяха да дойдат и други, но при все това аз я притиснах отново и погледнах тавана. В средата се бе образувала пукнатина, но иначе къщата вече не се тресеше, само основите ѝ от време на време се разклащаха леко.

Галех я по гърба и продължавах да я целувам, но вече усещах наблизо луксианец. Когато входната врата се разтвори с трясък, чух Ди да ме вика по име.

— Тук сме, вътре.

Кити трепереше в ръцете ми, макар риданията да бяха затихнали.

— Какво става...? — Ди се закова на място в коридора пред кухнята. Погледът ѝ се стрелна към останките на луксианката, после към нас. — Кити?

Появи се Арчър и я прегърна. Беше разбрал какво става. Отново се обърнах към Кити, погалих я и сведох глава на рамото ѝ.

След миг Ди изкрещя — явно Арчър ѝ бе казал какво се е случило. Тя коленичи до Кити и се опита да я гушне, но аз я държах в прегръдките си и за нищо на света нямаше да я пусна.

— Усетихме, че къщата се тресе — каза Ди и впери поглед в мен. — Зная, че не трябваше да идваме, но се разтревожих.

Планът ни пропадаше. Нямаше начин да продължим с изпълнението му след всичко, което се случи. Трябваше да измъкна Кити оттук.

— Всички — каза Арчър рязко. — Трябва да се измъкнем незабавно, да се скрием някъде и да помислим какво ще правим. Не бива...

Беше ми безразлично какво ще стане накрая. Искях да се кача на джипа и да отведа Кити надалеч. По дяволите и планът и всичко останало. Бяхме си свършили работата. Арумианците бяха на път. Аз успях единствено да причиня нечовешка болка на Кити. Няма по-жестоко нещо от загубата на някого, когото обичаш. И да го видиш с очите си.

Ди се отдръпна, а аз подпъхнах ръце под мишниците на Кити.

— Трябва да вървим — рекох ѝ. Изправих я на крака, но те сякаш отказваха да се движат. Вдигна глава — лицето ѝ бе зачервено от плач, устните ѝ трепереха. Красивите ѝ очи гледаха в нищото.

— Да вървим ли? — попита с дрезгав глас.

Понечих да кимна, но Кити неочаквано се отскубна от мен. Посегнах да я хвана, но тя ми се изплъзна, обърна се и ме удари в корема. Нищо не усетих.

— Кити...

— Не — извика и отново замахна. Удари ме по ръката. — Не! — дланта ѝ отскочи от лицето ми.

Ди тръгна към нас, но аз вдигнах ръка и я възпрях. Още един удар се стовари върху мен и сестра ми поклати глава.

— Всичко е наред — казах им аз. — Изчакайте ни отвън.

Ди свъси вежди.

— Но...

— Вървете!

Ди се поколеба, но Арчър я избута от кухнята. Погледнах Кити. Дори не знаех дали ме вижда. Зениците на очите ѝ светеха в бяло. Замахна отново да ме удари и аз отново не ѝ попречих.

— Удряй, щом трябва — казах искрено. Колкото и да ме удряше, нямаше да ме заболи толкова, колкото я болеше нея.

Тя ме заблъска по гърдите — енергично, а аз стоях неподвижно. Накрая се умори, нямаше сила да замахне, раменете ѝ се разтресоха.

— О, боже — прошепна тя и отпусна чело върху гърдите ми. — О, боже, тя е мъртва, наистина е мъртва. — Ръцете ѝ се спуснаха до тялото. — Те са ѝ причинили... това. Защо?

Обгърнах я с ръце.

— Не знам, мила, но съжалявам, много съжалявам.

Тя потрепери, но аз не исках да я оставя да се отдаде на скръбта си.

— Трябва да вървим...

Настръхнах. Вездесъщо жужене изпълни съзнанието ми. Обърнах се, прикривайки с тялото си Кити, и в този момент вратата се отвори с трясък.

Тежки стъпки отекнаха по коридора, в трапезарията. Напрегнах се, защото знаех, че не е нито Ди, нито Арчър. Планът да се приберем и луксианците сами да дойдат при нас, се оказа перфектен.

В кухнята влезе Етан Смит.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ДЕЙМЪН

Кучият син влезе, сякаш си беше у дома — спокоен и без паника. Проклетите му черни панталони и бялата му риза даже бяха изгладени.

Понечих да извадя заредения пистолет, но преди да успея, Смит заговори:

— Дори не си помисляй. Знам, че не изпълнявате заповедите. Ти си костелив орех, но сестра ти ме изненада. Играта свърши. — Мина покрай нас, без да ни погледне. Отиде до масата, вдигна един от столовете и седна. — Сестра ти и онзи с нея ще бъдат убити, преди да си мигнал, ако ме ядосаш. Имай го предвид.

Гняв се надигна в гърлото ми.

Етан хвърли поглед на мъртвата луксианка, след което виолетовите му очи се плъзнаха към нас. Той цъкна тихо.

— Деймън Блек, толкова надежди възлагах на теб.

Трябваше да положа усилия да не му пратя задника в космоса.

— Странно. Говориш като някого, когото вече познавам. И тя се разочарова от мен.

Той повдигна вежди.

— Хм. Чакай да отгатна. Нанси Хъшър?

Нямах морални задръжки.

— Да не би да се познавате?

Етан лениво прокара пръсти по панталоните, после праметна крак върху крак.

— Не съвсем. — Протегна ръка и два от столовете се изправиха. — Седнете.

— Не, благодаря — отвърнах, а Кити дойде до мен. Не знаех в какво състояние е в момента.

Етан се усмихна зловещо.

— Нямате право да избирате. Сядайте или ще накарам онези отвън да убият сестра ти. Бавно.

Гневът се разнесе по тялото ми, изгаряше ме като киселина. Изгледах Старейшината с омраза.

— Добре, ще седнем — обади се Кити с учудващо спокоен глас.

Погледнах я — лицето ѝ беше бледо, очите — малко подуты, но погледът ѝ беше остър като нож. Взех ръката ѝ.

Етан се засмя.

— Кажи ми, Деймън, какво те накара да се влюбиш в човешко същество?

Как можех да отговоря на такъв въпрос? Седнах на стола до Етан, така че Кити да е по-далече.

— Защо искаш да знаеш?

— Любопитен съм. — Той кипна глава. — Отговаряй.

Изскърцах със зъби.

— Има ли нещо у нея, което не харесваш?

— Ами тя е човек. — Той я огледа бавно и сви устни. — Мутант, но все пак човек.

— Е, и? — предизвика го Кити. Етан не ѝ обърна внимание.

— Тя е човешко същество, Деймън.

— Това за мен няма значение.

— Така ли? Защото аз си спомням онзи Деймън, който мразеше хората, мразеше онова, което сториха на брат му, и нещастията, които донесоха на семейството му — отвърна Етан. — Помня онзи Деймън, в който толкова много вярвах.

— Не бях прав да мразя хората за онова, което стана с Доусън. Бет не беше виновна, нито фактът, че той се влюби в нея. Вината беше на Дедал.

— Организация, ръководена изцяло от хора.

Присви очи. Трябваше да го предизвикам да говори и да внимавам какво мисля, за да не разбере какъв е планът ни.

— Благодаря за пояснението.

Той не се трогна.

— Нима искаш да кажеш, че ако брат ти не бе срещнал онова момиче, нещата нямаше да са различни. Същото е и с теб. Може би целият свят щеше да е различен. В крайна сметка действията ви във Вегас ни дадоха идеалната възможност.

Стиснах зъби. *Онова момиче*. Помня, че нарече така Кити; тогава не го намразих, изпитах само презрение, но сега го ненавиждах.

— Знаеш ли какво, Етан? — Усещах погледа на Кити. — Нищо не бих променил дори и да можех. Нито пък Доусън. Помисли си добре.

В лилавите му очи проблесна бяла светлина.

— Виж, Деймън, когато родителите ти пристигнаха тук, бяха живи.

За миг спрях да мисля. В думите му нямаше логика.

— Какво? — обади се Кити.

Етан дори не я погледна. Впи поглед в мен, сякаш щеше да ме покани на вечеря.

— Ами ако хората са ги убили? Какво щеше да си помислиш тогава? Дали пак щеше да ги обичаш?

Едва се сдържах да не избухна. Облегнах се назад и го изгледах с недоумение. Отново почувствах, че Кити ме гледа, но не бе нужно да мисля много, за да отговоря.

— Да. Пак щях да изпитвам същото.

Той ме погледна с любопитство.

— А те... били ли са живи? — попита Кити.

— Няма значение — сопнах се аз. И това беше самата истина. Това вече нямаше значение. — Това са глупости. Отначало докрай. — Стиснах юмруци. — Какво искаш, Етан? Да завладееш света?

— Световно господство? — Етан се разсмя. — Голямо клише. И много глупаво. Пукната пара не давам за власт над тази планета или над която и да е друга.

Вдигнах вежди.

— Деймън, моите родители бяха убити. Но ти сигурно вече си се досетил, след като знаеш какъв съм, а съм сигурен, че Нанси ти е казала... е, част от истината. — Етан скръсти ръце. — Бях от първата група основи още преди Нанси да поеме управлението на Дедал.

От първите основи ли? Да, ако Нанси бе казала истината, то първите основи не са били големи късметлии.

— Щом разбрали, че баща ми е мутирал майка ми, ги заловили. Започнали да експериментират. Съсипали любовта им с опитите, на които ги подлагали и с нещата, които ги карали да правят, включително и моето зачатие — обясни той без капка чувство. — Аз бях част от ограничена група основи и отраснах в лаборатория.

— Това е ужасно.

Отново онази ехидна усмивка.

— Не можеш да си представиш колко бе ужасно. Години наред живях, съзнавайки, че ако извърша нещо нередно, ще ме убият. Колко

пъти съм виждал как отвеждат деца основи, твърде малки, за да разбират каквото и да е, и никой повече не ги видя. Убиваха ги. А след това видях как убиха родителите ми за нарушение, което бях извършил аз.

Исках да сложа край на този разговор.

— Да, било е ужасно, но не разбирам защо ми разказваш всичко това.

— Не разбираш ли? — Етан се засмя и за първи път някакво истинско чувство се изписа на лицето му. — Живях в лабораторията на Дедал, докато пораснах достатъчно, че да ме изведат оттам и да ме сложат на позиция под тяхна власт. Но не като онези, които издигаха за сенатори или лекари. Не. Оставиха ме в общността на луксианците и ми наредиха да ги държа под око. — Той се засмя. — Не бих си мръднал пръста, за да им помогна. Или на другите основи от моята група.

— Група?

— Да. Имаше пет групи. Аз бях от първата. Приятелят ви откън беше от втората партия, а след нея имаше още три.

Предположих, че последните две включват Люк и онези деца.

— Всички ли основи от твоята група са като теб?

— Като мен? — той поклати глава. — Всъщност питаш дали имаме една и съща цел или дали вече са извън контрола на Дедал? Отговорът не е еднозначен. Нито една основа не може да бъде контролирана от когото и да било. Ние сме най-близо до боговете.

Уха, изрече с устни Кити.

— А малцината, които останаха от нашата група, искат същото, което искам и аз.

Кити се дръпна напред и се подпря на масата.

— Малцина? — попита тя.

Етан плъзна поглед към нея и това изобщо не ми хареса.

— Когато избягахте от Дедал и във Вегас настъпи хаос, хората от Дедал започнаха чистка — изстребване на основите.

Тя свъси вежди.

— Но те казаха, че са започнали да ги избиват едва когато са пристигнали луксианците.

— И ти вярваш на хората? Естествено, защото си човек. — Той се изсмя с неприкрито отвращение и вече наистина ме дразнеше. —

Избиваха наред, когато побягнахте към Вегас. Основите мряха като мухи и ето че дойде време да сложим край на това.

— Край? — Усетих накъде върви разговорът. — Свързали сте се с луксианците, които не са живели тук.

— Дълго работехме по въпроса. Всъщност отворихме им вратите. В точния момент. — Той разпери ръцете си. — И ето ни тук. Повечето от наскоро пристигналите луксианци, а и от местните, отговарят пред мен. — Усмивката му грейна. — Аз умея да убеждавам.

Кити се взираше в него. Минаха секунди.

— Ти мразиш хората.

— Ненавиждам ги — потвърди той. — Те ме отвращават. Слаби, крехки. Променливи и опасни. Заслужават си съдбата. Луксианците искат да ги завладеят — добре. Вече го постигнаха и аз нямам нищо против. Не ме интересува какво ще правят, стига хората да страдат и да преживеят същото, което аз изстрадах и преживях.

— Причината... за цялото това нещо сте ти и твоята съдба? — попита тя и поклати бавно глава. В гласа ѝ се долавяше недоверие. Не я винях. Аз също бях шокиран.

Превземането на света е нещо, към което се стремиш. А това? Омраза, отмъщение и... да, лудост. Умът ми не побираше как бе успял да накара толкова много луксианци да го подкрепят. Как не бяха прозрели що за стока е той? Но и аз самият едва сега разбрах.

— Унищожаваш света само заради онова, което са ти причинили — повтори Кити.

— И на други като мен. — Очите му светнаха. — И заради онова, което щяха да вършат дори след като разтуриха Дедал и неговите проекти.

— Но тук има хора, които не биха извършили такива мерзости и щяха да приветстват луксианците с добре дошли — възрази Кити. — Не може да съдиш за цяла раса по делата на шепа хора.

— Вече го направих — отвърна той.

Боже. Думи нямах.

— Това е лудост! — Очите на Кити блеснаха от гняв и дявол да го вземе, имаше право да се гневи. — По-лошо от омразата между арумианци и луксианци. Това е абсолютно...

Етан скочи така внезапно, че дори аз не можах да го засека. В един момент седеше, а в следващия се озова до Кити и я стисна за

гърлото.

Изстрелях се от стола и го съборих на земята. Започнах да се трансформирам. *Пусни я.*

Той я стисна по-здраво.

— Само крачка да направиш, да се трансформираш или да призовеш Извора, ще ѝ прекърша врата. Хайде да видим дали ще я излекуваш.

Сърцето ми — по дяволите, — сърцето ми спря да бие. Все едно мен държеше в свирепата си хватка, защото държеше целия ми свят. Върнах се с усилие в човешкия си образ и казах онова, което при други обстоятелства никога нямаше да изрека пред този кучи син.

— Моля те. — Преглътнах с мъка, но думите излязоха по-лесно, отколкото предполагах. — Моля те, не я наранявай.

Етан се изсмя в лицето ѝ.

— Молиш ме за едно човешко същество, което не би сторило същото за теб.

— Бих направил всичко за нея.

— И аз бих направила... същото за него — изпъшка Кити и отпусна безпомощно ръце. — И не съм откачалка като теб.

— Кити — предупредих я аз.

Етан стисна по-силно и тя се сгърчи.

— Моля?

— Ти си по-лош... от луксианците. Осъдил си на смърт милиони хора, без да са ти навредили. — Гласът ѝ стана дрезгав. — Наранил си майка ми, а тя не ти е сторила зло. Дори името ѝ не знаеш.

— Онази кучка ли? — избълва в отговор Етан. — Не си струва да го знам.

Изведнъж отвън бликна синя светлина и озари всичко наоколо. Звукът на огромни криле заблъска по покрива. От почти всички страни се чуваха виковете.

Етан повдигна глава и свъси вежди объркан.

Кити събори стола, на който седеше. Вдигна крак и удари Етан в слабините. Отскубна се от него, но се спъна в масата. Хвърлих се светкавично към нея и я хванах за раменете, преди да се свлече на земята. Вдигнах я на ръце и се трансформирах.

Прозорците над мивката, които гледаха към предния двор, се пръснаха. Избутах Кити зад мен, за да я предпазя от летящите парчета

стъкло.

В кухнята се появиха мъже в черно, с маски на лицата, сякаш излезли от някой екшън. Ботушите им хруцяха по натрошените стъкла. Предположих, че военните са пристигнали или че полицейските спецчасти са сбъркали къщата. Видях, че носят импулсни оръжия — първото ми предположение се оказа вярно.

Дръпнах Кити назад, за да не попадне в онова, което предстоеше да се случи, но аз не бях единственият, който бързаше да се омете оттук.

Етан побягна.

КЕЙТИ

В мен бушуваха чувства, все едно се бе извило торнадо и помиташе всичко по пътя си. Бях съкрушена, не можех да възприема случващото се около мен.

В къщата нахлуха мъже.

Майка ми беше мъртва.

Целият свят се бе обърнал с краката нагоре. Заради едно отмъщение. Толкова. Отмъщение, което бе променило света — моя свят. Нямаше скрит смисъл. Нямаше истинска причина.

Когато Етан побягна, не се поколебах дори за миг. Стана много бързо. Извадих глока и се прицелих, а мъжете крещяха след него.

Беше се добрал до мивката и се канеше да се измъкне като Худини през прозореца. Знаех, че ако го оставим да излезе, никога няма да го открием. Трябваше да започнем отначало и той нямаше да си плати за стореното.

Прицелих се в главата му и дръпнах спусъка.

Случи се за секунда-две и годините, които доведоха до този изстрел, свършиха за миг.

Етан падна по очи на пода.

Мъртъв.

Животът му свърши с мигновено помръдва не на пръста. Смъртта на майка ми е била бавна и мъчителна. *Етан е късметлия*, помислих си безчувствено. Беше тук, а после изчезна.

Свалих пистолета и ръката ми затрепери. Усетих, че Деймън се взира в мен, странните мъже също ме зяпаха. Лицата им бяха скрити зад маските, но долавях погледите им.

Етан беше мъртъв.

Смъртта не настъпи както при луксианците — нямаше светлинно шоу, преди да умре. По ирония на съдбата, той напусна земния свят като хората, които ненавиждаше и към които принадлежеше. Каква каша! Майка му е била хибрид — отчасти човек. Дали е мразел и себе си? Но защо изобщо мислех за тези неща? Вече нямаше значение.

Опитах се да си поема дъх, но не можах. Стана ми студено, после топло, твърде топло.

Единият от мъжете се обърна и вдигна до шлема облечената си в ръкавица ръка. Припука статично електричество.

— Тук са — каза той.

Отначало помислих, че говори за арумианците, но по пулсиращата светлина, която неочаквано светна отвън, разбрах, че не са те.

— Бягай! Бягай! — нареди един от мъжете, а после и петимата изчезнаха по същия път, по който бяха влезли — през прозорците. Искях да им посоча вратата, която бе на две-три крачки от тях, но Деймън посегна към пистолета в ръката ми.

Аз се отдръпнах рязко назад и стиснах оръжието по-здраво.

— Кити...

Отправих поглед към мъртвата луксианка, която беше асимилирала майка ми. Внезапно отвън се разнесе страхотен шум. Беше ден, а десетки светкавици цепеха въздуха. Деймън изруга — беше раздвоен между мен и сестра си. Решението взех аз.

— Не всичко е свършило — казах твърдо.

Той бавно тръгна към мен, сведе глава и ме погледна.

— Свърши, Кити. За нас свърши.

— Не. — Още не. У мен се трупаше енергия, гняв и дързост. — Не.

— Кити...

Хукнах към входната врата. Деймън ме настигна точно когато я отворих.

Хаос.

Дузина луксианци и няколко основни вилнееха в двора. Не виждах Ди и Арчър, по земята се въргаляха тела на хора и луксианци. Изстрели от импулсните оръжия и от Извора прехвърчаха из въздуха. Луксианците имаха надмощие, светлината, която струеше от тях, беше ярка като слънцето.

Битката бе ожесточена и напомняше на онази във Вегас. Дърветата наоколо бяха овъглени и над тях се виеше черен дим. Носеше се мирис на изгоряло, от който ми се повдигаше.

Луксианците мяхаха мълнии по мъжете в черно. Един бе уцелен в гърдите и отлетя до верандата. Изстрел от импулсно оръжие полетя

към нас, но с Деймън реагирахме светкавично и той разби стъклената врата отзад.

С крайчеца на окото си видях Арчър да притичва през алеята, стреляйки с пистолет като този, който използвах срещу Етан. Целеше луксианците, ловко отбягвайки ударите им. Един падна... после още един и още един. Телата им примигваха, а след тях оставаше съсухрена обвивка.

Тогава видях, че Ди се е скрила зад колата на мама. През няколко секунди ставаше и атакуваше луксианците с мълнии от Извора.

Деймън мина зад мен, а в този момент основа се втурна към верандата. Той отстъпи назад и бяла светлина обви ръката му. Прескочи парапета и повали основата, преди онзи да успее да мръдне.

Дявол да го вземе, Деймън беше като нинджа.

Обзета от гняв, настървено стрелях по луксианците, докато патроните свършиха. Уцелих неколцина. Бяха ранени, но не и мъртви, ала Арчър ги взе на мушка и ги довърши с Извора.

Изтичах надолу по стълбата, хвърлих пистолета и видях как още основи се спускат към Деймън и неговата жертва. Беше го яхнал и само миг го делеше от смъртоносния удар.

Сърцето ми се качи в гърлото, когато откъм къщата на Деймън полетя мълния от бяло-червена светлина. Изкресях името му, но беше твърде късно. Енергията го удари по рамото и го просна по гръб. Лицето му се сгърчи от болка, а от устата му изригнаха ругатни.

Деймън премина в истинския си образ и скочи на крака, но бялата светлина бе прорязана от червени ивици. Кипеше от гняв, а в мен се надигаше ожесточение. Вперих поглед в основата в съседния двор. Статичното електричество изпука по ръката ми. Яростта скрепи клетките ми, смеси болка и гняв и избухна като ударна вълна.

Колата на майка ми се затресе и Ди отскочи назад. Погледна ме с широко отворени очи, а черните ѝ къдрици се развяха около главата ѝ. Понечи да отвори уста, но думи не излязоха.

Мощта на Извора напомняше ураган. Уцелиха експлоръра, той се вдигна на две гуми, обърна се и се затърколи към основата. И след това проклетникът побягна.

Мозъкът ми работеше на пълни обороти. След миг хукнах след него. Чух някой да крещи името ми, но не можех да спра. Набирах скорост, мощна енергия вилнееше в мен.

Стигнах до гората и чух в съзнанието си, че ме викат. Продължих напред, набирайки все по-голяма скорост. Сърцето ми блъскаше като електрически чук, пулсът ми напомняше маха на крилете на уловено птиче.

Лицето ми гореше, косата ми се развяваше. Удрых се в клоните, които ме шибаха по лицето като камшици и късаха парчета от дрехите ми. Но не ме спряха. Прескачах камъни и дънери, мускулите ми пищяха от нечовешкото усилие.

Носех се през гората по петите на основата. Някъде в дълбините на съзнанието ми просветна лампичка. Дали бях тествана достатъчно? Дали енергията, която бълваше в мен, можеше да ме погуби, както бе станало с Кариса? Горях отвътре, изпълваше ме убийствена ярост, чувство на безизходица и мъка, което сякаш извираше от бездънен кладенец. Не можех да повярвам, че сърцето ми бие толкова бързо, без да се пръсне.

Kumu!

Отново чух гласа, мислех само за основата и как да сложа край на това, без някой от тях да успее да се измъкне.

Нямах представа колко далеч съм стигнала, но дърветата оредяваха и тогава основата хвърли поглед през рамо. Нещо в израза на лицето му ме накара да забавя ход.

Но вече беше късно.

Отпред се виждаше базата в Сенека Рокс, чиито кварцови петънца блестяха на слънцето, а нацърбените им върхове се издигаха нависоко и протягаха разкривените си пръсти към небето. Разбрах, че съм тичала километри наред.

Основата излезе от гората. Бях на секунди зад него, когато спрях или поне се опитах. Краката ми заораха в земята, изравяйки трева и пръст. Вгледах се в покривите на къщите, сгушени в подножието на скалите, а после съзрях стотици, хиляди хора пред мен.

Но те не бяха истински хора. Не. Бяха луксианци. И неколцина основи. Това нямаше значение. Сърцето ми едва не изхвъркна от гърдите, когато с ужас осъзнах истината.

— О, по дяволите! — възкликнах.

Отстъпих назад, потискайки надигащата се паника, една луксианка се усмихна. *Глупачка. Глупачка. Глупачка.* Бях глупачка, безразсъдна глупачка.

Бях нахълтала в колонията на луксианците.

Нямах и секунда време да избягам. За миг бях заслепена от бяло-червена мълния, а сетне в рамото ми пламна огнена болка. Силата на удара ме тласна назад. Краката ми се отделиха от земята и видях синьото небе.

О, боже.

Но така и не паднах на земята.

Усетих топлина. Две силни ръце ме подхванаха. Останах да вися във въздуха, а сетне Деймън в истинското си тяло ме притисна до себе си.

Прикри ме като щит от собствената си раса.

Един след друг те започнаха да се трансформират и заприличаха на коледни лампички. Бяха много, ужасно много. Нямаше да ги надвием. Нямаше да се измъкнем. А вината за това бе моя.

Съжалявам, казах на Деймън. Мислех само какво да направя, за да го спася. Той не заслужаваше да умре. Щях да се сражавам, за да му дам възможност да избяга. Рамото ме болеше, а сигурно и димеше, но въпреки всичко понечих да се отдръпна. *Съжалявам*.

Деймън ме стисна по-здраво и аз останах на място. *Не*. Гласът му ме обгърна. *Дори не си помисляй. Ако това ще е краят, ще го посрещнем заедно*. Светлината му намаля, разкривайки образа, в който се бях влюбила за първи път. Непокорните тъмни къдрици, широките скули и ярките смарагдови очи.

— Заедно — повтори той на глас.

Затаих дъх, а статичното електричество се усили. Треперех от енергия и от мисълта, че изход няма.

— Заедно — прошепнах.

Деймън сведе глава, опита се да ме целуне, а в това време се разнесе гръмовен тътен, от който кръвта ми се смрази. Помислих, че това е краят.

Масивните дървета около нас се разтресоха, клоните се развяха, а птиците — хиляди птици — политнаха и размахаха крила във въздуха, кръжейки над луксианските къщи. После рязко завиха и полетяха към нас.

Какво, по...?

Случи се най-необичайното нещо. Плътни, почти черни облаци се спуснаха светкавично над Сенека Рокс.

Но не бяха облаци.

— Мили боже — прошепнах аз.

Деймън ме издърпа далеч от предната линия на луксианците, които ту приемаха човешки образ, ту истинския си вид.

Някой — луксианец от онези, които живееха на Земята, или основа — извика.

— Арумианци!

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

КЕЙТИ

Арумианците се спускаха на земята, телата им се втвърдяваха, а после като сенки се стелеха над домовете на луксианците и покриваха всичко наоколо подобно на черен воал. Зад нас нахлу мощен арктически студ.

Озърнахме се. Между дърветата прииждаха още арумианци. Пъплеха като армия мравки.

— Пристигнаха — рече Деймън. — Лото е тук.

Майчице! Арумианците бяха навсякъде.

Удариха първата линия и ни си струваше, че поглъщат луксианците цели. Хващаха ги, запращаха ги във въздуха, където други арумианци безмилостно ги сграбчваха. Някои се бяха трансформирали в странни безтелесни същества. Край мен прелетя луксианец, преди да се срине на земята един арумианец — същинска среднощна мъглявина — се втурна напред, улови го и го запокити в едно дърво с такава сила, че кората му се разпука. Арумианецът се преобрази във висока жена с абаносова коса и заби ръка в гърдите на луксианеца. Писък прониза ушите ни, а жената се превърна в дим.

Основа се сгромоляса отнякъде. Ударът разтърси клоните и върху нас се посипа дъжд от листа. Основата се плъзна, изравяйки камъни и пръст. Изправи се с мъка и изстреля мълния от Извора, но не уцели; плътна сянка се завихри около него и го заби обратно в земята. Мълнията удари огромен бряст и го разцепи на две. Парчета от ствола се разлетяха във въздуха и се посипаха върху масата извънземни. Нова вълна арумианци се включиха в битката и ярките светлини на луксианците започнаха да угасват.

— Боже... — промълвих разтреперана.

Обърнах се назад и видях поредния луксианец, който бе уловен във въздуха и бе изяден. Същинска вакханалия! Никога не бях виждала подобно нещо. Въпреки цялата бруталност на сблъсъка изпитах възхищение — проблясъците светлина и тъмните сенки се сблъскваха в удивителен контраст.

Отнякъде изникна тяло и се втвърди пред нас — високо същество с полирана като обсидиан кожа. Започна да се оформя. Остри скули. Прав нос. Голи гърди, кожени панталони. Изрусена до бяло коса.

Лото застана пред нас, отметнал глава назад. По алабастровата му кожа се стичаше блещукаща синя течност. Ухили се зловещо.

— Време е за вечеря.

Преди някой от нас да отговори, той се върна обратно в... дори не знаех как да го нарека. Може би така е било по време на индианските войни, когато стотици бели са били избивани до крак. Истинско клане — заслужено, но кърваво клане.

Синкавата течност се сипеше навсякъде, светлините в градчето гаснеха като строшени електрически крушки. Луксианците и арумианците падаха върху покривите на къщите и те се рушаха. От откачащите се жици хвърчаха искри. Сред сградите лумнаха пламъци; една от тях се взриви и горещата вълна стигна до нас. Последва втори взрив. Огънят прониза небето, писъци се носеха отвсякъде и отекваха в тавата ми. Стори ми се, че Деймън ме повика, но не можех да откъсна поглед от погрома.

Повдигаше ми се.

Но и аз бях убивала. Мисълта ме връхлетя като ударна вълна. Гледката пред очите ми се размаза. Колко пъти бях убивала? Не можех да ги преброя...

— Кити, успокой се... — каза Деймън и ме хвана през кръста. Погледите ни се срещнаха. Не можех да повярвам, че наред касапницата може да има такава красота. — Успокой се, Кити. Всичко свърши.

Наистина ли? Хвърлих поглед към... всяващото ужас зрелище. Отдръпнах се.

Изведнъж усетих, че имам нужда да... И аз не знаех от какво. Кожата ми бе изпъната. Огън ме гореше отвътре. Трябваше да се махна оттук, от Деймън, от всичко.

Бях объркана. Хукнах с всички сили, но този път не гонех никого. А може би гонех себе си. Не знаех, не разбирах. Просто бягах; едва когато подминах колонията и поех по стръмна пътека, осъзнах, че тичам по Сенека Рокс.

Катерех се трудно, подхлъзвах се и колкото по-високо се изкачвах, толкова по-тежко дишах. Вече не можех да поема дъх, не можех и да мисля. Беше някаква лудост. Не бях сигурна, че не се саморазрушавам. Докато вървах по неравната пътека и се препъвах в камъните и дребните храсти, отново си спомних какво стана с Кариса. Все едно я бяха пъхнали в микровълнова печка.

Когато стигнах до малка площадка над зейнала пропаст, краката вече не ме държаха. Спрях. Спрях да вървя, спрях да мисля, спрях да се катеря. Дишах дълбоко, вдигнах брадичка, погледнах нагоре и кълна се, видях призраци, видях как Доусън и Бет ме гледат отгоре. Сведох поглед надолу.

Нямаше призраци.

Това бе спомен, разговор за онова, което ги бе сполетяло. Всичко започна оттук. Доусън излекува Бет, след като тя падна от скалите. Чичо ѝ се свърза с Дедал...

Всичко започна с Доусън и Бет.

— Кити?

Затаих дъх, щом чух гласа му. Наведох глава и бавно се озърнах.

Всичко свършваше с мен и Деймън.

Стоеше на пътеката и гледаше със светнали очи. Гърдите му се повдигаха бързо като моите.

— Кити — повтори той.

Стъпи на площадката, а аз потъвах в нереалното. Отстъпих назад към гладката скала. Затворих очи и видях мама — не беше със сини очи, а с лешникови, а когато си поех въздух, от гърлото ми се изтръгна ридание. Видях Етан в кухнята у нас, а после и на верандата у Деймън, когато го срещнах за първи път. Видях Блейк и неговата безгрижна, прелестна усмивка, която криеше толкова много тайни. Видях Кариса, за която никога нямаше да чуя вече, а сетне видях безброй лица, чиито имена не знаех.

— Кити — опита Деймън отново и аз отворих очи. Видях го. — Какво ще правим?

Ние. Не ти. Ние.

— Не знам — признах шепнешком. — Помислих... Искях да избягам от ужаса долу.

— Разбирам те.

Така ли? Отстъпих още крачка назад, без да откъсвам поглед от него. Беше очевидно. Аз не се саморазрушавах. Седнах. Или по-скоро, тупнах на земята. След време си спомних нещо странно.

— Това... това е легендата за Сноубърд.

Той ме изглежда тревожно, сякаш се боеше, че наистина съм си изгубила ума.

— Какво каза?

— Историята, която ми разказа. — Обърнах се и погледнах над гребена на хълма. Мускулите ме боляха. Бях много, много уморена. — Прилича на легендата за принцеса Сноубърд.

Деймън мъчеше.

— Тя се изкачила на тези скали и само един смел воин я следвал неотлъчно до края. — Навлажних устни и се опитах да поема дълбоко дъх. — Разказа ми я, когато бяхме на разходка, преди да видим мечката. — Погледнах го — беше спокоен. — Ти ми каза... нещо за най-изумителните хора и за онова, което се крие в тях. — Замълчах и се замислих. — Каза го красиво.

Той се приближи и спря пред мен. Клекна, очите му искряха.

— Спомням си. Казах ти: най-красивите хора, чиято красота си съперничи само със сърцето им, са хората, които не си дават сметка за това. Или нещо подобно.

— Така беше. — Кимнах.

Той се усмихна.

— За теб говорех тогава. Тези думи бяха предназначени за теб.

Погледнах очите му и преглътнах. Мъчително.

— Нямаше представа колко си красива. Май и сега не знаеш колко красиво е онова, което се крие в теб. — Той внимателно протегна ръка и я сложи между гърдите ми. — Това е най-красивото нещо на света. Душата ти.

Очите ми се насълзиха; въздъхнах с облекчение, защото думите му... ме преобрази. Аз не бях убиец. Не бях луда. Бях изтощена, а Деймън ме харесваше, харесваше и душата ми.

— Благодаря.

Той ме прегърна.

— Не бива да ми благодариш, това е истината.

— Този път поне не ти се смях.

— Да, все пак е утешително. — В гласа му се долавяше смях. —
О, Кити...

От скалата виждахме как плътна, тъмна маса от облаци се носи по небето и гаси звездичките, само дето облаци не бяха облаци и гаснещите светлилки не бяха звезди. Деймън подпря брадичка на главата ми и ме погали по гърба. Усетих позната топлина.

— Всичко свърши.

Облегнах се на него и затворих очи. Да, всичко свърши.

ДЕЙМЪН

Струва ми се, че през цялата нощ не мигнах. Може и да съм дремнал, но не помня. Помня само, че лежах до Кити и я гледах.

Тя се бе сгушила до мен, отпуснала глава на ръката ми. Бяхме у дома и преди да заспи, бе облякла една от ризите ми, която не бях обличал. Беше й доста голяма и рамото ѝ бе съблазнително разголено.

Беше пленително. Галех я нежно през цялото време; тя се сгушваше в мен, притиснала тяло до моето.

Тревожех се за нея.

Когато разбра какво се е случило с майка ѝ, се държа мъжки; бе дръзка, сърцата, уби Етан и стана свидетел на люта битка. Да, беше уплашена и побягна. Но запази самообладание, когато по-късно арумианците връхлетяха като ураган колонията и с незначителни загуби потеглиха към Северна Вирджиния.

По-късно вечерта разбрахме, че арумианците са си устроили пир с нахлулите луксианци; тя се радваше с всички, които празнуваха победата и края на това безумие. Не ни остана време да поговорим, да я утеша. Можех само да я прегръщам, докато заспи. Но не беше достатъчно.

Скърбях за загубата и болката ѝ от една ненужна и жестока смърт. Остана без семейство. Ракът бе погубил баща ѝ, а моята раса — майка ѝ. За щастие, последните ѝ думи, преди да заспи, бяха *обичам те*. Любовта ѝ към мен бе непокътната и това ме опияняваше. Съжалявах, задето не я опазих от рискованото начинание, но както обикновено се случва, не можех да върна времето назад. Просто трябваше да се науча да приемам изпитанията и да ги преодолявам заедно с нея.

Кити се размърда до мен, протегна се и ми напомни за прякора, който ѝ бях дал. Усмихнах се, щом отвори очи.

— Здравей.

— Здравей и на теб.

Тя докосна гърдите ми и се взря в мен.

— Отдавна ли си буден?

— Май не съм затварял очи.

— Значи си ме гледал, докато спя?

— Може би — казах шеговито.

— Кучи син!

— Наричай ме както искаш, не ме интересува. — Прокарах палец по долната ѝ устна. — Часове наред съзерцавах най-прекрасната гледка.

Лицето ѝ пламна.

— Ласкателството ще те отведе далече.

— Това е целта ми.

— Добро момче — отвърна Кити и ме потупа по гърдите. Бях възбуден, но се постарах да не обръщам внимание. Тя зарея поглед из стаята и праметна крак върху мен. — Наистина ли всичко свърши?

Прегърнах я. Потръпнах от напирани чувства.

— Да, поне така мисля. Животът ни ще бъде друг, всичко ще се промени.

Кити притвори очи и прехапа устни; нещо сякаш я тревожеше и аз застанах нащрек.

— Какво ще правим сега? — прошепна тя.

— Каквото поискаме.

Тя се обърна по гръб, но все така притисната до мен.

— Звучи прекрасно.

От кухнята се чу тракане на съдове. Очарователна усмивка грейна на лицето ѝ.

— Ди и Арчър са станали.

— Да. Чух, че се движат из къщата. В кухнята има всичко необходимо, хладилникът е зареден, тъй че всичко ще бъде наред. Надявам се да са доволни. — Свъсих вежди. — Впрочем Арчър трябваше да спи в стаята на Доусън, но изглежда...

— Деймън. — Засмя се тя.

Въздъгнах.

— Знам. Да обърна нова страница и прочие. — Понечих да стана. — Я по-добре да слеза долу...

Тя плъзна ръка около врата ми и ме дръпна надолу. Не се възпротивих. Станеше ли дума за Кити, волята ми се изпаряваше. Особено когато ме целуваше. Беше топла и мека под мен, а целувките

й ме омайваха. Усетих пръстите й по гърба ми, после надолу под пижамата.

Прекрасно.

Забравих, че бях тръгнал да оглеждам стаите, забравих кой е на долния етаж... Тя впи леко нокти в кожата ми, аз пъхнах ръце под ризата й, усетих гладката й плът. Желаех я. Всеки миг. Имахме време пред себе си. По-късно през деня. Довечера. Утре. Седмицата, месецът, годината бяха наши. Най-сетне имаме бъдеще, чакаха ни много щастливи мигове.

Ала точно сега тя се нуждаеше от мен.

Спусна ръцете си отпред, докосваше ме бавно, страстно. Простенах. Знаех, че се нуждае от нещо *повече*. С усилие на волята, каквато не подозирах, че имам във важни моменти, се отдръпнах леко от нея. Хванах ръцете й, за да ги виждам. Тя свъси вежди и ме изглежда с дълбоките си сиви очи. Целунах я нежно.

— Как си? — попитах я с глас, който идваше от сърцето ми.

— Добре, аз бях...

— Не питам за това. — Седнах в леглото, малко встрани, за да потисна обзелото ме желание. Бях готов да се отдам на фантазиите си и да правя с нея чудеса. — Как се чувстваш след... вчера?

Тя застина за миг, въздъхна и затвори очи.

— Не искам да мисля за това.

— Кити...

— Не искам. — Тя застана на колене и нежно обгърна лицето ми с длани. Когато заговори, сърцето ми затуптя лудешки. Болката й бе съсипваща. — Знам какво си намислил и те обичам. Но Деймън, не съм готова. Когато мисля за това, ми се иска да блъскам, да руша или да се свия в себе си безутешно. Не искам да се връщам назад. Загубих татко — толкова много болеше, че не исках да живея. Сега желая само теб. Мисля само за чувствата, които ще изпитам с теб. Ето от това се нуждая.

Останах неподвижен, после скочих, грабнах така ценното пакетче от личния си запас и се върнах в леглото за секунда.

— Твой съм.

Гледахме се още секунда, а после тя съблече ризата.

Не дишах.

Прокарах пръсти по извивките на тялото й.

— Колко си хубава. — Целунах вдлъбнатинката до шията ѝ. — По-силна си, отколкото мислиш. — Допрях устни зад ухото ѝ. — За мен си съвършена.

Накарах я да легне по гръб, мушнах се между краката ѝ и вложих всичките си чувства. С любовта си ѝ помогнах да изтласка мрака назад.

* * *

Взехме душ, облякохме се и слязохме долу точно навреме, за да излапаме остатъците от изстиналите яйца с бекон. Арчър и сестра ми ни зяпаха, сякаш знаеха защо чак сега слизаме на закуска, но аз пет пари не давах. В усмивката на Кити имаше тъга, но тя се усмихваше, защото ѝ бях дал това, от което имаше нужда.

След закуската тя се извини и стана. Надвеси се над мен и ме целуна по бузата.

— Ще изляза малко навън. Нали нямаш нищо против?

Понечих да я последвам, но разбрах, че иска да остане сама. Трябваше да положа усилия, за да не мръдна от стола. Но преди Кити да излезе я хванах за ръката и я дръпнах надолу. Целунах я така, сякаш ми беше за първи път. Страстта ми я върна към вълшебните мигове в стаята.

Арчър се покашля.

— Е, все едно ни няма.

— Гледай си работата — измърморих аз и пуснах Кити. Лицето ѝ бе зачервено. Махна неловко и излезе от кухнята. Облегнах се назад и стрелнах Арчър с поглед. — Затваряй си устата.

Той вдигна ръце и стана от масата. Взе боклука и го хвърли в кошчето под мивката. Намръщих се.

— Познаваш кухнята ми като петте си пръста.

Арчър изсумтя.

— Как е тя? — попита Ди и се настани до мен. Въздъхнах.

— Както може да се очаква.

Очите ѝ се изпълниха със състрадание.

— Не знаех, че Етан е наредил да убият майка ѝ. Кълна се. Иначе щях да ви предупредя.

— Знам. — Потупах я по ръката. — Кити също.

— Ужасна работа — обади се Арчър и затвори шкафа. — Май ще е по-добре да изчезнем отгук за известно време.

— Да — измърморих аз. Мислех за Кити. Надявах се, че скоро ще се съвземе, но от личен опит знаех, че мъката не отминава лесно. Тя те разкъсва отвътре. — Аз ще се погрижа...

Телефонът на Арчър иззвъня. Той се намуси и вдигна.

— Какво става, Люк? — попита и взе чиста кърпа за чинии.

Кой би си помислил, че Арчър е такъв домошар? Погледнах Ди, а тя му се усмихваше, като че беше ангел небесен.

— Моля? — обърна се той бавно и лицето му се изопна. — Не. Изобщо.

Застанах нащрек.

Той ме погледна.

— Да, знам какви са плановите ти. Ще стане. — Последва мълчание и изведнъж усетих, че се притеснявам. — Ще ти се обадя, ако изскочи нещо.

Докато разговорът приключи, двамата с Ди бяхме станали на крака.

— Какво става?

Той мушна телефона в джоба си.

— Забелязали са Нанси.

— Какво? — извиках аз. — Кажи нещо повече.

Арчър дойде до масата и се подпря на облегалката на стола.

— Люк не знае точно по кое време е било. Май вчера вечерта. Но е дочул, че е близо до Джорджия. Може би ни търси.

— По дяволите — рекох. Това не ми харесваше. Значи не всичко бе свършило. Не и след като тя беше...

— Люк е бесен. Ще я ликвидира.

— Как така?

— Ами така. Още преди време искаше да я убие. Никога не е имал намерение да ѝ върне основите.

Искрено се зарадвах, колкото и жестоко да беше. Но всъщност не ме интересувахе как изглежда отстрани.

Арчър се почеса по брадата.

— Боже, тази жена може да е навсякъде. Тя е непредвидима... — Той млъкна и погледна часовника на стената. — Джорджия... ние

пристигнахме сравнително бързо... *О, по дяволите.* — Той се обърна към нас.

Хукнах към входната врата. Нанси е имала предостатъчно време да стигне дотук, но не можех да си представя, че е толкова глупава, та да тръгне да ни отмъщава. Отворих вратата, изхвърчах на верандата и огледах двора. Въздъхнах, щом забелязах Кити пред нейната къща. Беше клекнала и скубеше бурените от саксиите с цветя.

Затичах се към нея и тя вдигна глава. Наведох се, без да кажа дума, грабнах я и я притиснах силно.

— Хей. — Гласът ѝ бе приглушен. — Всичко наред ли е?

Вдигнах я и я завъртях.

— Да, просто ми липсваше — казах.

— Нямаше ме само пет минути.

Пуснах я на земята. Не знаех дали да ѝ кажа за Нанси. Може би не беше разумно да крия от нея, но, ей богу, не исках да ѝ съобщавам лошата вест. Не и след всичко, което преживя, не и когато се осмели да гледа напред, мислейки съвсем доскоро, че това е невъзможно.

— Понякога си доста странен — рече тя и се усмихна. — Но аз... — Каквото и да се канеше да каже, свърши с предупредителен вик.

Времето забави хода си. Обърнах се. Зад нас стоеше Нанси, от плът и кръв. Косата ѝ стърчеше на всички страни, а хубавият ѝ костюм бе съсипан. Държеше пистолет. Приличаше на глок, но модифициран в друг вид оръжие.

Смъртоносно.

За миг видях като на лента какво ще се случи. Стори ми се, че мина цяла вечност. Срецнах погледа на Нанси и омразата в очите ѝ ми каза всичко, което трябваше да знам. Тя нямаше да ме убие.

Не.

Тя искаше аз — като последна награда — да страдам.

Пистолетът не беше насочен към мен.

Нанси се усмихна.

— Ти съсипа всичко.

Трябваше ми време, няколко секунди, да призова Извора, но не бях готов да поема този риск. Преди да довърша мисълта си, вече държах Кити, която бе вдигнала ръка, за да използва дарбата си.

Свалих я. Само една синя искра припламна, последвана от тихо изпукване.

Погледнах Кити.

От къщи долетяха викове, чух как Ди изпищя от ужас и смъртоносна ярост. Последва мълния от Извора и Нанси се просна на земята. Мъртва.

А сетне се възцари тишина.

Погледнах надолу между мен и Кити. Нещо не беше наред с пуловера ѝ. Сякаш бе опръскан с червена боя...

— Кити? — възкликнах аз.

Но това не беше нейната кръв.

Слава богу, не беше *нейната* кръв.

Така и не разбих какво бе станало. Нищо не усетих. Колко странно. Никога не бях прострелван, но съм смятал, че ако куршум разкъса тялото ми, ще боли. Но не болеше.

В гърба и гърдите ми избухна огън.

— Деймън? — прошепна Кити.

По дяволите.

Опитах да си поема дъх, но не можах. Не откъсвах очи от нея; исках да остана прав, но мозъкът ми не можеше да управлява краката ми. Паднах на една ръка. Усетих топлата течност, която се стичаше по корема ми. Ръката ми не удържа тежестта и аз се строполих на една страна.

Кити се надвеси над мен, озовах се по гръб; виждах красивите ѝ очи — очи, които се бяха превърнали в смисъл на живота ми.

Но сега те гледаха, широко отворени от страх, и блестяха така, че исках да я докосна, да се уверя, че е добре. Вдигнах ръка да я погала, но не успях. Ръката ми бе като отсечена.

— Деймън!

Опитах се да ѝ отвърна, но само се вирах в очите ѝ. Тя се приведе над мен, допря устни до моите, произнасяйки името ми. Помислих, че ако умра, ако това ще бъде краят, тя ще е последното нещо, което виждам.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

КЕЙТИ

— Деймън? — Сърцето се блъскаше в гърдите ми, но нещо с него не беше наред — сякаш бе изтощено. По гърба ми пълзеше огън, но знаех, че не аз съм ранена, а Деймън.

О, Боже, *той* беше ранен.

Опипах гърдите му и извиках. Цялата ми ръка беше в червено-синя кръв.

— О, не...

Някой ме извика. После извика и Деймън, но не обърнах внимание. Гледах Деймън в очите. Устните му бяха побелели, движеха се, но от тях не излизаха думи.

Това беше кошмар!

Не можеше да е истина!

Преминахме през толкова изпитания — извънземни нападناха планетата ни и животът ни висеше на косъм. И накрая Деймън да умре.

— Не! Не! Не! — потърсих раната, куршумът го бе улучил в гърба.

Пистолетът не беше обикновен.

Тялото на Деймън започна да примигва и ужасът ме сграбчи за гърлото. Стиснах лицето му, отчаяно се борех за глътка въздух. Очите му бяха затворени.

— Отвори си очите! По дяволите, отвори си очите!

Краката ми трепереха. След миг се появиха Арчър и Ди и аз си спомних онзи зловещ случай, когато аз лежах на пода вкъщи. Тогава си мислехме, че сме свързани и ако единият умре, умира и другият. Но сега знаехме истината.

Не обърнах внимание на раздиращата болка в гърдите ми, на слабостта, която проникваше в мускулите ми и обхващаше цялото ми същество, нито на студа и смъртния хлад. Бях уморена. Сърцето ми бе уморено.

— Не! — изкрещя Ди и се хвърли до Деймън. Стисна го за раменете и мигновено премина в истинския си образ. Ярката й

светлина наподобяваше ореол.

— Свести го, моля те. — Погледът ми се замъгли и аз се олюлях.
— Моля те, моля те, излекувай го.

Арчър ме улови, но аз го избутах и впих ръце в Деймън. По лицето ми се стичаха сълзи.

— Какво... ще правим? — Не можех да откъсна очи от Деймън, а той ту просветваше, ту гаснеше, силната му светлина тлееше. Студ се разпростираше в мен като зараза. — Пистолетът... не беше обикновен... Беше един от онези... които ни даде Лор. Моля ви... направете нещо...

— Модифицирано импулсно оръжие. — Арчър сложи ръце върху моите. Лицето му бе сгърчено от напрежение. — По дяволите. Трябва да се уверим, че куршумът е излязъл. В противен случай...

Думите проникнаха в съзнанието ми и аз се свлякох на една страна — повече не можех да издържа. Отпуснах ръце безпомощно и вече не стигах лицето му. Не можех да говоря, дишах с мъка. С всички сили, колкото ми бяха останали, се опитвах да стигна до съзнанието на Деймън. *Не... ме оставяй. О, боже... моля те, не ме... оставяй. Обичам те. Деймън, обичам те. Моля те, не си отивай. Моля те!*

Арчър изруга. Погледът му скачаше между мен и Ди.

— Кити, аз...

Не усетих как паднах, но изведнъж се озовах по гръб, загледана в безоблачното небе. Беше красиво, но сърцето ми бе разбито. Гърдите ме стягаха и цялото ми тяло се скова.

Не. Не. Не.

Вчера вечерта ни очакваха и утрешният ден, и идните седмици и месеци, а сега не ни оставаха и минути. Лицето ми беше мокро от сълзи, сърцето ми почти бе спряло. Светът взе да гасне.

Обичам те. Обичам те. Обичам те.

Тогава аз и Деймън... Последва мрак.

* * *

Дойдох на себе си. Тялото ми бе изтръпнало и ме болеше, сякаш бях участвала в марафон. Чух странно писукане. Подразни ме, исках да

се върна в забвението, където нямаше нищо. Не исках да си спомням, не исках да отворя очи.

Реалността бе някъде далече в съзнанието ми, студена, мрачна, потискаща, в която не желаех да се връщам.

Досадното писукане не ми позволяваше да се потопя в безпаметност. Всеки звук бе съпроводен от друг, който сякаш го преследваше. Заслушах се. Пръстите ми се свиха. По ръката ми премина трепет, после се разпростря по тялото ми.

— Кейти?

Познах гласа, но той ми причиняваше болка, защото ми напомняше за...

Не.

Не исках да се върна там. Не можех.

Една топла ръка стисна нежно моята.

— Кейти?

Писукането се усили, малко пламъче, което се бе разгоряло за живот. Сетивата ми се събуждаха. Усещах нещо хладно в гърдите си — сякаш бе заседнало там. Писукането ме подлудяваше. И тогава разбрах.

Монитор за сърце.

Чувах два звука един след друг. Значи два. Това беше... Усетих познат земен мирис и с последни усилия отворих очи. Поех си дъх.

Ди се бе надвесила над мен, а зелените ѝ очи светеха с облекчение.

— Ето те и теб най-сетне. Тревожих се дали ще се събудиш.

Устата ми бе пресъхнала от страх. Взирах се в нея. Изглеждаше добре... може би малко уплашена. Косата ѝ беше разрошена, лицето — бледо, но тя се усмихваше. Стисна отново ръката ми.

Бавно извърнах глава. Сърцето ми щеше да се пръсне. Боже.

Той лежеше там, матовата му кожа беше бяла като платно. Виждах част от лицето му, красив профил, изсечена челюст, идеално прав нос.

Погледнах Ди, а после бързо извърнах глава към съседното легло. Боях се да мигна от страх, че той ще изчезне. Треперех.

— Аз... аз съм будна?

— Да.

Дъхът ми секна, но от радост.

— Не разбирам.

Тя се отдръпна, провесих крака от леглото.

— По-полека, не бива да се вълнуваш.

Не й обърнах внимание, дръпнах лепкавите неща от гърдите си и стъпих боса на пода. Едва тогава разбрах, че съм с болнична пижама.

— Не разбирам — повторих.

Ди отиде до леглото на Деймън и се усмихна уморено.

— Куршумът беше обикновен, но в него имаше електрически заряд, в нещо като капсула. Ако беше останал в него по-дълго, щеше да го убие... — Тя замълча и поклати глава. — По всички закони трябваше да е мъртъв, но той издържа.

Издържал е.

Краката ми се подкосиха, но аз се запрепъвах към леглото му. Гледах как гърдите му се повдигат равномерно. *Той* беше жив. *Дишаше*. Сърцето ми ликуваше.

Не можех да говоря от щастие. Протегнах се и докоснах ръката му. Кожата му бе топла и суха. Дъхът ми отново секна.

— Арчър се обади на генерала и му каза за случилото се. Наблизо имаше военни и той изпрати хеликоптер, за да ви вземе.

Ръката ми потрепери, докато я плъзгах по неговата.

— Военните ви докараха тук. Намираме се във военна база в Мериленд. Лекарите са добри — обясни тя. — Успяха да извадят куршума. Казват, че... Деймън ще се оправи, Кейти.

Приведох глава до гърдите му и чух — чух сърцето му да бие с ритъма на моето.

— О, боже... — Приседнах на края на леглото, без да отлепям ухо от гърдите му. — Моля те... кажи ми, че не сънувам — прошепнах и очите ми се напълниха със сълзи. — Кажи ми, че това не е жесток сън. *Моля те*.

— Не е сън, кълна се. — Тя се приближи до мен и ме прегърна нежно. — Истина е. Той ще се оправи, Кейти.

— Благодаря ти — рекох с глас, натежал от чувства. — Кажи на Арчър, че съм му признателна.

Ди отвърна нещо, но изобщо не я чух. Слушах сърцето на Деймън. После разбрах, че е излязла от стаята. Седях на леглото и вече нищо не можеше да спре сълзите ми. Те се стичаха по лицето ми и мокреха тънкото синьо одеяло, затъкнато под мишците му.

Минаха минути. Може би часове. Не се движех, нямах сили, а и не исках. Сърцето ми биеше в ритъм. Неговото — също. А след миг затуптя като лудо — една тежка ръка обгърна кръста ми. Вдигнах глава, сепната и изпълнена с надежда.

Очите ми срещнаха два ярки смарагда.

— Деймън — рекох задъхана. Сълзите рукнаха и замъглиха очите ми.

Разтвори бавно устни.

— Не плачи, Кити. — Той се протегна и с неимоверни усилия избърса сълзите ми. — Хайде, не плачи.

Сърцето ми се сви.

— Мислех си, че никога... няма да чуя гласа ти отново. Че вече те няма. — Не можах да продължа. Сграбчих ръцете му и ги целунах.

Той изстена.

— Нима бих те оставил?

Потреперих.

— Чух те — рече той и се опита да седне.

— Недей — отвърнах. Обзе ме страх.

— Аз те чух на двора. Кити, не бих те изоставил. Никога. А сега... ела тук и ме целуни.

— Но ти... ти пое куршума вместо мен, Деймън. — Едва дишах. — Тя искаше да ме застреля, ти... ти можеше да умреш. Мислех, че си умрял.

Той се взря за миг в мен, като че ли ми бяха пораснали магарешки уши.

— И какво трябваше да направя?

Втренчих се в него през сълзи.

— Обичам те — рече той с грейнали очи. — Ако животът ти е в опасност, аз ще те предпазя. Това ни кара да правим любовта. Нали?

— Да — прошепнах, все още слисана. Говореше така, сякаш нищо не се бе случило.

— Пак бих го направил.

О, боже.

— Деймън, аз... благодаря ти.

Той се намръщи.

— Няма нужда.

— Напротив.

Усмихна се.

— Добре тогава. Ела и ме целуни.

Точно това и направих. Приближих устните си до неговите и го целунах нежно, наслаждавайки се на топлината и вкуса им.

— Обичам те и всеки миг ще го доказвам.

— Хубаво обещание. — Той подръпна косата ми и аз вдигнах глава. — Къде... се намираме?

Повторих му с няколко думи онова, което Ди ми съобщи.

— Лекарите се чудят как си оцелял. — Избърсах сълзите в рамото си. — Но не знаят, че си инат.

Деймън се изсмя сухо и стисна здраво ръката ми.

— Нали знаеш, че обичам предизвикателствата.

Сърцето ми подскочи; спомних си тези думи. Каза ми ги в деня, когато научихме, че сме свързани; той ми предложи, а аз му отказах. Наведох се и го целунах по челото. Затворих очи и благодарих — на бог, на всяко божество и пророк, които знаех.

— Аз също, Деймън, аз също.

ЕПИЛОГ
ЕДИНАДЕСЕТ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО...

КЕЙТИ

Ярки слънчеви лъчи проникваха през прозореца на спалнята в градската къща в подножието на Флатиронс. Ранен октомврийски сняг се белееше по върховете на планините.

Природата в Колорадо беше много красива — чист въздух и много дървета. Напомняше ми за дома, за стария ни дом, но тук имаше повече интересни места.

Като например „Старбъкс“.

Кафенето бе отворило врати отново преди два месеца — точно навреме за лате с тиква и подправки — сигурен знак, че човечеството продължава напред. Хората бяха най-устойчивите и упорити същества във вселената.

Урок, който луксианците, успели да се спасят от арумианците, бързо научиха. Няколко дни след битката, докато малката ни група се бе приютила в Северна Вирджиния и се опитваше да реши накъде да потегли, последните луксианци напуснаха Земята.

Денят на Страшния съд, но на обратно.

Часове наред светлините се стрелкаха нагоре в постоянен поток по целия свят. Гледката си заслужаваше, както и при пристигането им. Никога нямаше да го забравя.

Всички обаче знаехме, че тук бяха останали шепа луксианци, а и нищо не можеше да ги спре да се завърнат. Някой ден може би щяха пак да пристигнат, но ако бях научила нещо през последните две години, то беше, че не мога да гледам към бъдещето, ако живея в миналото.

Беше трудно.

Не минаваше и ден да не мисля за мама. С времето ставаше по-лесно, както след смъртта на татко, но имаше дни, в които нещо се случваше или се натъквах, или просто ми се приискваше да си поговоря с нея. Тогава взимах телефона, понечвах да я набера и чак тогава си спомнях, че вече я няма.

В тези дни ми беше много тежко, изпълваше ме гняв или пък плачех. Мечтаех Етан да възкръсне, за да го сритам и да го убия пак.

Понякога яростта, чувството на безпомощност и, боже, болката бяха непоносими. Ако не бяха Деймън и приятелите ми — моето ново семейство — животът щеше да бъде непоносим.

Хвърлих поглед през рамо.

Деймън се беше облегнал на таблата на огромното легло, което можеше да побере половината ми колеги от курса по икономика. Беше скръстил ръце зад главата си, гол до кръста и по избелели джинси, а аз със сигурност знаех, че това е цялото му облекло. Вгледах се в широките му гърди, в добре очертаните му мускули и матовата му кожа. И до днес не знаех как се бе сдобил с такова стегнато тяло. Колко ли коремни преси бяха необходими? Моите коремни преси се изчерпваха със ставането от леглото.

Или да си взема шоколад.

Или книга.

Но Деймън Блек... благодарение на него беше поносимо.

Смигна ми с едно зелено око. Повечето момчета биха изглеждали глупаво, но той го правеше секси.

— Харесва ли ти това, което виждаш?

Не го удостоих с отговор, а се съсредоточих в компютъра. Пръстите ми играеха над клавиатурата, и по-точно над бутона ентър. Сърцето ми препускаше както в деня, когато аз и Деймън си подадохме документите, а Колорадският университет най-сетне отвори врати и лекциите бяха възобновени.

Важно събитие в живота ни.

Все още мислех така.

Някога колежа ми се виждаше фантазия, но мечтата ни се сбъдна.

Аз и Деймън станяхме колежани.

Никой от нас не бе решил каква ще бъде основната му специалност — още не знаехме с какво искаме да се занимаваме, но все някога щяхме да разберем.

— Хайде, давай — рече Деймън до мен и аз подскочих. Дъхът му развя няколко косъмчета на слепоочията ми. Дръпна ме за опашката, накланяйки главата ми назад. Целуна ме нежно и почти ме накара да забравя с какво съм се заела. Усмихна ми се.

— От седмици само за това мислиш. Хайде, натисни бутона.

Прехапах устни. Все още усещах вкуса му.

— Давай де. — Той взе една химикалка от бюрото и ме тупна по носа. Аз го цапнах по ръката, а той се засмя. — Твоят книжен дух ще получи книжен оргазъм.

Свъсих вежди.

— Това звучи... странно и доста грубо.

Той се изкикоти и пусна опашката ми. Загледа се в екрана на чисто новия ми „Мак Бук“, който бях готова да браня до последен дъх. Кръстих го Британи, защото компютърът трябваше да е момиче — красиво, лъскаво, червено. „Британи“ беше моето бебе.

И аз си го обичах.

Поех си дъх и размърдах пръсти. Деймън се подпря на креслото и се надвеси над мен. Топлината, която излъчваше, се спусна по гърба ми и ме накара да се усмихна.

Натиснах „публикувай“ и въздъхнах — на екрана се появи моят чисто нов блог.

— „Любимите книги на Кейти“ оживя отново. — Той ме целуна по бузата. — Същински книгоман.

Засмях се, сякаш някаква тежест падна от раменете ми.

— Мисля, че розово и кафяво си отиват.

Той измърмори нещо в отговор. Ухилих се доволно и само дето не заръкоплясках. Скочих, почти събаряйки Деймън, и се втурнах в свободната стая, където бяха всичките ми книги, всичките ми хубавици.

След като всичко свърши, с Деймън се върнахме у дома. Арчър се появи с Ди и четиримата приготвихме багажа. Щом решихме, че ще се установим в Колорадо, изпратихме книгите по пощата. Блогът означаваше много за мен. Не беше просто преструвка, че животът върви добре или че искам да се заловя за нормалното като за сламка. Беше знак, че го сграбчвам за ушите и го превръщам в моя съдба. Писането в блога за книгите беше нещо, което обичах, и това ми липсваше. Книгите бяха част от мен, която щях да си върна. Започнах веднага.

— Хей. — Деймън посочи екрана. — Вече имаш един последовател. — Той вирна вежда. — *Орденът на сестри 16+*? Хм. Звучи забавно.

Погледнах го с бялото на очите.

— Ама че си перверзник.

Той ме ухапа по ухото и аз се размърдах на стола. Пресегнах се и затворих лаптопа, за да не започна маниакално да следя всички блогъри в интернет. Щях да оставя това за друг ден, когато имах повече време.

Деймън отстъпи назад и аз се надигнах от креслото. Загледах се в купчината списания на бюрото, откъдето ме гледаха сватбени рокли, които будеха искреното ми възхищение.

Вперих поглед в лявата си ръка.

Бляскавият диамант на безименния ми пръст приковаваше вниманието. Имаше дни, в които светлината падаше под правилен ъгъл и за няколко минути той буквално ме заслепяваше с красотата си.

Щяхме да се оженим, както си му е редът — бяла рокля, брачна церемония, шафери и шаферки, прием, дисководещ и най-вече — сватбена торта. И този път с истинските си имена. Фалшивите лични карти останаха у дома, макар че малко ми липсваха.

Кайдан Роу беше Хоти Мак Хотърс.

Генерал Итън спази обещанието си. Програмата за регистриране на извънземни не ни засегна и до ден-дневен никой не ни бе разпознал от видеото във Вегас, което беше качено в интернет.

С програмата генерал Итън и правителството искаха да изкарат на бял свят всички луксианци или основи, които са на страната на врага. Луксианци, хибриди, основи и арумианци трябваше да се регистрират до един, освен нас. Имаше дни, в които се питах дали това няма да се промени, и тогава ме обземаше безпокойство.

Сега, когато извънземните излязоха от дупките си, и след всички ужасни неща, които луксианците сториха на хората, те не бяха... добре приети в обществото. Всеки ден по новините съобщаваха за нападение срещу заподозрян луксианец или колония. Много невинни от тяхната раса пострадаха през последните месеци, а някои... бяха убити само заради това, че са луксианци.

А беше страшно да знаеш, че някой, когото виждаш постоянно и смяташ за добър и нормален човек, може да те предаде, щом научи, че си различен. Молах се хората никога да не научат как ни действат ониксът и диамантът, или дори тейзърът.

Дните не минаваха винаги лесно, понякога бъдещето изглеждаше несигурно, но в живота невинаги всичко се нарежда като на кино.

Прокарах пръсти по шарените листчета, които се подаваха от списанията и отбелязваха страниците с роклите, украсата и тортите, които ми харесваха.

Деймън не беше много по подготовките, макар че идеята за сватбата беше негова, но когато се случеше да взема някое от дебелите списания, не протестираше и не се оплакваше, докато го прелиствах.

Беше обаче заплепен от колекцията с колани за жартиери.

Когато вдигнах очи, той ме гледаше настойчиво по своя всепоглъщащ начин, който ме караше да се чувствам гола пред него.

По тялото ми се разля топлина. Прехапах устни и хвърлих поглед към часовника.

— Имаме време — рече той с дрезгав глас.

Сърцето ми подскочи.

— За какво?

— Ами... Не се прави на свенлива. — Дойде до мен и в стомаха ми запърхаха пеперуди. — Знам какво си мислиш.

— Недей. — Отстъпих назад и забих пети в килима.

— Ти недей — измърмори той и се подсмихна.

— Поддаваш се на емоционалното си его и неосъществимите си мечти.

— Така ли било? — вдигна той черните си вежди.

Едва се сдържах да не се засмея, кимнах и отново хвърлих поглед към часовника. Имахме предостатъчно време. Свих рамене.

В очите му пламна желание, то насити зеленото на очите му. У мен сякаш се възпламени фойерверк.

— Нещата не стоят така.

— Все едно.

Деймън застана пред мен. Развиках се, защото все още не можех да свикна с някои неща, но той засмука устата ми в изгаряща целувка, от която коленете ми омекнаха.

— Дай ми десет минути — рече той с пресипнал глас.

— Какво стана с предишните десет?

Деймън се засмя. После хвана ризата ми и я измъкна през главата ми.

— Онова, което съм намислил, ще отнеме малко повече време.

Беше удивително сръчен, успя да ме съблече за нула време. Преди да се опомня, стоях пред него гола.

Деймън отстъпи назад, сякаш се възхищаваше на съвършено изработено изделие.

— Ако не съм ти казвал... — Той се загледа в гърдите ми и аз усетих почти физическо докосване. — Желая те. Винаги ще те желая.

— Винаги? — прошепнах аз.

Направи крачка напред, обгърна ръцете ми, приведе глава и ме целуна леко по бузата.

— Винаги.

Гърдите ми се повдигнаха, докато се взирах в неговите. Чувството ме разтърси. Той простена и сърцето ми полудя. Целуна ме отново, плъзна ръце надолу и ме хвана за кръста. Потреперих. С това темпо не вярвах да му трябват и две минути.

Деймън ме вдигна и аз обвих крака около него. И за миг не спря да ме целува, а когато се озовах на леглото, бях останала без дъх от хиляди желания.

— Колко минути остават? — попита той, докато сваляше джинсите си.

Усмихнах се. Той легна върху мен, краищата на косата му докоснаха лицето ми.

— Съвсем забравих за времето.

— Уха. Толкова скоро? — измърмори той. Подхвана ме и ме повдигна така, че телата ни се сляха. — Направо съм възхитен от себе си.

Разсмях се, а той улови смеха ми с целувка, а след това... не остана място за смях. Целуна ме по челото, сетне се спусна надолу, и още надолу, където остана. Изгубих представа за времето.

Изпъна тяло и слабините ни се срещнаха, цялата треперех.

— Господи, Кити... обичам те.

Никога нямаше да се уморя да слушам тези думи или да изпитвам силата на любовта му. Прегърнах го, обсипах с целувки бузите, устните му, а когато избухна, разпадайки се на парченца, аз го последвах.

Не спря да се движи, а аз потъвах в безброй усещания. Отворих очи, той се сгуши в шията ми и ярката му светлина затанцува по тавана.

Той надигна глава и ме целуна по мокрото чело, усмихнах се лениво. Бях щастлива и отново се влюбих в него. Деймън се

претърколи на една страна и ме притегли до себе си. Облегнах глава на гърдите му и се заслушах в бързия ритъм на сърцето му, което, както винаги, биеше в синхрон с моето.

По някое време Деймън надникна през рамо и тихо изруга.

— Имаме десет минути, преди да дойдат.

— Леле! — Стрелнах се нагоре и се ударих в гърдите му. Той се засмя. Измъкнах се от леглото.

— Къде отиваш?

— Трябва да си взема душ. — Вързах косата си на опашка, а сетне я увих високо на главата си. Заобиколих леглото и го погледнах.

Очите му бяха приковани далече под лицето ми.

— Не ти трябва душ.

— Трябва ми! — Отворих вратата на банята. — Мириша на... на теб!

Чаровният смях на Деймън ме последва под душа, по-бързо не се бях къпала никога, което беше странно, защото той също се пъкна в банята и се къпеше като... мъж. Малко сапун тук. Малко сапун там. И толкова.

Мразех момчетата.

Остана ми време да грабна торбата за подаръци от импровизираната ми библиотека и да изтичам долу, преди на вратата да се позвъни.

Деймън ме настигна и хвана дръжката. Аз оставих подаръка на дивана, а той ми хвърли поглед.

— Още миришеш на мен.

Зяпнах.

Отвори широко вратата. Извиках и се втурнах на горния етаж. Бях сигурна, че изглеждам странно, защото гостите ни стояха на прага и ме гледаха учудени.

И, разбира се, мутантът Арчър веднага се вмъкна в мислите ми. А в аметистовите му очи блесна весело пламъче.

— Може би. — Той изрече думата протяжно и аз присвих очи.

— Трябва да престанеш с това. — Ди мина край него, а гъстата й, къдрава коса се развя като лъскава пелерина. — Знаете ли какво направи вчера?

— Изобщо не искам да знам — измърмори Деймън.

— Разбира се — услужливо рече Арчър.

— Отлично.

— Ходихме в „Олив Гардън“ и между другото много ти благодаря, че си ми разказала за дългите франзели. Вечеряхме десет пъти в този ресторант и скоро ще замириша на чесън — продължи Ди, тръсна се на фотьойла и потропа с крака по пода.

— Правят хубави супи и салати — сви рамене той и седна на облегалката.

Деймън сбърчи чело.

— Както и да е — рече Ди. — Стори ми се, че нашата сервитьорка го заглежда. Непрестанно. Сякаш ме нямаше там.

Не можех да си представя как е възможно някой да не забележи Ди.

— И така, аз се заех с нещо съвсем нормално — обясни тя.

— Нормално? — Арчър се изсмя гръмко. — Фантазираше си как ще прегази с колата горкото момиче. И то в най-ужасни подробности.

Ди сви рамене.

— Както казах, не бива да надничаш в хорските глави, а после да се оплакваш какво си видял там.

— Не съм се оплаквал — той се наведе и докосна с устни извивката на ухото ѝ. — Ако не ме лъже паметта, ти казах, че намирам това за очарователно и...

— Достатъчно — изкрещя Деймън. — Не искам дори да си помисля за това.

Ди изглежда намръщено брат си.

— Я стига? Да не си въобразяваш, че ние не правим див...

— Мълчи — предупреди я той и размаха ръка. — И бездруго не го харесвам, тъй че не ме карай да взема мерки.

— Ама аз те харесвам — отвърна Арчър.

Деймън го стрелна с поглед, който би накарал мнозина да се скрият в миша дупка.

— Съжалявам, че предложих Ди да има стая тук. Нямаше да го направя, ако знаех, че и ти ще дойдеш.

— Където съм аз — обади се Ди, — там е и той. Ние сме като две в едно. Приеми го най-сетне.

Ди ме погледна. Очите ѝ толкова приличаха на тези на брат ѝ. Усмихнах ѝ се сърдечно. Мислех и за друго. Какво ли щеше да стане,

ако Ди не бе скъсала с луксианците? Дали щеше да загине в битката или щеше да оцелее и да напусне планетата?

Едва ли някога щях да преживея загубата на Ди, особено след смъртта на майка ми. Ами Деймън? Не исках да си представя как би понесъл загубата на сестра си. Това щеше да го сломи, както стана, когато Ди се опълчи срещу нас.

Тя хвърли поглед към малката розова торбичка и прибра косата си назад.

— Какво има тук?

— О! — Грабнах торбичката. — Нещо, което си поръчах.

Арчър погледна Деймън, но той сви рамене.

— Не знам какво е. Не ми е казала.

Развълнувана от откритието си, извадих едно бебешко гащеризонче.

— Какво ще кажете?

Деймън повдигна вежди, щом прочете посланието, изписано с едър шрифт:

— Момчетата Са По-Добри В Книгите...

Разсмях се.

— Мисля, че Доусън и Бет ще го оценят.

Арчър изглеждаше объркан.

— Нищо не разбирам.

— Не се изненадвам — сухо рече Ди. — Прекрасно е.

— И аз така мисля. — Сгънах гащеризончето и го мушнах в торбичката. — От малка ще я науча да харесва момчетата от книгите.

— *Нея*. — Арчър поклати глава и въздъхна. — Кога ли най-сетне ще свикна.

— Трябва, защото не ми се вярва скоро да се промени — подхвърли Деймън.

— Ти откъде знаеш? — сви рамене Арчър. — Тя е едно от първите момиченца основни в историята. Кой знае на какво ще е способно това дете.

— Едва ли полът ще се промени. — Ди сбърчи нос. — Поне се надявам да е така, защото иначе би било странно.

Доусън и Бет наистина ни изненадаха. Родих им се момиченце. Казах си, *боже мой, Неси*, а после се смях с глас.

— Готови ли сте? — попита Арчър и отвори вратата. — Познайте кой ми се обади тази сутрин? — Той замълча, докато Деймън минаваше край него. — Не, умнико, не беше Джъстин Бийбър и не, не съм влюбен в него. Какви ги дрънкаш?

Деймън се засмя.

— Кой? — попитах аз, преди да са се унесли в препирни.

Той се усмихна. Ди вече се бе настанила на предната седалка в джипа на Арчър.

— Хънтър. Питаше как сте.

С Деймън се спогледахме и той ме хвана за ръка. Преди няколко месеца арумианецът ни се обади. Със Серина решиха да се изнесат от дома на брат му и да се преместят на запад.

— Къде живеят сега?

— Не много далеч оттук. Настанили са се в Болдър или в околностите му, защото Серина е от този край. — Арчър извади ключовете. С Деймън се наместихме на задната седалка. — Скоро може да ви навестят.

— Отлично — каза Деймън.

Всяка събота отивахме на гости у Доусън и Бет. Бебето бе пораснало и вече го извеждаха навън. Но нямаше да бъде... много подходящо. Детето имаше странния навик да мести предмети, без да ги докосва, очите му светваха, когато си поиска, а миналата седмица се понесе във въздуха.

Къщата бе разположена на огромна площ, а множеството дървета пред нея осигуряваха така необходимото уединение. Доусън отвори вратата и ни покани с усмивка. Сепнах се, защото ми се видя променен.

Ди го погали по главата.

— Това прическата на таткото ли е?

Така значи. Косата му бе подстригана по-късо отстрани, а отгоре беше оставена дълга. Стоеше му добре. Но каквото и да правеха, двамата братя пак щяха да изглеждат прекрасно.

— Супер е — обади се Арчър и се усмихна, защото прическата беше почти като неговата.

Бет се появи с бебето и ни заведе до хола. Малкото същество ведро се усмихваше.

— Поръчах китайска храна — рече тя и сякаш се притесни. — Канех се да приготвя лазаня, но...

— О! Аз обичам китайска храна. — Ди забърза по коридора, за да щипне бебето по бузките.

Всички знаехме, че Бет и яйце не може да свари. Готовата храна бе далеч по-добър вариант. Но това, което ме учуди, беше, че тя е много променена. Косата ѝ беше вързана на конска опашка, лицето ѝ бе свежо и сияеше. Понякога изпадаше в мрачни настроения и сякаш губеше връзка с реалността, но сега беше много, много по-добре.

Деймън остави подаръка за бебето на една масичка. Край нея на пода бяха струпани детски играчки. Сред плюшените мечета и куклите бяха наредени кубчета, които изписваха име.

Ашли.

Беше много мило, че Доусън и Бет бяха решили да я кръстят на Ашли. Ако не беше нейната саможертва и тримата щяха да са мъртви.

— Видя ли това? — Доусън проследи погледа ми и се усмихна, изпълнен с гордост. — Направи го тази сутрин.

Зяпнах от почуда.

— Изписала е името си?

— Да. — Бет погледна Доусън. — Аш си играеше на килимчето и изведнъж, какво да видим — написала си името.

Ди се настани на дивана до Арчър и се нацупи.

— Аз си написах името, когато бях в първи клас. Тъжна работа, защото е само с две букви.

Засмях се.

— Искаш ли да я подържиш? — попита Бет.

Щеше да е неучтиво да откажа, затова кимнах. Не ме биваше да гушкам бебета, даже когато бяха поотраснали и можеха да си държат главичките изправени. Просто не знаех какво да ги правя. Дали да ги люлея? Или пък да им говоря?

След секунда малкото вързопче се озова в ръцете ми, а големите му лилави очи ме гледаха в упор. Най-сериозно взех да се моля да не чете мислите ми. Защото се тревожех да не я изпусна.

Повдигнах малката Ашли до гърдите си и тя мигом стисна два от пръстите ми. Силно.

— Уха. Здравно стиска.

— Доста е силна. — Доусън се настани до Бет на дивана. — Онзи ден хвърли мечето си от хола право в кухнята.

— Майчице — измърмори Арчър.

— Може би ще обича да играе софтбоул — рече Ди.

Бет се засмя звънливо и изненадващо безгрижно.

— Ако събере още малко сила, боя се, че ще хвърли нещо през стената.

— Това ще бъде малко опасно — рекох на Ашли, а тя се ухили в отговор. Погледна над рамото ми и аз усетих, че Деймън се приближава. Тя го изучаваше с любопитство. — Май не те харесва.

— Мен всички ме харесват — засмя се той.

Арчър изсумтя.

Деймън ме целуна по бузата и обви ръцете си около кръста ми. Ашли протегна ръчичка и допря топчестите си пръстчета до брадата му. Както винаги, бе очарована, че го докосва по лицето.

Може би някой ден щях да гушкам така и нашето дете. Кой знае? Но дотогава имаше много, много време, десетки години, а може би този ден никога нямаше да дойде. Мисълта за дете беше чужда и на двама ни и ние предпочитаме да живеем сами. Деймън се притисна до мен и аз знаех, че каквото и да стане, ще бъдем щастливи. Тайно се надявах третият член на семейството да бъде коте или куче. Бебетата се нуждаеха от много повече грижи.

Ашли отново ме погледна. Аз ѝ загуках, усмихнах ѝ се и тя разтвори устни, а тъмните ѝ зеници просветнаха и станаха бели.

— Ашли е специална — каза Деймън.

И още как.

— Но ти си още по-специална — прошепна той в ухото ми.

Вдигнах глава и огледах приятелите си. Ди. Арчър. Доусън, Бет. А накрая срещнах грейналите в бяло очи на Ашли. Вече не докосваше лицето на Деймън и бе облегла главичка на рамото ми.

Ди и Бет заговориха за сватбата — моята сватба — и за цветовете, на които се надяваха да се спра. Мисля, че Ди искаше розово. Арчър и Доусън май се отегчаваха и като че бяха объркани от целия разговор. Усмивката не слизаше от лицето ми.

Няма значение какви трудности ще ни поднесе бъдещето, тук беше моето семейство и аз бях готова на всичко, за да го защита, нищо че един от членовете му още носеше памперси.

Някой почука на вратата и ме изтръгна от мислите ми. Спрях поглед на Арчър, който се хилеше като кръгъл идиот.

— Кой ли може да е? — почуди се Деймън. — Всички сме тук.

Доусън стана.

— Нямам представа. Отивам да видя.

Продължавах да гледам към Арчър и стомахът ми се обърна. *Той ли е?*

Арчър едва се сдържа да не прихне.

Затаих дъх и Доусън се върна в стаята. Зад него вървеше този, когото не бяхме виждали, откакто напуснахме Монтана.

Люк влезе със спокойна и плавна походка. Господи, беше станал още по-висок!

— Как смееете да не ме поканите?

Засмях се и едва не хукнах да го прегърна, заради всичко, което бе сторил за нас. Но не го направих, защото Люк не си падаше по прегръдките.

Но Ди не го разбираше.

Тя скочи, сякаш бе седяла на пружина, и преди Люк да реагира, го гушна в обятията си. Погледна ме с ококорени очи.

Трудно ми беше да нарека Люк приятел, но наистина го смятах за такъв. Сърцето ми страдаше за него. Доколкото разбрах серумът „Прометей“ не беше помогнал на Надя, както Люк се надяваше. Ето това беше лошото на Дедал. Понякога имаха добри намерения и може би ако разполагаха с повече време, щяха да създадат лекарство, което да лекува хората от всички болести. Едни имаха шанс, други — не.

Когато Люк най-сетне се освободи от прегръдката на Ди, застава пред мен и Деймън. Само че не гледаше нас, а Ашли, сякаш държах в ръцете си нов вид.

А това си беше точно така.

— Как си? — попитах го тихо.

Люк сви рамене.

— Карам я добре, никак не съм зле.

Повдигнах вежди. Деймън едва не се задави.

— Ама ти сериозно ли?

— Да, и ми харесва да римувам.

Усмихнах се, радвах се за него.

— Още ли си с основите?

Той кимна и изгледа Ашли с присвити очи.

— Засега. Мисля, че им се отразява добре, защото съм... невероятен и те се учат от най-добрия.

Никой не отговори, защото, ами Люк си беше... Люк. Сега, без Нанси и Дедал, хлапетата наистина бяха по-добре, но на какво, за бога, ги учеше Люк?

По-добре да не знам. Не исках да знам и кой се грижи за тях, когато го няма.

— Може ли? — попита Люк и протегна ръце.

Погледнах към Бет и тя кимна.

— Разбира се.

Люк взе Ашли от ръцете ми, все едно имаше богат опит в гушкането на малки човечета. Вдигна я нависоко, а Ашли го загледа така, сякаш го изучаваше.

— Здравей — каза ѝ Люк.

В отговор Ашли го плесна с едната си ръчичка по лицето, а с другата задърпа косата му.

— Това означава, че те харесва — рече Доусън, който крачеше между Бет и Люк.

— Интересно — измърмори той.

Ашли изгука и се изсмя със странен бебешки смях. Люк се ухили.

— Ти си специална, момичето ми — повтори той думите на Деймън.

Видях как Люк и Ашли се обърнаха към Доусън и Бет и смътно дочух разговора, който подхванаха. Говореха за картофен чипс, майонеза, за някакви странни места и повече не ми трябваше да слушам.

— Кити? — обади се Деймън.

Обърнах леко глава и както винаги, бях пленена от него като първия път, когато почуках на вратата му и ми се щеше да го цапардосам в лицето. Той беше мой — целият, и трънливата му страна, и топлата, игривата и любвеобилната.

— Кажи.

Докосна ухото ми с устни и прошепна няколко думи, от които се ококорих, а лицето ми пламна. Спомних си думите.

Беше ги написал на бележка, която ми даде в час много отдавна.

— Съгласна ли си? — попита той, а очите му горяха в яркозелено.

— Много се надявам да си съгласна. Мисля за това от две години. Не ме разочаровай. Кити.

Сърцето ми заблъска в гърдите ми и аз произнесох най-верните думи, които някога бях изричала:

— С теб съм готова на всичко, Деймън Блек.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.